

ဝတ္ထုအသံကလေး

ကြည့်နုခေတ်

ကြွေးသောဂွက်ဝါ
လှသောအိပ်မက်

BURMESE
CLASSIC
.COM

BURMESE
CLASSIC
COM

ကြည်နူးခေတ်
ကြွေသောရွက်ဝါ . . .
လှသောအိပ်မက်

အခန်း (၁)

“အိမ်မှာ ထိုင်စမ်း နေမခ”

မေမေ့စကားအဆုံး နေနေက နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ဖိဖိ
ကိုက်ရင်း စောင်ပေပေပုံစံနှင့် ဆိုဖာပေါ် အိမ်နံ့ဝင်ထိုင်ချ
သည်။ ငုံ့ထားတဲ့ခါးခါင်းက မော့မလာပေမယ့် မေးစေ့လေး
တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေပုံက လုံးဝမကျေနပ်ဘူးလို့ ပြောနေ
သယောင်။

နဂိုကတည်းက နဖူးပေါ်နို့မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို
အုပ်ထားတဲ့ဆံပင်တွေဟာ ခုလိုကျတော့ ဖွာရာကြဲနေပြီး

— ဖျူသော —

အရိုင်းဆန်ဆန်လေးဖြစ်နေ၏။

ဖြူဖွေးဖောင်းအိနေတဲ့ လက်ကလေးတွေက ကျောပိုးအိတ်ကြိုးတွေကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ဆုပ်ညှစ်ခြေမူနေပုံကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဆောက်တည်ရာမဲ့ လှုပ်ရှားလွင့်ယှံ့နေတဲ့ သူမရဲ့စိတ်ကို ခန့်မှန်းလို့ရသည်။

“အခု ငါပြောတာကို သေသေချာချာနားထောင်။ ကျောင်းဆက်တက်ချင်သလား။ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ဘဲ နေသွားချင်သလား။ တစ်ခွန်းပဲ ဖြေ။ ပြီးရင် တစ်လမ်းတည်းရွေး”

“ကျောင်းဆက်တက်လို့ ရမလား မေမေ။ ညီမလေးက ခုမှ ပထမနှစ် စတင်နေတဲ့ဟာ”

“တိတ်စမ်း နိုင်နိုင်။ မေမေ ဒေါသထွက်ချင်ဘူး။ နေမခ ငါ မေးနေတာကို ဖြေ”

မေမေစကားအဆုံး နိုင်ဇေယျက စိုးရိမ်ပူပန်စွာ စိတ်လှုပ်ရှားနေသလောက် နေမခက သွေးအေးတည်ငြိမ်သည်။

လုပ်ရဲရင် ခံရဲတယ်ဆိုတဲ့သတ္တိကတော့ ဖေဖေနဲ့ တူပါရဲ့။ ခေါင်းမာပေကပ်နေတာက ခက်သည်။

စနေချင်းအတူတူ သားဦးဖြစ်တဲ့ နိုင်ဇေယျက အေးဆေးပြီး အငယ်မကျမှ အရွယ်နဲ့မလိုက် ဆိုးနေတာမို့ ဖေဖေရော မေမေပါ စိတ်ညစ်ရသည်။

ရလည်း နေမခတို့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။

ဆယ်တန်းကတည်းက ကျူရှင်အတူတူတက်ခဲ့တဲ့ စစ်ပြေငြိမ်းဆိုတဲ့ကောင်လေးနဲ့ ကြိုက်နေတယ်တဲ့လေ။ ဟိုကောင်လေးက ဥစ္စာပေါ့။ ရုပ်ချောဆိုပေမယ့် ပညာပါရမိတော့ မပါ။ ဆယ်တန်းနှစ်နှစ်ကျပြီး ဆက်ဖြေဖို့လည်း အစီအစဉ် ရေရေရာရာမရှိပါဘူး။

မိန်းကလေးကိစ္စ ဘာညာတွေ အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် သတင်းကြီးလွန်းတဲ့ ကောင်ကလေးနဲ့မှ ညီမလေးလို မာနကြီးကြီးမိန်းကလေးနဲ့ ကြိုက်ရတယ်လို့။

နားရှိလို့သာကြားရပေမယ့် ယုံချင်စရာနည်းနည်းမှ မရှိ။ ဒါပေမဲ့ မေမေကိုယ်တိုင် အင်းလျားမှာ ပက်ပင်းတွေ

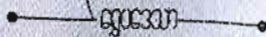
ပြီး ဆွဲခေါ်လာရတာဆိုတော့ မယုံချင်လို့လည်း မရတော့
ချေ။ မေမေ ဒေါသတကြီးဖုန်းလှမ်းဆက်ကတည်းက သူ
ကျူရှင်ကနေ အပြေးအလွှားပြန်လာပြီး ညီမလေးအတွက်
စစ်ကူရအောင် အိမ်ကို ဦးစွာရောက်နှင့်နေခြင်းပင်။

ဖေဖေ အိမ်မှာမရှိတာ တော်သေးသည်။ မေမေ
ဒေါသကြီးသလို စည်းကမ်းကြီးသောဖေဖေက လူရိုးစိတ်တို
သမားဖြစ်၏။ ဖေဖေအကြောင်းသိသော ဖေမေမက နေမခ
နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာမှပြန်မတိုင်ပါစေနဲ့ဟုပဲ သူ ကျိတ်ပြီး
ဆုတောင်းမိသည်။

“ဖြေလိုက်လေ . . . နေနေ”

နိုင်ဇေယျအသံက မဆိုစလောက်တုန်နေသေး
၏။ မေမေက နိုင်ဇေယျနှင့် နေမခကို တစ်လှည့်စီကြည့်
ရင်း ဒေါသကို အတန်တန်မျှသိပ်ထားရဟန်နှင့် သက်ပြင်း
ရှိုက်သည်။ ထုံပေပေ အေးစက်စက်နှင့် မလှုပ်မယှက် ထိုင်
နေသော နေမခကိုကြည့်ပြီး သူ စိတ်တိုလာသည်။

ဘယ်လောက်များ နားရင်းပိတ်တီးဖို့ ကောင်းတဲ့

ဝိန်းကလေးပါလိမ့်။ တစ်ခွန်းမှပြန်မပြောဘဲ ဆန့်ကျင်ရတာ
ကို အတော်လေး ကျွမ်းကျင်ပုံရသော နေမခကြောင့် နိုင်
ဇေယျစိတ်ထဲ မရိုးမရွပင်ဖြစ်လာရ၏။

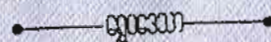
“နေနေ”

သူ့ရဲ့ခပ်ကျိတ်ကျိတ် သတိပေးသံအဆုံး သူမက
ခေါင်းမော့လာသည်။ အတင်းကာရော စွတ်ခါကိုက်ထား
သည့် နှုတ်ခမ်းလေးက နီရဲပြီး အရာလေးမတွပင်ထင်လို့။

“နေ . . . ကျောင်းဆက်တက်ချင်တယ်”

နိုင်ဇေယျ မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိ
သည်။ အခုမှ ရင်ထဲမှာဆိုနေတဲ့ အပူလုံးတစ်ခု ပြုတ်ကျ
သွားသယောင် ခံစားရတော့၏။

“ကောင်းပြီ . . . ဟိုကောင်လေးကို ခေါင်းထဲက
ထုတ်ပစ်လိုက်တော့။ အဆက်အသွယ် ဖြတ်ခိုင်းတာ
မဟုတ်ဘူးနော်။ ငါ့ကိုယ်တိုင် အဆက်အသွယ် ဖြတ်ပစ်မှာ။
သင်းရော သင်းမိဘတွေနဲ့ပါ သွားတွေ့မယ်။ ကိုယ့်သား
သမီးကိုယ်နိုင်အောင်ထိန်းကြေးပဲ။ ကိုယ်မွေးထားတဲ့ သား

သမီးမှ ကိုယ်မနိုင်ရင် လက်လှမ်းမီရာနည်းနဲ့ သေပစ်လိုက်မယ် မှတ်ထား”

စကားအဆုံး မေမေက နိုင်ဇေယျကိုပါ စူးခနဲ တစ်ချက်စေ့ကြည့်သည်။

“တစ်ကျောင်းတည်း တက်နေပြီး နေနေ ဘာလုပ်တယ်၊ ဘယ်သူနဲ့တွေ့တယ်၊ ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ မသိရင် အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းပေါ့လျော့လို့ပဲ နိုင်နိုင်”

“သား တာဝန်ယူပါတယ် မေမေ၊ ညီမလေးကို ကျောင်းထုတ်တဲ့အထိတော့ မလုပ်ပါနဲ့။ ပြီးတော့ ဖေဖေကို”

နိုင်ဇေယျစကားမဆုံးခင် မေမေက လက်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ D&G အိတ်အနီကွက်ကို ဆက်တီပေါ်ဆောင့်ခနဲ ပစ်ချရင်း . . .

“ဒီလောက် စီးပွားရေးကိစ္စတွေနဲ့ လုံးလည်ချာလည် လိုက်နေတဲ့အဖေကို ဒါတွေ သွားပြောမယ်များ ထင်နေလား နိုင်နိုင်။ စိတ်ချ ပြောပေးပါဆိုရင်တောင် မပြော

ဘူး။ အမေလုပ်နေပြီး သားသမီးအတွင်းရေးမှ မရှင်းနိုင်ရင် ဘာလုပ်နေမှာလဲ။ အေး . . . တစ်ခုခုဖြစ်လာလို့ကတော့ မေမေလည်း ရက်စက်ရဲတယ်။ မယုံမရှိနဲ့”

မေမေကပြောပြီး ထိုင်ရာမှထသည်။ ထို့နောက် နေမခရေ့သို့ပတ်လျှောက်လာကာ လက်ထဲမှာကိုင်ထားသည့် Hand Phone လေးကို ထောင်ပြရင်း . . .

“လက်ကိုင်ဖုန်းသုံးခွင့်ကို အကန့်အသတ်မရှိ ပိတ်လိုက်ပြီ။ အရေးအကြောင်းကိစ္စရှိရင် အိမ်ဖုန်းသုံးပေါ့”

ဟုဆိုကာ အပေါ်ထပ်လှေကားအတိုင်း တက်သွားလေတော့သည်။ နေမခတော့ ဘယ်လိုနေမည်မသိ။

Hand Phone လေးက သူမ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲအောင်လို့ ဖေဖေနှင့်မေမေကိုယ်တိုင် ဆုချထားခြင်းဖြစ်တာမို့ နိုင်ဇေယျ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။

မေမေတက်သွားရာ လှေကားဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း နိုင်ဇေယျ သူမဘေးသို့ နေရာရွှေ့ထိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် အကြိတ်ရင်း တသိမ့်သိမ့်ရှိက်နေသော သူမပခုံး

လေးကို အသာအယာပုတ်လိုက်ကာ . . .

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ညီမလေးရယ်။ နင်က လည်း နင်ပဲ။ ဘာလို့ဆိုက်ရတာလဲ”

နေမခက် သူ့ကိုဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်၏။

“ဘာဆိုက်တာလဲ။ ပြေးနဲ့ချစ်သူတွေဖြစ်တာနဲ့တင် နေက ဖိုက်မိနေပြီလား။ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

သူ ခေါင်းယမ်းလိုက်မိသည်။

နေမခဆိုတဲ့ ပေကပ်ကပ်နိုင်လှသော ညီမလေး နားလည်အောင် သူ ဘယ်လိုရှင်းပြရပါမလဲ။

ကောင်လေးက ဘယ်လိုဆိုးလို့ဆိုက်လို့ဆိုတဲ့ပုဒ်မ တွေ တပ်ပြီး နားချလည်း သူမက အလွယ်တကူစိတ်ကုန် မကုန်က မသေချာ။ ညီမလေးရင်ထဲမှာ သူက ဘယ် အတိုင်းအတာအထိ နက်ရှိုင်းပြင်းထန်စွာ နေရာယူထားသ လဲဆိုတာ နိုင်စေယျ အတတ်မသိနိုင်။

အဲလိုအခြေအနေမှာ သူ ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီး ဖွင့်မပြုချင်။ ဒါပေမဲ့ မပြောဘဲနေလို့မရတာ အစ်ကိုဟစ်

ယောက်ရဲ့ တာဝန်။

“ရည်းစားထားတာ ဖိုက်မိတယ်လို့တော့ ပြောမရ ဘူးပေါ့ ညီမလေးရယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးက အရမ်းငယ် သေးတယ်လေ။ ဟိုကလည်း ဆယ်တန်းတောင် အောင် သေးတာမဟုတ်ဘူး။ တက္ကသိုလ်ရောက်နေပြီပဲ။ တစ် ကျောင်းတည်း တစ်တန်းတည်းက လူနဲ့ ချစ်သူဖြစ်တယ်ဆို တော်သေးတယ်။ ခုတော့ . . .”

“တစ်ယောက်က လာလည်း ပြေ ဆယ်တန်း မအောင်တာပဲ အပြစ်ကြီးတစ်ခုလိုလို။ ဒါကတော့ သူ့ဘဝ အကြောင်းနဲ့သူပဲ”

“သူ့ဘဝအကြောင်းထဲမှာ နေနေ့ဘဝအကြောင်း သွားမရောမိဖို့တော့ လိုတာပေါ့။ အခု ညီမလေးက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်နေပြီ။ ပြီးတော့ မေဂျာကွင်း(န) ရထားတဲ့ မိန်းကလေး။ ဘယ်လောက်သာယာတဲ့အခြေ အနေလဲ။ ဒီလိုအချိန်မှာ ညီမလေးရင်ထဲမှာ ရှိနေရမှာ အရမ်းတော်ပြီး ထက်မြက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်

အဖြစ် လူတိုင်း အားကျအတုယူရမယ့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့လေ။ ဘာလို့ သူများဝေဖန်ကဲ့ရဲ့တာ၊ အထင်သေးရွတ်ချတာကို ခံချင်ရတာလဲ။ ညီမလေးအရွယ်က အချစ်ရေးကိစ္စတွေနဲ့ ပူလောင်ရွှင်ထွေးနေရမှာမှ မဟုတ်တာ။ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အခြေအနေတွေကို လွတ်လပ်သန့်စင်စွာ ဖန်တီးယူလို့ရတယ်။ ပြီးတော့ ကိုကိုတို့ ညီမလေးတို့ တက်နေတဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းကြီးက အရမ်းပျော်စရာကောင်းတယ်။ ပျော်ရွှင်စရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာ၊ ရယ်မောစရာ၊ လွမ်းဆွတ်စရာတွေ အများကြီးရှိတယ်”

နိုင်ဇေယျစကားအဆုံး သူမက မျက်ရည်စတို့ ခြောက်လုလုအခြေအနေမှာ စိုကပ်ကပ်ဖြစ်နေတဲ့ မျက်တောင်ရှည်တွေ တစ်ချက်ပင့်သိမ်းရင်း ရီဝေစွာပြန်ကြည့်သည်။

“ကျောင်းမှာ ပျော်ရွှင်စရာတွေရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်တာလား”

နိုင်ဇေယျ ခေါင်းကိုခပ်သွက်သွက် ညှိတ်ပြလိုက်

၏။ အရွယ်နှင့်မမျှ ရည်းစားကိစ္စတွေနှင့် ပူလောင်ညစ်နွမ်းနေသော ညီမလေးရဲ့နှလုံးသားနုနုလေးက တခြားပျော်ရွှင်ရင်ခုန်ဖွယ်ရာတွေကို မတွေ့မမြင်ခဲ့တာ သိပ်တော့မဆန်း။

“လူတစ်ယောက်ကို သံယောဇဉ်တွယ်မိရင် ဖြတ်ဖို့ မလွယ်တာ ကိုကို နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကိုကြည့်ပြီး စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရတယ်။ ညီမလေးက သိပ်တော်တဲ့ ကောင်မလေးပါ။ အဲဒီလိုတော်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲကအချစ်ကလည်း ဘာနဲ့မှမတူအောင် တန်ဖိုးရှိတယ်။ သန့်စင်မွန်မြတ်တယ်။ ဘာကြောင့် လက်လွတ်စပယ်အဖြစ်ခံရမှာလဲ။ မဟုတ်ဘူးလား”

မထီတရီမဲ့ပြုံးပြုံးတတ်တဲ့ ညီမလေးနှုတ်ခမ်းတွေက ပကတိငြိမ်သက်နေသည်။

ဘယ်တုန်းကမှ အသံမာမာနဲ့မအော်ခဲ့ဖူးသလို ချော့ချော့ရှိပြီဆို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ချော့မော့နှစ်သိမ့်တတ်တဲ့ နိုင်ဇေယျစကားတွေအဆုံးမှာ ငေးငိုင်နေတဲ့ ညီမလေး

က မျက်လွှာလေးချပြီး တိတ်တဆိတ် လိမ္မာသွားတာချည်းပင်။

ယခုလည်း နိုင်ငံဇေယျ ပြောသည့်စကားတွေထဲက တက္ကသိုလ်ဆိုတာကို စိတ်ဝင်တစားဖြစ်နေပုံနှင့် သူမ ငြိမ်သက်သွား၏။ အစကတော့ ပြေနှင့်တက္ကသိုလ် အတူတူ တက်မယ်လို့ သူမကိုယ်တိုင် ရည်ရွယ်စိတ်ကူးခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ပြေရဲ့ပိုက်မိည့်ဖျင်းမှုတွေက သူမရဲ့စိတ်ကူးအိပ်မက်လေးကို ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။

လွတ်လပ်အေးချမ်းတဲ့ တက္ကသိုလ်ကို လက်တွဲပါမလာနိုင်တော့။ ထို့အတွက် ကြေကွဲဝမ်းနည်းခဲ့ရတာမို့ ကျောင်းတက်သည့် နှစ်ပတ်တာကာလအတွင်း ဘာကိုမှ စိတ်ချမ်းသာစရာလို့ မမြင်။

သူများတွေလို တက်ကြွလန်းဆန်းမှုမရှိဘဲ လေးလံတိုင်းမိုင်းစွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။

ပြန်တွေးကြည့်မှ နှမြောစရာကောင်းနေမှန်း သိလိုက်ရ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပျော်အောင်နေတတ်ရမယ်။ ဘာမှ စိတ်ထဲမှာ မထားနဲ့တော့နော်”

သူ့စကားကြောင့် ဇနမခက တွေးတောငေးမောနေရာမှ သတိဝင်လာပုံနှင့် ငဲ့ကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းစိုစိုတွေမှာ စွတ်စိုရစ်ဝိုင်းနေတာ ပျော်လင့်ချက်တွေသာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့လို့ နိုင်ငံဇေယျ ဆုတောင်းမိ၏။

ညီမလေးရဲ့မနက်ဖြန်တိုင်းက ပျော်ရွှင်စရာတွေနဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိလာပါစေ။

သူမ ပျော်ရွှင်တက်ကြွလာဖို့ အရင်အတိုင်း လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာရယ်မောနိုင်ဖို့ ကမ္ဘာမြေရဲ့တစ်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူတော့ ရှိကောင်းရှိလိမ့်မည်။

ထိုသူနှင့်ဆုံဆည်းနိုင်မည်ဆိုလျှင်တော့ . . .

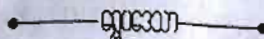

အခန်း (၂)

“ပဲပြုတ်”

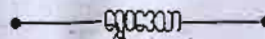
အော်သံကြောင့် ဝေဟင် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင် သွားသည်။ ပဲပြုတ်သည်က မှတ်တိုင်ဝက်နီးပါး ဒုက္ခ အဝေးမှ အော်နေတာဖြစ်ပေမယ့် အသံက နားနားကပ် အော်လိုက်တဲ့အတိုင်း အောင်မြင်ကျယ်လောင်စွာ ပီပီ သသကြီး ဖြစ်နေ၏။

ခြင်ထောင်ထဲမှ ခေါင်းလေးပြူးပြီး စာကျက်နေရာ

မှ သူ ပုဆိုးကို ပြင်ဝတ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး အပြင်ထွက်လိုက် ရသည်။ အဆောင်မှာ မနက်စောစောထကျက်သူဆိုလို့ ဝေဟင်တစ်ယောက်တည်း ရှိတာမို့ အဆောင်ပိုင်ရှင်အပျို ကြီးက ပဲပြုတ်ထဝယ်ဖို့ တာဝန်ကို ဝေဟင်ကို အပိုင်စား ပေးထားသည်။ ဒါတွင်မကသေး။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် စာ ကျက်သူဆိုဆိုပြီး အချိန်မတော် မီးလာလျှင် ရေတင်ရန် တာဝန်ကိုလည်း ယူစေသည်။

ဒီလောက်နှင့်မပြီးသေး။ ကျောင်းကို အားလုံး နောက်မှ သွားပြီး အားလုံးထက်စောစီးစွာပြန်လာတတ်တာ မို့လည်း အတူနေသူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အဝတ်တွေ ရုတ်ပေးရ တာ။ အဆောင်တွင်း။ အဆောင်ပြင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရတာ အပြင် ရံဖန်ရံခါ မိတာပင် ပြေးဆောင်လိုက်ရသေး၏။ အလှအပနှင့် အသန့်အပြန့်ကို အလွန်ကြိုက်လှသော အဆောင်ပိုင်ရှင် အပျိုကြီးက ပန်းပင်တွေ ခြံအပြည့်စိုက်ပြီး ကြွေသမျှ သစ်ရွက်ကို ဝေဟင်က လိုက်ကောက်ပေးရ သလို ဝေသမျှပန်းတွေလန်းဖို့ ရေလောင်းပေးရသည်။

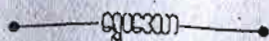

ရွာကနေ တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ ရောက်လာသော ဝေဟင်ကို လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းဖို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်အမှတ်နှင့် ခိုင်းရက်လွန်းသော အပျိုကြီးကို ဝေဟင်သူငယ်ချင်းတွေက ကြည့်မရ။

အပျိုကြီး ဒေါ်စောခက်ကလည်း အဆောင်နေ ယောက်ျားလေးတွေကို ပရမ်းပတာ ဗြတ်စမြင်းတောင်းနေ သည်ဟုဆိုကာကြည့်မရချေ။ ဤသို့ အပြန်အလှန် မျက်နှာ ကြောမတည်သည့်အထဲ ဝေဟင်တွေ့မပါ။

“ကြည့်စမ်းပါဦးဟယ်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား တို့ ညစ်ပတ်လိုက်တာ။ စုတင်အောက်မှာ ရှပ်ပွနေတဲ့ဟာ တွေက သာကေတအမှိုက်ပုံကြီးအတိုင်းပဲ။ ဟဲ့ . . . ကောင်လေးတွေ နင်တို့အခန်းထဲ ကြွက်တောင်နေချင်စိတ် ရှိမယ်ထင်ဘူး။ အနံ့အသက်တွေကလည်း ဆိုးပါ။ မြောင်း ပုတ်ဖော်ထားတဲ့အတိုင်း . . . ဟင်း”

အစရှိသဖြင့် အတိဿယဂုက္ကိအလင်္ကာတွေ၊ ဥပမာအလင်္ကာတွေပေးပြီး တအော့အော့ တ . . . ဝါဝေါနှင့် မြည်

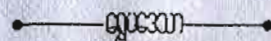

သံစွဲအလင်္ကာတွေပါ ထည့်ကာ စနေ၊ တနင်္ဂနွေကျောင်း ပိတ်ရက်တိုင်း အခန်းပေါက်စေ့ ရှောင်တခင် ဝင်စစ်ဆေး တတ်သော အပျိုကြီးကြောင့် သူတို့အားလုံး ရယ်လည်း ရယ်ရ စိတ်လည်းညစ်ရသည်။

ထိုသို့ အမြင်မတော် ညစ်ပတ်ရှုပ်ပွနေတာတွေ တွေ့တိုင်း သူမက ချက်ချင်းလို ရှင်းခိုင်းတတ်သည်။ အကြောင်းသိ အထာနပ်နေသော ဒုတိယနှစ်၊ တတိယနှစ် ကျောင်းသားတွေက သူမ မလာခင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ဒုန်းခိုင်းချီတက်ကြသဖြင့် အဆောင်မှာ ပထမနှစ်ကျောင်း သား မအူမလည် သုံးလေးယောက်သာ ကျန်ခဲ့ရပြီး သူမ၏ အရူအကြိမ်း အမာန်အငေါက်ကို လိမ့်နေအောင်ခံရသည်။

အပျိုကြီးကလည်း အဆောင်ပိုင်ရှင်သက်ရင့်သူ ပီပီ အရိပ်အကဲ ကျွမ်းသည်။ လည်လွန်းသည်။

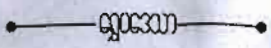
အခန်းတွေဝင်တိုင်း သူမချောပြီဆိုလျှင် မျက်လုံး ပြူးနှင့် တုံ့ကိုဘာဝနေတတ်သော ကျော်ဇင်လတ်တို့ မျက်နှာသေနှင့် မသိဟန်ဆောင်နေသော ဝင်းဇော်တို့ကို

ဘယ်တော့မှ မခိုင်းဘဲ ဆူသမျှကြိမ်းသမျှကို မနေတတ်
 မထိုင်တတ်စွာ သွားအခြံသားနှင့် ဟိုဟာကောက်ကိုင်
 ဒီဟာကောက်ဆွဲ (တံမြည်စည်းတို့၊ ဂေါ်ပြားတို့ ပြောပါ
 တယ်) လုပ်တတ်သော ဝေဟင်ကိုသာ "ဟဲ့ . . . ဒီအဝတ်
 တွေ ကြည့်ကောင်းအောင် ရှင်းလိုက်စမ်း။ ဒီအမှိုက်တွေ
 တောင်းထဲထည့်စမ်း။ ဟိုအခန်းထောင့်က ဂစ်တာ တော်ရာ
 မှာ ထောင်လိုက်စမ်း။ ဟိုပြာတွေက ဘာတုန်းဟဲ့။ နင်တို့
 ဆေးလိပ်သောက်ကြသလား" စသည်ဖြင့် ခိုင်းလည်းခိုင်း
 မယုံသင်္ကာဟန်နှင့် စစ်လည်း စစ်ပါသည်။

ထိုအခါ အင်မတန် ရိုးလွန်းတဲ့လွန်းသည်ဟု
 သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းသမုတ်ထားရသော ဝေဟင်မှာ မိမိ
 ကိုယ်ကို ဆွားပုလင်းလိုလို၊ နနွင်းပုလင်းလိုလို အိုက်တင်
 ဖမ်းကာ ခုတင်ခြေရင်းနား ခူးထောက်ပြီး အနီပြာများကို
 လက်နှင့်စမ်းပြီး နှာခေါင်းနား မကြောက်မရွံ့တော့ရှုကြည့်ရ
 တော့၏။

"ဆေးလိပ်ပြာမဟုတ်ဘူး။ အန်တီစော ခြင်ဆေး

ထွန်းထားတာ"

"သေရာလို့လား"

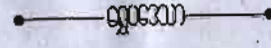
"ဟုတ်ပါတယ်။ ဆေးလိပ်ပြာက မည်းမည်းနဲ့
 အတောင့်လိုက် အချပ်လိုက်ကလေးတွေ။ ဒါက ခြင်ဆေး
 ခွေပြာမို့ ဖြူဖြူကလေးတွေဖြစ်နေတာ။ ဟောဒီမှာ လက်
 ယာရစ် ခွေနေတဲ့အခိုင်းကြီးကို ကြည့်ပါလား။ ဒါ ခြင်ဆေး
 ခွေပြာပါ။ ဟော . . . ဟော . . . သံပြားကလေးက ခုတင်
 အောက် ရောက်နေတာဗျ"

"တယ် . . . ရှည်လိုက်တဲ့လျှာ။ မိကျောင်းသား
 ကျနေတာပဲ"

လျှာရှည်လွန်းသော အပျိုကြီးကပင် တစ်ဖန်ပြန်
 ပြောရသည်အထိ ဝေဟင်က စကားကြောရှည်သည်။ ထို့
 ကြောင့် သူမက ဝေဟင်နောက်ကွယ်ရောက်တိုင်း . . .

"ခိုင်းရတာတော့ ဖင်ပေါ့ပါရဲ့။ စကားသိပ်များ
 တယ်"

ဟု မကြာခင်ပြော၏။ ကိုယ့်ထက်ညစ်ပတ်ရွံ

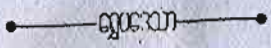

ရောဆိုသလို သူမထက် စကားပြောနိုင်သူကို တွေ့သည်။ အခါ စကားများတဲ့သူဘွဲ့ကို ဝေဟင်္ဂထံ နှစ်မစေ့ခင် အမြင် ကပ်စွာ လွှဲပြောင်းနှင်းအပ်လိုက်ရသည်။

မည်သို့ဆိုစေ အဆောင်မှာတော့ ဝေဟင်္ဂကို သူမမေတ္တာအရှိဆုံးပင်။ ပစိပစပ် ဒီဇာကြောင်လွန်းသော အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်နီးပါး အပျိုကြီးတစ် ယောက်ရဲ့ မေတ္တာသက်ဝင်ချစ်ခင်မှုကို ရဖို့ ဝေဟင်္ဂဘက် က ပေးဆပ်လိုက်ရတာတွေက မနည်းမနော။

ဝေဟင်္ဂနောက်ကွယ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေက T.T.M.Y ဟု စနောက်ပြီးခေါ်ကြသည်။ သူတို့တွေရဲ့အဝတ် တွေ မိုးမစို နေမစားအောင် အပြေးအလွှားသိမ်းဆည်းပေး ရသော ဝေဟင်္ဂမှာ အဝတ်အစားက တစ်ပတ်စာပင် ပြည့် အောင် မရှိ။ နှစ်ထည်တည်းသော အင်္ကျီအဖြူကော်လာ ကတုံးနှင့် ပုဆိုးကောင်းကောင်းသုံးထည်ကို အလျင်မပီလို နှစ်ရက်ပြန်ဝတ်ရတာတစ်မျိုး။

မမြောက်လို့ မီးဖိုမှာ သွားကင်ရတာတစ်ခု၊ မှား

ဝတ်သွားလို့ ငိုရမလို ရယ်ရမလိုဖြစ်ရတာ မကြာခဏနှင့် အတော်လေးကသီလင်တနိုင်လှသည်။ သူမှား ကိုယ်မှားပဲ။ ပြန်ယူဝတ်တာ ဘာဆန်းလဲဆိုပေမယ့် ကျောင်းရောက်မှ

“ဝေဟင် . . . မင်းဝတ်ထားတာ ငါ့ပုဆိုးလား” ဟု

လာအမေးခံရမှာစိုးသောကြောင့် တစ်ခါမှ မဝတ်ခဲ့။

သူမှာ ဂုံးလုံးလျားလျား ဝတ်စရာမရှိခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ ကျောင်းတက်ခါနီး အမေဝယ်ပေးလိုက်သော Step အင်္ကျီအနီရဲ့တစ်ထည် ရှိသည်။

ဝတ်လိုက်တိုင်း ဟိုနားကကျပ်သလို၊ ဒီနားက တင်းသလိုဖြစ်ပြီး မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်ရတာကြောင့် တစ်ခါမှ ကျောင်းသို့ဝတ်မသွားဖြစ်ချေ။ ပြီးတော့ တစ်ခန်း တည်းနေ အောင်ကိုဆိုသည့် ဂျပက . . .

“ဒီလိုအင်္ကျီက ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့မှ မိုက်တာကွ။

ပုဆိုးကြီးနဲ့ ဝတ်မသွားစမ်းပါနဲ့ကွာ”

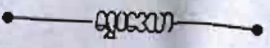
ဟု မကြာခဏ သတိပေးတတ်သောကြောင့် သူ မှာ သေတ္တာထဲက ထုတ်ပြီးမှ ပြန်ပြန်ထည့်လိုက်ရသည်က

များ၏။ သူတို့ပြောသလို ဂျင်းဘောင်းဘီဆိုတာလည်း အဆောင်ကလူတွေ ဝတ်တာသာ မြင်ဖူးပြီး တစ်ခါမှ မဝတ်ဘူး။ လျှော်ရတာတော့ တော်တော်လေးမည့်ပုံပင်။

အမေကလည်း ကျောင်းမလာခင် မှာလိုက်သေးသည်။

“ငါ့သား မြို့မှာ တက္ကသိုလ်တက်ရတယ်ဆိုပြီး မသင့်တော်တာတွေ မလုပ်နဲ့နော်။ ဘိုကေတွေ ဆေးဆိုးရင် ငါပြောမှာက နောက်။ ဘာဘုန်းကြီး လေးခွနဲ့ဆော်လိမ့်မယ်။ ဘာမှတ်လဲ။ ဘောင်းဘီတွေလည်း ဝယ်မဝတ်လေနဲ့။ ကိုယ့်အရွယ်ကိုယ်ပြန်ကြည့်။ မင်းက နည်းတဲ့အရပ်ကြီး မဟုတ်ဘူး။ ဘောင်းဘီကြီးဝတ်ရင် မျောက်နဲ့တူသွားလိမ့်မယ်။ အစားအသောက်လည်း ကြည့်စား။ ကိုယ် မစားဖူး မသောက်ဖူးတာတွေ လာကျွေးရင် ငမ်းငမ်းတက် မစားရဘူးနော်။ ကျောင်းပိတ်ရက် ရွာပြန်ရင်ပြန်နဲ့ မပြန်ချင်သလိုဆိုလည်း အဆောင်မှာသာ အေးအေးနေ။ အဖော်ကောင်းလို့ မြို့ထဲလျှောက်မလည်နဲ့။ မျက်စိလည်ပြီး မပြန်တက်ရင်

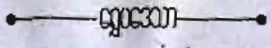

အခက်။ ဟိုမှာ မင့်အဘတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ လူကြီးသူမလည်း ရိရိသေသေဆက်ဆံသူများ အမြင်မကပ်စေနဲ့။ အရက်သေစာတွေ သောက်မှာတော့ အမေမပူပါဘူးကွယ်။ မင်းက သိပ်မူးတတ်တဲ့ကောင်။ ငယ်ငယ်က ပုခက်နဲ့ သိပ်မရတာဘဲ ကြည့်။ ကားစီးရင် ဘုရားစာရွတ်နော်။ မြို့က ကားတွေမောင်းတာ ဝိခေါ်လို့ အမေဖြင့် သမ္မုဒ္ဓေ တစ်ထောင်ကျော်သွားတယ်။ မျက်စိမဖွင့်ရဲဘူး။ မင်းလည်း တော်ရုံခရီးကို ခြေကျင်သာလျှောက်။ အန္တရာယ် ကင်းတယ်။ ဟိုနား ဒီနား လိုင်းကားတွေ သွားမစီးနဲ့။ ဝပါယ်ယာ တွန်းချလို့သေရင် အမေ ရင်ကျိုးရချည့်ရဲ့”

ဒီလိုစကားတွေ ပြန်ကြားယောင်နေတတ်သော ဝေဟင်က တခြားလူတွေနဲ့ မတူ တစ်မူကွဲနေတာ ဘာများ ထူးဆန်းပါလိမ့်။

“ပဲပြုတ်”

ရုတ်တရက် အိမ်ရှေ့တည့်တည့်ရောက်လာသော ပဲပြုတ်သည် အော်သံကြောင့် ဝေဟင်အတွေးစတွေ ပြတ်

တောက်သွားရသည်။ လာပါဦးလို့ခေါ်ရောမလို့။ ခြံဝ
သစ်သားတံတားလေးမှာ ဇလုံလေးကိုင်ပြီး ဆောင့်ကြောင့်
တိုင်နေသော ဝေဟင်ကို မြင်တာနှင့် ပဲပြုတ်သည် အဒေါ်
ကြီးက ရောက်လာပြီး တောင်းကို သူ့ဘာသာသူချသည်။

“အစိတ်သားပဲလား ကောင်လေး”

ဝေဟင်အောက်ကို ဝုံကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ
အိတ်ထဲက ငါးရာတန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြ
လိုက်၏။ ပဲပြုတ်သည်က ပဲပြုတ်အစိတ်သား ချိန်ပေးပြီး
ထုံးစံအတိုင်း အဆစ်ပေးသည့်အနေနှင့် ပဲပြုတ်တစ်စွန်း
ဇလုံထဲ ခပ်ထည့်ဖေးသည်။

“ကျေးဇူးပဲ အဒေါ်ကြီး”

ဝေဟင်ကလည်း ပြောနေကျစကားနှင့် တုံ့ပြန်
လိုက်၏။

“ဒါနဲ့ နင်တို့အဆောင်က လူထပ်မတိုးတော့ဘူး
လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ... လူထပ်တိုးတော့ ငါ့ပဲပြုတ်ပိုရောင်း
ရတာပေါ့ဟယ်”

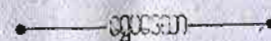
ပဲပြုတ်သည်အဒေါ်ကြီးစကားကြောင့် ဝေဟင်
ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်မိ၏။

“မထင်ပါနဲ့ အဒေါ်ကြီးရယ်။ ဒီမှာ လူခြောက်
ယောက်တည်းရှိတုန်းကလည်း ပဲပြုတ်က အစိတ်သားပဲ၊
အခု ဆယ့်သုံးယောက်ဖြစ်လာတော့လည်း အစိတ်သားပဲ။
တတ်နိုင်လို့ လူအစိတ်သုံးဆယ်ဖြစ်သွားလည်း အစိတ်သား
ပဲ နေမှာ။ ကျွန်တော်တို့ထမင်းပန်းကန်ထဲ ခုန်ဆင်းပြီး ပဲ
ပြုတ် တစ်စေ့ချင်း ဆင်းရှာရအောင် မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

ဝေဟင်စကားကြောင့် အဒေါ်ကြီးက ဟွန်းခနဲ
မဲ့ရင်း တောင်းကိုကောက်ရွက်သည်။

“ဒါကြောင့်ပို့ မင်းတို့ အဆောင်ရှင် အပျိုကြီးဖြစ်
နေတာ။ အဲလို အပေးအကမ်းတွန့်တိုလို့ အကျွေးအမွေး
မသဒ္ဓါလို့လေ။ အပျိုကြီးတွေတိုင်း ဒီလိုချည်းပါပဲဟယ်”

သူမပြောချင်ရာတွေ ပြောပြီး ထွက်သွားသော

ပဲပြုတ်သည်အဒေါ်ကြီး၏ နောက်ကျောကို ကြည့်ရင်း
ဝေဟင် ခေါင်းယမ်းလိုက်မိသည်။

ဘယ့်နယ်။ ကပ်စေးနဲ့တိုင်း လူပျိုကြီး အပျိုကြီး
ဖြစ်ရမယ်လို့။ ကြားဖူးပေါင်။

လူပျိုကြီး အပျိုကြီးဖြစ်တာနဲ့ ကပ်စေးနဲ့တတ်သွား
တာလည်း ဟုတ်မယ်မထင်။

အမေ့လောက် နှမြောတတ်တာ အမေ့ပဲ။ ဘယ်
မှာ အပျိုကြီးဖြစ်ခဲ့လို့ဘုန်း။

အို . . . ရှုပ်လိုက်တာ။

အန်တီစောနီးလာရင် ထမင်းကြော်ဖို့ အဆင်သင့်
လုပ်ပေးထားရဦးမယ်။

နို့မို့ဆို အသံပြုကြီးနှင့် အအော်ခံရဦးမှာ။

ဝေဟင် ကိုယ့်အတွေးကို လက်စသတ်ရင်း မြဲထဲ
ပြန်လှည့်ဝင်ခဲ့သည်။ အန်တီစောတို့အိမ်ဘက်ကို လှမ်း
မျှော်ကြည့်တော့ အပေါ်ထပ်ဘုရားခန်း မီးလင်းနေတာ
တွေ့လိုက်ရ၏။ ဒီအချိန်ဆို အန်တီစောရဲ့အမေ အဘွား

ဒေါ်မိုး ဘုရားဝတ်ပြုနေလောက်ပြီ။

ဝေဟင် ငယ်ငယ်က ကြားဖူးသော တွံ့တေးသိန်း
တန်ဇာတ်လမ်းထဲမှ စာသားတစ်ကြောင်းကို ပြန်အမှတ်ရ
ပြီး နှုတ်က တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိသည်။ အသံကတော့
သွားလေသူ ကိုသိန်းတန်အတိုင်း . . .

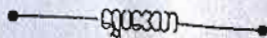
“ဪ . . . မမမိုးတောင် ဘုရားရှိခိုးနေပါရော
လား။ အဲလေ . . . အဘွားဒေါ်မိုးတောင် ဘုရားရှိခိုးနေပါ
ရောလား။”

အခန်း (၃)

အစဉ်အလာမပျက် ဝေဟင် ကျောင်းကိုရောက်
တော့ အတန်းတက်ရန် နာရီဝက်သာ လိုတော့သည်။ ကန်
တင်း(န်)မှာထိုင်ပြီး လေပစ်ဖို့ကောင်းကောင်းအချိန်ရပေ
မယ့် အန်တီစောရဲ့ ပဲပြုတ်ပါလေဟန် ထမင်းကြော်အတွေး
ကို ဝိုက်ကားအောင် အားပေးခဲ့ပြီးပြီမို့ စာသင်ဆောင်ဆီသို့
သာ ဦးတည်လျှောက်လာခဲ့၏။

ကန်တင်း(န်)မှာထိုင်လျှင် အနည်းဆုံး နှစ်ရာ

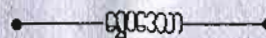

တော့ ကုန်သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကွင်းလယ်က ဘော
လုံးကို ဖမ်းရဆယ်ရခက်သော ပဲပြုတ်နှင့် ဆီမပါသော
ကြောင့် တူးခြစ်နေသော ထမင်းကြော်ကိုသာ သူ တဝတပြု
စားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကန်တင်း(န်)မှာ ဝင်မထိုင်ပေမယ့် သူ
သူငယ်ချင်းတွေရဲ့အသံကိုတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကတည်းက
ဝေဟင် ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ငါပြောတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်က အဲဒါပဲ။ မယ့်မရှိနဲ့။
ဒီနေ့ အင်္ဂါနေ့နော်။ မင်းတို့ရဲ့ကျက်သရေက ကျောကုန်းမှာ
ရှိတယ်။ အဲ . . . ကျောကုန်းကို တင့်တယ်အောင် ထားရ
မယ်”

အဘောင်အာရင်းသန်လှသော အောင်ကိုစကား
ကြောင့် သူနဲ့တစ်ဝိုင်းတည်းထိုင်နေသည့် တင်မောင်တွေ
တို့အုပ်စု လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကုန်ကြသလို နားစွန်နားဖျား
ကြားလိုက်ရသည့် ဝေဟင်ပင် ခြေလှမ်းတုံ့ကာ ကိုယ့်ကျော
ကို ပခုံးပေါ်မှကျော်ပြီး ကြည့်မိသွားသည်။

သူပြောသည့် ကျက်သရေဆိုတာတော့ မတွေ့။

မလေးရှားပိတောက်ရွက်တစ်ရွက် ကြွေကျပြီး ကပ်ငြိပါလာ တာမို့ လက်နှင့် အသာဖယ်ချရင်း လျှောက်လာစဉ် . . .

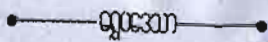
“မဟုတ်သေးပါဘူး အောင်ကိုရာ။ ကျောကုန်းကို တင့်တယ်အောင် ဘယ်လိုထားရမှာလဲ။ ငါတို့က ကျောကို မိုးပေါ်ပြုပြီး လေးဖက်ထောက်လျှောက်ရမှာလား”

အောင်သူဝင်း၏အားမလို အားမရ အသံအဆုံး အောင်ကိုက စားပွဲကို လက်ဝါးနှင့်ဖြန်းခနဲရှိုက်ကာ . . .

“မင်းတို့ကောင်တွေ အဲဒါခက်တာပေါ့။ ဝေးကို ဝေးလွန်းတယ်။ ကျောကိုတင့်တယ်အောင် ထားရမယ်ဆို တာ တခြားမဟုတ်ဘူး။ ကျောကို ရေမွှေးလေးဘာလေး ဆွတ်၊ ကျောဘက်မှာ စတစ်ကာဒီဇိုင်းဆန်းတဲ့အင်္ကျီကို ရွေး ဝတ်၊ ကျောအလှပေါ်မယ့် အဝတ်အစားကို ရွေးဆင်”

“မင်းဟာက ရွေးတာတွေများလိုက်တာ။ တော်ကြာ မသိတဲ့လူက ငါတို့ အဝတ်အစားတွေ ပေါင်ထားတယ် ထင် နေဦးမယ်”

“အေးပါကွာ . . . ငါ သိပါတယ်”

“မင်းပြောသလိုလုပ်ရင် ငါတို့ကို ကောင်မလေး တွေ ကြည်လာမှာလား”

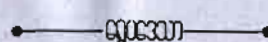
“ဒါပေါ့ကွ။ ပိုပြီးခန့်ညားနေတော့ စိတ်ဝင်စားခံရ မှာပေါ့”

“အဲဒါဆို ငါတို့က သူတို့ဘက်မျက်နှာမလှည့်ဘဲ ကျောပေးပြီး နေရမှာပေါ့နော်”

အောင်သူဝင်း အမေးကြောင့် အောင်ကိုက ပါးစပ် ထဲ လက်မထည့်ပြီး ခဏ စဉ်းစားနေသည်။

“အင်း . . . အဲလိုတော့မဟုတ်ဘူးလေကွာ။ ကျော ကျောကုန်းမှာ ကျက်သရေရှိတယ်ဆိုပေမယ့် မင်း တစ် ကိုယ်လုံး ကြည့်ကောင်းနေမှာပဲဟာ။ ကျောခိုင်းစရာ မလိုပါ ဘူး။ မင်းကျောကို သူ့မြင်အောင် မသကာ ရှေ့ကကြိုပြေးရုံ ဆိုရတာပဲ။ ဟုတ်ဖူးလား . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

ဗေဒင်ယောင်ယောင် ယတြာယောင်ယောင် လုပ် တတ်သော အောင်ကိုကို ကြည့်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေက သက်ပြင်းချသည်။ ဝေဟင်လည်း သူ့စကားတွေကို ရှု

ချင်သလိုဖြစ်ပြီး ထိုရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက် ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့၏။

“ဟေ့ . . . ဟိုမှာ ဝေဟင်မှတ်လား”

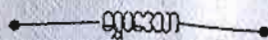
အာသွက်လျှာသွက်ရှိလှသော တင်မောင်ထွေး အသံကြောင့် ကယောင်ချောက်ချားပုံစံနှင့် အောင်ကိုက ပြူးပြူးပြာပြာ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဝေဟင် လာဦးလေကွာ”

ဝင်းဇော်က သူ့ကို လက်ယပ်ပြီး ပါးစပ်ကပါ အကျယ်ကြီးအော်ခေါ်သည်။ ဝေဟင် သူ့တို့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး မဝင်တော့ဘူးဟု ပြောမည်ပြင်ခိုက် ရုတ်တရက် အောင်ကိုကို သေသေချာချာကြည့်မိပြီး ခြေလှမ်းတွေက ဆိုင်တွင်းသို့ အလိုလိုရွေ့သွား၏။

အောင်ကိုက သူ့ကိုမလုံမလဲတစ်ချက်ကြည့်ပြီး မှင်ဓသသေနှင့် ဟီးခနဲ ရယ်ပြသည်။

ဝေဟင်ကတော့ မရယ်နိုင်။ အောင်ကိုကို အသေအရာကြည့်နေမိသည်။

ဒီအင်္ကျီအနီလေးကို ငါ မြင်ဖူးသလိုပဲဟု စိတ်ထဲက တိတ်တဆိတ် ရေရွတ်ရင်း အောင်ကိုဘေးနားသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

အောင်ကိုက ထိုင်ရာမှ သူ့ကိုမော့ကြည့်ပြီး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“မင်းကလည်း လူကိုမမြင်ဖူးတာကျနေတာပဲ”

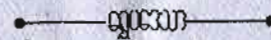
အံ့မယ် . . . အသံကိုက ရှက်စနိုးလိုလို ဘာလိုလို ညှုတုတုပါလား။

“ဝေဟင် . . . ထိုင်လေကွာ။ ဘာတွေစိတ်ဝင်စားနေတာလဲ”

“ဟုတ်ပေါ့ . . . ဒီကောင် ငါ့ကျောကုန်းမှာရှိနေတဲ့ ကျက်သရေကြောင့် ခုလို ငေးဝိုင်သွားတာပဲဖြစ်မယ်။ ဟုတ်တယ် မှတ်လား ဝေဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းကျောက အင်္ကျီတံဆိပ်ကို ကြည့်မလို့”

“အမ်”

ဝေဟင်္ဂစကားကြောင့် အောင်ကိုအပါအဝင် တစ်
ပိုင်းလုံး တအံ့တကြဲဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင်
အောင်ကိုက ဣန္ဒြေပြန်သည်ကာ . . .

“ဒါ Step လေကွာ။ မနေ့ကမှ မြို့မဈေးထဲက
ဝယ်လာတာ။ မင်းမှာလည်း ဒါမျိုးရှိတယ်နော်”

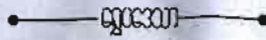
ဟုဆိုလာတာကြောင့် ဝေဟင်္ဂ အနည်းငယ်စိတ်
သက်သာရာရသွားပြီး အောင်ကိုဘေးက ခုံမှာဝင်ထိုင်ချ
လိုက်၏။

“ဝုန်း”

“ဟဲ့ . . . သောက်ပလုတ်တုတ်”

“အမယ်လေးဗျ”

အဖြစ်အပျက်က ဣရုတ်သိုင်းကားထဲက ဝိုးကြီး
လျှပ်စီးသိုင်းကွက်ထက်ပင် မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။ မထိုင်
ခင်က ဒီနေရာမှာ ရံရှိနေသေးတာ ဝေဟင်္ဂ သေသေချာချာ
သိထား၏။ ထိုင်ချလိုက်ကာမှ မည်သို့ပြောင်းလဲသွားသည်
မသိ။ ဝုန်းခနဲမြည်သံနှင့်အတူ သံမံတလင်းပေါ် ဖင်ထိုင်

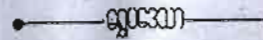
ရက် လဲကျသွားရတော့၏။

ဆိုင်ထဲကလူအတော်များများက သူတို့ပိုင်းကို
အာရုံတစိုက် လှမ်းကြည့်လာတာမို့ ဝေဟင်္ဂ ရှက်ရွံ့မှုထူစွာ
အတင်းကုန်းထမိသည်။ အောင်ကိုကလည်း သူငယ်ချင်း
ကောင်း ပီသလှစွာ သူ့ကို ချိုင်းမှ ဆွဲထူ၏။

“ဆော . . . ဆောရီးနော်။ တကယ်ကို မတော်
တဆဖြစ်သွားတာပါ။ နောက်ကိုမကြည့်ဘဲ ခုံကို ဆွဲယူ
လိုက်မိတာ။ အားနာလိုက်တာရှင်”

တင်ပါးဆုံရိုးရော၊ မြီးညောင့်ရိုးပါ မွေ့ကြေသွား
တော့ မတတ် နာကျင်သွားတာကြောင့် ရှက်ရွံ့ဒေါသဖြစ်နေ
စိုက် ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသော ဆည်းလည်းသံချိုချို
လေးကြောင့် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ငါထိုင်မယ့်ခုံကို ဆွဲထုတ်တာ သင်းပါလားလို့
ရက်ရက်စက်စက် အပြစ်မတင်ရက်စရာကောင်းအောင်
လှပနုနယ်သော မျက်နှာလေးကြောင့် ဝေဟင်္ဂပါးစပ်
အဟောင်းသားနှင့် အံ့သြဆွဲအသွားရလေတော့၏။

ဝေဟင်္ဂတစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဒီလောက်လှ
သော မိန်းကလေးမျိုးကို တစ်ခါမှ အနီးကပ်မတွေ့ဖူးသလို
စကားလည်း တစ်ခါမှမပြောဖူးတာမို့ ရှက်တာက တခြား၊
ရင်ခုန်မိတာကတခြားနှင့် လူက စိတ်နှင့်ကိုယ် မကပ်ချင်
သလို ဖြစ်လာရ၏။

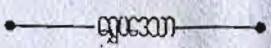
တောင်းပန်တာကို လက်မခံတာလည်း မဟုတ်
ဘဲ နားမလည်သလို ကြောင်တောင်တောင် ယောင်နနပုံစံ
နှင့် ပြန်ကြည့်နေသောလူကိုကြည့်ပြီး နေမခ စိတ်မရှည်
ချင်သလို ဖြစ်သွားရသည်။

“ဒီမယ် . . . မတော်တဆဖြစ်ခဲ့တာအတွက်
တောင်းပန်တယ်လို့ ပြောနေတာ”

“ဗျာ”

ဒီလူနားများလေးနေသလား။ နေမခ အသံကို
ထပ်မြှင့်လိုက်၏။

“တောင်းပန်နေတာ . . . တောင်းပန်နေတာ။ ရှင်
ထိုင်မယ့်ရုံကို ဆွဲမိတဲ့အတွက်”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့။ ရပါတယ်။ ကျွန်တော်
လည်း ကိုယ့်အောက်ကို သေသေချာချာမကြည့်မိတော့
သူများဆွဲသွားတာကို မသိလိုက်ဘူး”

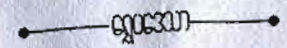
“ဘာ”

“ဟို . . . နဲ့ . . . နဲ့ကိုမကြည့်ဘဲ ထိုင်မိတာကို
ပြောတာပါ။ ကျွန်တော်က အောက်မှာရှိနေတယ်ပဲ ထင်နေ
တာဗျ”

စကားပြောတာကလည်း အပြီးအဖောက် မတည့်
လိုက်တာလို့ စိတ်ထဲကတွေးရင်း နေမခ မသိမသာ မျက်
စောင်းရွယ်လိုက်မိသည်။ ပြီးမှ ကိုယ့်ဘက်က လွန်ထား
တာကို သတိရပြီး မျက်နှာအနေအထားကို ပြင်လိုက်ရ
သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကမှားတာဆိုတော့ တောင်းပန်
ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ရှင် ဘာမှတော့ဖြစ်မသွားပါဘူးနော်”

ဝတ်ကျော့တန်းကျော့သတင်းမေးစကားအဆုံး သူ
မျက်နှာက ရုတ်တရက် ရှုံ့ခဲ့ကျသွားသည်။

“မဖြစ်ဘဲနေမလားဗျာ။ ကျွန်တော်တော့ တင်းပါး
ခွက်လွဲပြီထင်တာ။ မြီးညောင့်ရိုးလည်း တော်တော်နာသွား
တယ်ဗျ”

“ဟင်”

နေမခ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိ၏။

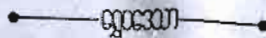
“အဲဒါ ကျွန်မက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ဟို . . . ဘာမှလုပ်ပေးစရာမလိုပါဘူး။ အဆောင်
ရောက်မှ ဒဏ်ကြေးဆေးလိမ်းလိုက်ပုံမယ်”

ဝေဟင်စကားဆုံးမှ အောင်ကိုတို့အုပ်စုရော
ကောင်မလေးတွေပါ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ” ဟုဆိုပြီး သူမတို့အုပ်စုက
နေရာမှာ အေးအေးဆေးဆေးပြန်ထိုင်၏။ ဝေဟင်လည်း
ထွက်သွားရကောင်းနိုး ထိုင်နေရကောင်းနိုး ချီတုံချီတုံဖြစ်
နေစဉ် ဝင်းဇော်က အောင်ကိုဘက်သို့လှည့်ကာ . . .

“ဒါနဲ့ နေအလိုက် ကျက်သရေတည်တဲ့နေရာတွေ
ကို ပြောမယ်ဆို ပြောလေကွာ။ လိုက်မှတ်ရအောင်”

“ဪ . . . အေး . . . အေး”

“အစဉ်လိုက်ပြောကွာ။ တနင်္လာနေ့က ဘယ်မှာ”

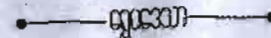
အောင်ကိုက ဝေဟင်ကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး
ရယ်ပြသည်။ ဝေဟင်လည်း အူကြောင်ကြောင်နှင့် ပြန်ရယ်
ပြလိုက်သည်။

“တနင်္လာဆိုတော့ . . . အင်း . . . တင်ပါးမှာ . . .

အဲ . . . ဟုတ်ပါဘူး . . . ပရုံးမှာ . . . ပရုံးမှာ”

အောင်ကိုရဲ့ ကယောင်ကတမ်းစကားကြောင့်
ဝေဟင် ရှက်ကုံးရှက်ကန်းနှင့် နောက်ကို လှည့်ကြည့်တော့
သူမကလည်း မလုံမလဲလှည့်ကြည့်လေသည်။

နာနေပေမယ့် ဝေဟင် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ပြုံးပြ
လိုက်နိုင်သည်။ သူမကတော့ မျက်မှောင်တွန့်ကာ တစ်
ဖက်သို့ ပြန်လှည့်သွားလေတော့၏။

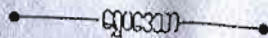

အခန်း (၄)

“ဝေဟင် . . . မင်းတော့ ကံထူးနေပြီ”

ကျောင်းကပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အခန်းထဲမှာ ကြောင်ချေးပုံ တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး အဝတ်လျှော်ရန်ပြင်နေသော ဝေဟင်မှာ ဝင်းဇော် စကားကြောင့် ဇေဝဇေဝါ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဝင်းဇော်နှင့်အတူ အခန်းထဲဝင်လာသော အောင်ကိုမျက်နှာကလည်း စပ်ဖြူဖြူ။

“ဘာကံထူးတာလဲ။ ကြောင်ချေးတွေကျုံးပြီး ရေဆေးချလိုက်ရတာ နည်းတာမှတ်လို့။ ငါက ကြောင်ချေးတွေ၊ ရွေးချေးတွေ သိပ်ရွံတာကွ။ တခြားဟာဆို အဲလောက်မဆိုးပါဘူး။ ခုဟာက နည်းနည်းလေးနဲ့ တအားနံတာ။ အဲဒါကံထူးတာလား”

“မင်းကြောင်ချေးကျုံးရတာ ငါတို့မှ မသိတာ။ ကံထူးတယ်ဆိုတာ တခြားကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ မနက်ကလေ ကန်တင်း(န်)မှာ မင်းဟာကိုလာခွဲထုတ်တာ”

“ခုံလို့ထည့်ပြောစမ်းပါကွာ”

“အေး . . . အေး . . . အဲဒီခုံကို လာခွဲထုတ်တာ ဘယ်သူမှတ်လဲ”

“ကောင်မလေးလေ။ ငါ မြင်လိုက်သားပဲ”
ဝေဟင်အဖြေစကားကြောင့် ဝင်းဇော်က ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“ဟား . . . ငါပြောတာ အဲဒါ။ ခရမ်းသားတွေ အပြီဆို ကြီးတော်ပေး အ.တာလို့ မနက်က ကောင်မလေးကို

ဘယ်သူမှန်း မင်း မသိဘူးလား”

“မသိပါဘူး။ ခုမှ မြင်ဖူးတာ”

“မင်း Fresher Welcome လုပ်တာ မိတယ် မှတ်လား”

“မိသားပဲ။ အဲ့နေ့က ကျောင်းမှာ စာမသင်ဘူးဆိုလို့ မသွားပါဘူး”

“ဪ... ဒါကြောင့် မင်း မသိတာကိုး။ မနက်က ကောင်မလေးက မင်းတို့မေဂျာကွင်း(နံ)ကွ။ နေမခ ဆိုတာလေ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

ခက်တော့ခက်နေပါပြီဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အောင်ကိုနဲ့ ဝင်းဇော်က သက်ပြင်းပြိုင်တူချသည်။

“ကွင်း(နံ)ဆိုရင် တကူးတက လိုက်ပြီး မိတ်ဆက်ရတာကွ။ မင်းကျတော့ ကံကောင်းပြီး သူနဲ့စကားပြောလိုက်ရတာ နည်းတဲ့ကံလား။ အဲဒါကြောင့် မင်းကို ကံထူး

တယ်လို့ ပြောတာ”

သူ နှာခေါင်းရှုံ့ရှင်း ခေါင်းယမ်းလိုက်မိသည်။ လက်ကလည်း အနာမပြေသေးသည့် တင်ပါးရိုးကို အလိုလို စမ်းမိသွား၏။ ပြီးတော့ မျက်လုံးဝိုင်းလေးတွေကို မြင်ယောင်လာသည်။

“လှတာတော့ တော်တော်လှတယ်နော်”

“မာနလည်းကြီးတယ်။ မိန်းကလေးအချင်းချင်းတောင် တော်ရုံလူကို သူငယ်ချင်းထားတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းက တစ်ခန်းတည်း စာသင်ရပြီး ဘာမှလဲမသိဘူး”

“နောက်နေ့ကစပြီး သိအောင်လုပ်တော့မယ်”

ရုတ်တရက်ပြောချလိုက်သော ဝေဟင့်စကားကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။

“မင်း ဘာပြောလိုက်တယ်”

“သူ့အကြောင်းတွေသိအောင် လုပ်မယ်လို့ ပြောတာ။ ငါ သူ့ကို ကြိုက်သွားလို့”

“ဟေ”

“မြတ်စွာဘုရား . . . ဇွတ်အတင်းကြီးပါလား”

အောင်ကိုနှင့် ဝင်းဇော်က အံ့အားသင့်သွားပုံနှင့် တစ်ယောက်အသံတစ်မျိုး ရေရွတ်သည်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ဘာအရိပ်အကဲမှ မပြဘဲ ဟက်ဟက်ပက်ပက် အော်ရယ်ကြ၏။

“ဟား . . . ဟား . . . မင်းက နေမခကို ကြိုက်တယ် ဟုတ်လား။ ဟား . . . ဟား . . . မင်း နေမခကို ဘာများမှတ်နေလဲ”

ဝေဟင် လက်ထဲကလုံးထွေးထားတဲ့ ပုဆိုးနဲ့ အင်္ကျီကို တစ်ချက်ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ အသည်းအသန် အော်ရယ်နေသော အောင်ကိုတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး နေမခကို ဘာမှတ်ရမှာလဲ မိန်းကလေးလို့ပဲ မှတ်တာပေါ့။ အခြောက်ကြီး ထင်ရင်ကြိုက်မလားဟာလို့တောင် စိတ်ထဲက ပြန်ပြောလိုက်မိ၏။

“ဝေဟင် . . . ဝေဟင် . . . မင်းကတော့ တကယ် မလွယ်ဘူးနော်။ နေမခက မင်းကို ပြန်ကြိုက်မယ်များ ထင်

နေလား။ ဘယ်သူမှ ကပ်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါကလည်း ကပ်မယ်လို့ပြောနေလို့လား။ ကြိုက်လို့ ကြိုက်တယ် ပြောတာကို”

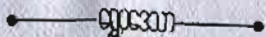
“အေး . . . ကြိုက်ရင် မင်းသူ့ကိုလိုက်တော့မယ်လေ။ အဲဒီအခါကျမှ သူ့အစ်ကိုက မင်းကို လက်သီးစာကျွေးမှာ”

“သူ့အစ်ကို”

“ဟုတ်တယ်။ သူ့အစ်ကိုရှိတယ်။ I.C မှာ သူ့အစ်ကိုက Final တဲ့”

“မင်းတို့က သိလှချည်လား။ တောနွဲ့ နေမခကို မင်းတို့ပါ ကြိုက်နေပြီထင်တယ်”

“လုံးဝပဲ . . . ဒီလောက် မာန ဖိုးထိနေတာမျိုးကို ငါတို့က လုံးဝစိတ်ကူးထဲမထည့်ဘူးနော်။ ဖြစ်နိုင်တာလေးပဲ ရအောင်ကြိုးစားမှာ။ မင်းသာ မအူမလည်နဲ့ တကယ့်ခေါင်ကို တက်မှန်းလို့ ဘယ်ချက်အတီးခံရမလဲ မသိဘူးဟား . . . ဟား”

“ကြည့်လုပ်နော် ဝေဟင်။ နာမည်ကိုက နေမခ
တဲ့။ ဟင်း . . . အန်တီစောလို မင်းကိုကြည်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ခွေးကောင် . . . ကြားလို့ အအော်ခံရဦးမယ်။
ဘာမှမဆိုင်တဲ့လူကြီးကို ဆွဲထည့်နေတယ်”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေမခထက်
စာရင် အန်တီစောဆို ပိုဖြစ်နိုင်ချေရှိတာပေါ့ကွာ။ ဒီတစ်
ဆောင်လုံးမှာ သူ ကြည့်ရတာ မင်းတစ်ယောက်တည်း
မှတ်လား”

“ဟာ . . . ဒီကောင် ပြောလေကဲလေ”

ဝေဟင် လက်ထဲက အဝတ်ထုပ်နှင့်ရွယ်လိုက်မှ
သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ရယ်ကျဲကျဲမျက်နှာတွေနှင့် လှုပ်ခနဲ
ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။ ထိုအခါမှ သူလည်း နေမခ
မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ရင်း ရေစည်သို့ အဝတ်လျှော်
ရန် ထွက်ခဲ့၏။

ဇလုံထဲ အဝတ်တွေ နှစ်စိမ်လိုက်တော့လည်း
မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းကလေးတွေနှင့် နေမခ မျက်နှာလှလှလေး

ကိုသာ မြင်ယောင်သည်။ ကျောက်စည်ထဲမှ ရေခပ်လိုက်
တော့လည်း ရေခွက်ထဲမှာ သူမမျက်နှာ။

တယ်နေရာကြည့်ကြည့် သူမမျက်နှာတွေချည်း
ပင်။

ယခုချက်ချင်း နေမခက သူ့ဘေးနားလာထိုင်ပြီး
ပြုံးပြနေသယောင်ထင်လာရသည်။

သေချာပြီ။ အာရုံထဲဒီလောက်စွဲမြဲနေပုံထောက်
လျှင် သူ နေမခကို ချစ်မိသွားတာ သေချာနေပြီ။

အင်း . . . အမေကလည်း တခြားကိစ္စတွေသာ
နှိုက်နှိုက်ရွတ်ရွတ် စေ့စေ့စပ်စပ်မှာလိုက်တာ။

ရည်းစားမထားနဲ့လို့တော့ မပြောလိုက်။
ဝေဟင်လည်း တစ်ခါမှရည်းစားမထားဖူးတာမို့

သူမကိုသာ ရည်းစားအဖြစ် ရွေးချယ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။
အဘယ်မျှ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော စိတ်ကူးပါ

လိမ့်။ မနက်ဖြန် ကျောင်းသွားလျှင် စာသင်ခန်းထဲမှာ သူမ
ကို တဝကြီးထိုင်ကြည့်ပစ်လိုက်ဦးမည်။ သူမ ပြန်ကြည့်

www.burmeseclassic.com

လျှင် အားရပါးရ ပြုံးပြလိုက်ဦးမည်။

အတွေးတစ်ဖက်နှင့် ဝေဟင်လက်က ဆပ်ပြာမှုန့် ပုလင်းကိုဖွင့်ရင်း ဇလုံထဲ လောင်းထည့်လိုက်သည်။

“အလိုလေး . . . လေး . . . ကုန်ပါပြီ ဝေဟင် ရယ်။ သွားပြီ . . . သွားပြီ။ မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

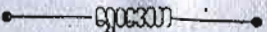
ရုတ်တရက် ထအော်လိုက်သော အန်တီစောရဲ့ အသံကျယ်ကြီးကြောင့် ဝေဟင် လန့်ဖျပ်ပြီး မတ်တတ် ရပ်လိုက်မိ၏။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေမှန်းမသိ သော အန်တီစောက ဇလုံကြီးတစ်လုံး ခါးစောင်းတင်ပြီး ဝေဟင်ကို မျက်လုံးဖြူးကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဘာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီစော”

“ဘာဖြစ်ရမလဲဟဲ့။ အမယ်လေး . . . မပြောချင် တော့ပါဘူး ဝေဟင်ရယ်။ ငါက ခြင်ထောင်စိမ်မလို့ မဲနယ် ဘူးချထားခဲ့တာ မင်းက အကုန်လုပ်ပစ်လိုက်တော့ . . .”

“ဗျာ . . . မဲနယ်”

သူ့လက်ထဲမှာကိုင်ထားသည့် ဘူးလေးကို အလန့်

တကြား ဝုံကြည့်လိုက်သည်။

ဟာ . . . သွားပြီ။ အာမေဒိုတ်သံက ရင်ဘတ်ထဲ

မှာပဲ အကျယ်ကြီး မြည်သွားသည်။

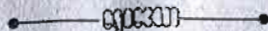
ဘူးချင်းတူနေတာမို့ ဆပ်ပြာမှုန့်နဲ့မဲနယ်တွေ မှား ကာ အဝတ်ဇလုံထဲ သွန်ချလိုက်မိချေပြီ။ သူ ဘာပြန်ပြော ရမှန်းမသိ ကြက်သေ့သေနေစဉ် အန်တီစောက ဝမ်းနည်း ပက်လက်အသံကြီးနှင့် တစ်စခန်းထပြန်၏။

“မင်းနယ်ကွယ် . . . အကျီအဖြူ မဲနယ်ဆိုးချင်ရင် လည်း ပြောပေါ့။ တော်ရုံတန်ရုံထည့်ရတာပဲ ခုတော့ . . .”

မတတ်နိုင်တော့။ ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းကုပ်ရင်း ဟီးခနဲရယ်ပြလိုက်ရင်း ချော်လဲရောထိုင်ရ၏။

“ဟီး . . . ကျွန်တော်လည်း မေ့ပြီး လက်လွန် သွားတာ။ အကျီကလည်း ဝါကျင့်ကျင့်ဖြစ်နေတော့လေ။ ကျွန်တော် တစ်ဘူးသွားဝယ်ပေးပါ့မယ်နော် . . . အန်တီ စော”

“ဟဲ့ . . . ငါက နှမြောလို့ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး”

ဝေဟင်ရဲ။ မင်းလှဲထဲလည်း ပြန်ကြည့်ပါဦး။ ပုဆိုးအနီ ကွက်ကြီးကို မဲနယ်စိမ်ရတယ်လို့”

“ဗျာ . . . အဲ . . . ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါ . . . ဟို စိမ်မှာက အပြာကွက် အနီတီစောရဲ။ မှား . . . မှားပြီး”

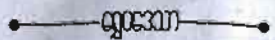
“တော်ပါတော့ဟယ်။ သွားဝယ်မယ်ဆို သွားစမ်း ပါ။ ညနေစောင်းနေပြီဟဲ့။ နင့်ဟာတွေ ပြောင်အောင် ပြန် လျှော်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အနီတီစော”

အနီတီစောက ကျောက်ပြားပေါ် လှဲကြီးချပြီး အိမ်ဘက်ပြန်လျှောက်သွားသည်။ နှုတ်ကလည်း ပွစိပွစိ ရေရွတ်သွားသေး၏။

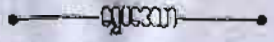
“ဒီတောင်လေးက စိတ်မှမှန်သေးရဲ့လား မသိဘူး” တဲ့။ သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း လှဲထဲက မဲနယ်ရေ တွေ ပြာတူးနေသည့်အထဲမှ အကျီဖြူလေးကို ဆွဲတင်လိုက် တော့ သူ့နှုတ်က ဘုရားပင်တလိုက်ရ၏။

ဖြူဖွေးနေသော ကော်လာကတုံးအကျီလေးခမျာ

အပြာရင့်ရင့်ကြီးဖြစ်လို့။ ဘယ်နှစ်ခါပြန်လျှော်လျှော် မူရင်း ဘဝ ပြန်ရောက်ဖို့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ အင်းလေ သူများတွေမြင်ရင် အကျီအသစ်တစ်ထည် ဝယ်တယ်လို့ ထင်ကြမှာပေါ့ဟု ကိုယ့်စိတ်ကို ကြံဖန်နှစ်သိမ့်လိုက်ရ၏။

စိတ်ထဲတော့ နည်းနည်းမှမကောင်း။

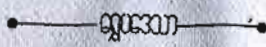

အခန်း (၅)

“ဘာပြောစရာရှိသေးလို့လဲ နေနေ”

ညစာစားပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဂဏတစ်ဖြုတ် စကား ထိုင်ပြောနေစဉ် အရင်ကလို သူမအခန်းရှိရာ မသွားသေးဘဲ မယောင်မလည်လုပ်နေသော သူမကို မေမေက ခပ်မှန်မှန်အသံနှင့် မေးခွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

စကားနည်းသလို အနေအထိုင်အေးဆေးသော ဖေဖေက နေမခကို တစ်ချက်သာမော့ကြည့်ပြီး စာစောင်

ကို ပြန်ငုံ့ဖတ်နေ၏။

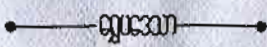
နိုင်ငံရေးပျက် အလိုက်တစ်ဝင် TV ကို အသံတိုးပေးလိုက်သည်။ ကာတွန်းဇာတ်လမ်းပေမယ့် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပြီး Computer အထူးပြုလုပ်ချက်တွေက ကောင်းမွန်သေသပ်လှတာမို့ ထိုဇာတ်လမ်းတွဲလာတိုင်း နိုင်ငံရေး မပျက်မကွက် ကြည့်နေကျလည်း ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်အခန်းထဲ ပြန်ရောက်မှ ကြည့်ချင်ရာအခွေ ကြည့်ရသလို ဧည့်ခန်းထဲမှာတော့ TV အစီအစဉ်တွေကို သာ ကြည့်ခွင့်ရသော ဖေဖေစည်းကမ်းကလည်း တစ်မျိုးပါပေ။

“နေ ဖုန်းပြန်လိုချင်တယ် မေမေ”

နေနေအသံက တိုးတိုးလေးထွက်လာသည်။ မေမေက နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်သွားရုံ ဆတ်ခနဲမဲ့သည်။ ထို့နောက် ဘာမှမပြောဘဲ နိုင်ငံရေးပျက်နှာကို လှမ်းကြည့်၏။

ဖေဖေကတော့ စာထဲ အာရုံစိုက်နေသည်မို့ ကြားလား မကြားလား မဆိုတတ်။ ဘာမှတော့ ဝင်မပြောချေ။

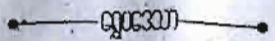

“ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းပြန်လိုချင်ရတာလဲ နေနေ။
ကျောင်းမှာ လက်ကိုင်ဖုန်းမသုံးတဲ့ကလေးတွေ ဒုန့်ဒေး။
ပြီးတော့ သားနဲ့သမီးက ကျောင်းကို အိမ်ကကားနဲ့သွား
တယ်။ အတန်းပြီးရင် ပြန်လာတယ်။ ဘယ်အချိန် ဖုန်းပြော
စရာရှိလဲ။ စာသင်ခန်းထဲမှာလည်း ဖုန်းက ပိတ်ထားရတဲ့
ဟာ”

နေမခ ခေါင်းကိုပိုပြီးငုံ့ချမိရင်း နှုတ်ခမ်းထောင့်
စွန်းလေးကို ခပ်နာနာဖိကိုက်ထားလိုက်မိသည်။ ဒါဆို ဘာ
လို့ ကိုကို့ကိုကျတော့ ဖုန်းပေးထားလဲလို့ မေးလိုက်ချင်
သည်။ ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့ နေ ထိုစကားကို ပြောခွင့်
မရှိပါချေ။

အခုတလော ပြေကို နေ အရမ်းတွေ့ချင်မိသည်။
မတွေ့ရတာ ထားဦး။ အရင်လို စကားလေးတွေ ပြောခွင့်ရ
ချင်နေမိ၏။

ကျောင်းမှာ ကိုကိုက နေ့ကို မျက်စိဒေါက်ထောက်
လိုက်မကြည့်နေသော်လည်း ပြေကတော့ ကျောင်းကို

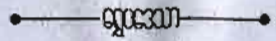
မလာ။ သူကိုယ်တိုင် ဆယ်တန်းမအောင်တာမို့ တက္ကသိုလ်
ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတော့ အတန်ငယ်ရှိန်ကြောက်နေရှာသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နနယ်လွန်းတဲ့ နှလုံးအိမ်မှာ တွယ်
ငြိနေတဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးက ဖြုတ်ရ နတ်ရခက်လွန်းသည်။
သူ့ဟာသူ ဘယ်လောက်ပဲဆိုးဆိုး နေ့ကိုတော့ တုန်နေ
အောင် ချစ်သည်။ သူတို့သမျှ မိန်းကလေးတိုင်းနှင့်မတူ နေ
ကို တန်ဖိုးထားတာ နေ အသိဆုံးပေါ့။

အချစ်က အပြစ်အနာအဆာအားလုံးကို မှေးမှိန်
ပျောက်ကွယ်သွားစေနိုင်လေသည်။ ကိုယ်တိုင်က ချစ်သွား
မိတော့လည်း ဘာဆိုဘာမှ အပြစ်မတင်ရက်တော့။

နေမကြိုက်တာ တစ်ခုခုလုပ်ပြီးတိုင်း နေ စိတ်
ကျေနပ်အောင် ရျော့တတ်တာလေးကပင် ပြေရဲ့ချစ်စရာ
အကောင်းဆုံးအကျင့်။ ဥပမာ - စီးကရက် သောက်တာ
တွေတိုင်း နေ စိတ်ကောက်လျှင် သူက ဘယ်တော့မှ
မသောက်တော့ပါဘူး ဟု အတန်တန်ကတိပေးသည်။

ပြီးတော့လည်း မသောက်ဘဲမနေ။ နေက မြင်

လျှင် စိတ်တောက်မည်။ သူက ပြန်ချော့မည်။

အဲလိုနဲ့ သံသရာလည်နေရာက သူ့ရဲ့ အညှအခွဲ
တွေ၊ တီတီတာတာ ရောတတ်တဲ့စကားတွေအောက်မှာ
နေရဲ့အသည်းရိုင်းလေးက ပျက်ကျလုလုဖြစ်နေရတာ။

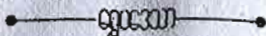
ဒါတွေကို အလွယ်တကူ ဖယ်ခွာမေ့ပျောက်ဖို့ နေ့
အတွက် ခက်ခဲလွန်းလှ၏။

“သမီးကို ဖုန်းပြန်ပေးသုံးဖို့အတွက် စောလွန်း
တယ်လို့ မေမေ ထင်တယ် နေမခ။ နောက် ဘယ်တော့မှ
ဖုန်းလာပြန်မတောင်းမိစေနဲ့။ အဲဒါဆို ပြန်ရဖို့ ပိုဝေးသွား
လိမ့်မယ်။ မေမေကိုယ်တိုင် လိုလိုလားလားနဲ့ ပြန်ပေးတဲ့
နေ့ကိုပဲ စောင့်နေပါ။ ဟုတ်ပြီလား။”

စကားအဆုံး မေမေက ဧည့်ခန်းထဲမှ ထသွား
သည်။ နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်းလျှောက်ပြီးမှ နောက်ပြန်လှည့်ကာ

“ကို . . . မအိပ်သေးဘူးလား။”

ဟု ဖေဖေကို လှည့်မေးလေသည်။ ဖေဖေက
စာစောင်ကို ဖျတ်ခနဲပိတ်ပြီး လက်မှနာရီကို တစ်ချက် ငဲ့

ကြည့်သည်။

“စောတော့စောသေးတယ်ကွ။ မနက်ဖြန် အစည်း
အဝေးတစ်ခုရှိသေးတယ်။ ဆေးသောက်ပြီး စောစောအိပ်မှ
ဖြစ်မယ်။ သားနဲ့သမီးရော စာကျက်စရာမရှိဘူးလား။
ကလေးတွေကျနေတာပဲ ကာတွန်းကား ကြည့်နေရတယ်
လို့”

ဖေဖေက နေ ဝေးချင်ရာဝေးနေတာကို TV
ကြည့်နေသည်အမှတ်နှင့် ပြောရင်း ခေါင်းကို ဖွဖွလေး ပုတ်
ကာ မေမေနောက်မှလိုက်သွား၏။

နိုင်ဇေယျ TV ကိုပိတ်ပြီး သူမကို လှည့်ကြည့်
သည်။

“စိတ်ညစ်သွားလား ညီမလေး။”

“စိတ်ကုန်နေတာ။ အဲလောက် ချုပ်ချယ်လွန်း
တော့ နေ ကျောင်းတက်ချင်စိတ်တောင် မရှိတော့ဘူး။
ဆက်ပြောလည်း အဆူခံရဦးမယ်။ စည်းကမ်းက ဒီထက်
တောင် တင်းကျပ်လာဦးမယ်”

သူ သက်ပြင်းဖွဖွ ရှိတ်လိုက်မိသည်။

“ညီမလေး ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းပြန်လိုချင်တာလဲဆိုတာ ကိုကို မမေးတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တကယ်လိုအပ်ရင် ကိုကိုဖုန်းကို ယူထားလေ”

ကိုကိုစကားကြောင့် နေ တအံ့တဩမော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ့ပုံစံက တမင်ပြောနေတာ မဟုတ်မှန်း သိသာစွာ တည်ငြိမ်နေသည်။

“ကိုကိုက မသုံးဘူးလား”

“မသုံးဘူးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဖုန်းမရှိလို့လည်း ထိခိုက်နစ်နာစရာမှ မရှိတာ။ အလုပ်ကိစ္စရှိရင်တော့ ဒါက မရှိမဖြစ်ပေါ့”

“နေ့အတွက်တော့ ထိခိုက်တယ် ကိုကို။ ကျောင်းတက်ခါစက နေ့မှာ Hand Phone ရှိတယ်။ အခု မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ သူငယ်ချင်းတွေက တစ်မျိုးထင်ကြမှာပဲ”

“အဲဒါဆိုလည်း ကိုကိုပြောသလိုပဲ လုပ်လိုက်ပါ”

“ကိုကိုဖုန်းတွေဝင်လာရင်ရော”

“ဘယ်ကမှ အထွေအထူးဝင်စရာမရှိပါဘူးကွာ။ သူငယ်ချင်းတချို့လည်း အကြောင်းရှိမှ ဆက်တာ။ ကျောင်းမှာ နေ့တိုင်းတွေ့နေရတာပဲ။ မဆက်လောက်ပါဘူး”

သူ့စကားအဆုံး နေမခ မျက်နှာလေးက ဝင်းပသွားသည်။ ပါးချိုင့်ခွက်လေးပေါ်အောင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးရင်း သူ့လက်မောင်းကို လာဖက်၏။

“ဒါမှ နေ့ကိုကို။ အဲလိုသဘောကောင်းလို့ သူငယ်ချင်းတွေက နေ့ကို ယောက်မတော်ချင်နေတာ သိလား။ ကိုကို ကြိုက်ရင် ဘယ်သူမဆိုရွေးလို့ရတယ်နော်။ နေ့ကိုယ်တိုင်ရအောင် ကြိုးစားပေးမှာ သိလား”

သူ့စကားကြောင့် နိုင်ဇေယျ ပြုံးရင်း သူ့ခေါင်းလေးကို မနာကျင်အောင် ခပ်ဖွဖွလေး ထုလိုက်မိ၏။

“ငါ တကယ်ကြိုက်ရင် နင်ပြောပေးစရာမလိုပါဘူး နေနေရာ။ ကိုယ့်ဘာသာလိုက်မှာပေါ့။ နင်သာ လိမ္မာအောင်နေ။ မိဘကို စိတ်ညစ်အောင် မလုပ်နဲ့ ကြားလား”

နိုင်ဇေယျက စသလို နောက်သလိုနှင့် ပြန်ဆုံးမ

တော့ သူမက မျက်စောင်းလို့လွဲထိုးရင်း ပြုံးတုံ့လုပ်
လေသည်။ ကိုကိုလိုတော့ သားလိမ္မာ၊ လူရိုး လူအေးလေ
အဖြစ် မနေနိုင်ပါဘူးလို့လည်း စိတ်ထဲက တွေးနေမိ၏။

အခန်း (၆)

အောင်ကိုအဖေက သူတို့မြို့မှာ ပယောဂဆရာဟု
အောင်ကို ပြောပြချက်အရ သိရလေသည်။ သုံးခွဲမြို့က
ဆရာဦးသံချောင်းဆိုတာလည်း သူ့ရဲ့ဘကြီးသုံးစမ်းကွဲတော်
သည်ဟု အောင်ကိုက ပြောသည်။

သက္ကလ၊ အုန်းနဲ့ဘက်က နာမည်ကြီး အထက်
လမ်း၊ အောက်လမ်း စသော လမ်းကြီးလမ်းကြား လမ်းခွဲ
ဆရာတို့သည်လည်း အောင်ကိုနှင့် ဆွေမကင်း မျိုးမကင်း

များ ဖြစ်၏။

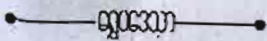
ထို့ကြောင့် စကားတစ်ခွန်းပြောတိုင်း အောင်ကို က ဓာတ်ယောင်ယောင်၊ နတ်ယောင်ယောင်တွေ ထည့် ပြောတတ်လေသည်။ ဗေဒင် ယတြာကိုလည်း လွန်စွာ ယုံကြည်သူဖြစ်ရာ စာမေးပွဲဖြေတာကအစ ရည်းစားစာရေး တာအဆုံး နေရာတာကာမှာ သူက အခါတော်ပေးလေ့ ရှိ၏။

ယခုလည်း ဝင်းဇော်က မြန်မာစာမှ ဆွေဇင်ဝင်း ကို ရည်းစားစကားလိုက်ပြောမည့်ကိစ္စကို သူနှင့်တိုင်ပင်မိ၍ သူက မတောက်တခေါက်တတ်သော ဗေဒင်အတိုအထွာ ကလေးနှင့် ဆရာလုပ်နေလေသည်။

“မင်းက ဗုဒ္ဓဟူးသားဆိုတော့ ဆွေဇင်ဝင်းနဲ့ မဖြစ် ဘူးကွာ”

စားပွဲကို လက်ညှိုးနှင့် တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်နေ ရင်းမှ ကောက်ကာဝင်ကာ ပြောချလိုက်သော အောင်ကို စကားကြောင့် ဝင်းဇော် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

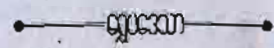
ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးလိုက်သော ဝင်းဇော်အသံ ကြောင့် အောင်ကိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်ရင်း ခေါင်း ညိတ်၏။ ပြီးမှ ဆရာကြီးလေသံမျိုးနှင့် . . .

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ်ကွ။ မင်းက ဝင်းဇော်ဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဟူး။ ဆွေဇင်ဝင်းဆိုတော့ ဝ၊ ဆ၊ ဇ၊ ဈ၊ ည အင်္ဂါသမီး လေကွာ။ ဗုဒ္ဓဟူးနဲ့အင်္ဂါက တည့်မှမတည့်တာ။ အင်္ဂါနဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးဆိုတော့ ဘယ်လိုပြောမလဲ။ ခြင်္သေ့နဲ့ဆင် လယ်ပြင် မှာ တွေ့ ကြပြီး ရန်ဖြစ်ကြတယ်ပေါ့ကွာ”

“ကြားဖူးပါဘူးကွာ။ ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာတွေ့ တာပါ။ ပြီးတော့ ဗုဒ္ဓဟူးနဲ့ တနင်္ဂနွေမတည့်ဘူးပဲ ပြောကြ တာ”

ဝင်းဇော်ကလည်း တစ်ကွက်ကလေးမှ အကျော့ မခံ။ ကက်ကက်လန်အောင် ပြန်ငြင်းလေသည်။ အောင်ကို က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေရင်းမှ တယမ်းယမ်းခါနေ ပြန်၏။

“မင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲ ဝင်းဇော်ရ။ ဓမ္မာ၊

သောက၊ အင်းဝ၊ ရာဇာ ဆိုတာရော ကြားဖူးလို့လား”
အောင်ကိုစကားအဆုံး ဝင်းဇော်က မဲ့ရွဲရှင်း . . .

“ကြားဖူးရုံတင်မကဘူး။ ရုံမှာ ကိုယ်တိုင်သွား
ကြည့်လာတာ။ အဲဒါ လူမင်းနဲ့ နန္ဒာလှိုင်ပါတဲ့ ဇာတ်ကား။
နော် . . . ဟေ့ကောင်။ ငါ့ကို အချဉ်မမှတ်နဲ့”

ဟုပြောလိုက်ရာ အောင်ကို ဘာဆိုလိုတယ်ဆို
တာ ရိပ်မိသော ဝေဟင်မှာ ရေခွေးတွေသီးကာ ဖွီးခနဲ ထွေး
ထုတ်လိုက်ရလေ၏။

“မင်းကြီးတော်ဇာတ်ကားကို ပြောတာ မဟုတ်
ဘူးကွ။ အိမ်ထောင်မပြုသင့်တဲ့နေ့နံတွေကို အတိုကောက်
တွဲပြထားတဲ့ စာချိုးကိုဆိုပြတာ။ ဓမ္မာ၊ သောက၊ အင်းဝ၊
ရာဇာ အိမ်ထောင်ဖက် အသက်မရှည်ရာတဲ့ နားလည်လား”

အောင်ကိုရဲ့ သဟောကံသဟမ်းပြုမှုကြောင့် ဝင်း
ဇော် မျက်နှာလေး ငယ်သွား၏။

“မသိလို့ သိတာပြောတာပေါ့ကွာ။ မင်းကလည်း”
အားလုံးငြိမ်သက်နေသဖြင့် အောင်ကို ပိုပြီးအရှိန်

ရသွားသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ တခြားတိုင်းတွေက စကားသံ
တွေကလည်း ခပ်တိုးတိုးမို့ အောင်ကိုအသံက တစ်ဆိုင်လုံး
မှာ အအောင်မြင်ဆုံးဖြစ်နေတော့၏။

“မသိရင်မှတ်ထား။ ဓမ္မာဆိုတာ စနေနဲ့ကြာသပ
တေး။ သောကဆိုတာ သောကြာနဲ့တနင်္လာ။ အင်းဝဆိုတာ
လေဆေး . . . အဲ . . . ဟုတ်ပေါင်။ တနင်္ဂနွေနဲ့ဗုဒ္ဓဟူး။
ရာဇာဆိုတာ ဗုဒ္ဓဟူးနဲ့အင်္ဂါ . . . အဲဒါပဲ မင်းတို့အတွဲက
အဲဒါပဲ။ ရာဇာကွ . . . ရာဇာ”

ကိုယ့်နာမည်ကို အကျယ်ကြီး အော်ခေါ်လိုက်
တာမို့ ရာဇာထက် ဆိုင်ထဲကို ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်သည်။ မျက်
နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်နေသော နိုင်ဇေယျက စာအုပ်ကို သဲ
ကြီးမဲကြီး ဖတ်နေရာမှ သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ ရာဇာ”

“ငါ့ကို ခေါ်လိုက်သလားလို့”

ရာဇာထက် စကားကြောင့် နိုင်ဇေယျပင် ဟိုဟို

ဒီဒီ လှည့်ပတ်ကြည့်မိသွား၏။ ထိုစဉ်မှာပင် . . .

“ဟာ . . . ဒီကောင်ခက်နေပြီ။ ရာဇာပါဆို”

“ဟော . . . ခေါ်တယ်ကွ။ ကြားလား”

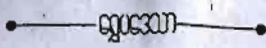
အသံလာရာအရပ်သို့ လှည့်ကြည့်တော့ သိပ်
အဝေးကြီးကမဟုတ်။ ကျောချင်းကပ်အနေအထား တစ်ဝိုင်း
ကျော်မှဖြစ်သည်။

ရာဇာထက်ရော သူပါ လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်မှောင်
ကြုတ်လိုက်မိ၏။

ထိုဝိုင်းမှာ သူတို့သိသူတွေ တစ်ယောက်မှမပါ။
တစ်ယောက်က အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်ပုပု၊ တစ်ယောက်က
အသားလတ်လတ်၊ နှာခေါင်းပွပွနှင့် မျက်နှာမှာ ဝက်ခြံ
ဗရဗရရှိပြီး လူပေါ်ရုပ်ပေါက်နေသူ၊ ကျန်တစ်ယောက်က
တော့ အသားညိုညို၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်းနှင့် မအူ
မလည် တောသားရုပ်မျိုးပင်။

“မင်းကိုသိလို့လား မသိဘူး”

“ငါတော့ သူတို့ကို မသိဘူး။ ခေါ်တာတော့ ခေါ်
လိုက်တယ်နော်”

“အင်း”

နိုင်ငံရေး သူတို့ကိုအကြည့်လွှဲပြီး စာအုပ်ကို ပြန်
ကြည့်တော့ ရာဇာထက်ကလည်း ခေါင်းယမ်းရင်း အအေး
ငုံ့သောက်နေသည်။

ပိုက်ထဲကအအေးမှာ နှုတ်ခမ်းနားမရောက်လိုက်

“အဲဒါ ရာဇာပေါက်ကွ ငတုံးရ” ဟူသော ဒေါသမာန်
ပါပါအသံကြောင့် သူ စိတ်တိုသွားမိသည်။

ခေါ်ပြန်ပြီ ဒီနာမည်။ ပြီးတော့ မသိချင်ယောင်
ခဲဆောင်ပြီး စကားများသလိုလို လုပ်နေသည်။

ဒီလိုတော့ လာစားမယ်မကြံနဲ့။

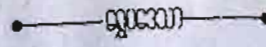
ရာဇာထက် ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခဲထရုပ်တော့ နိုင်ငံ
ယျာက အထိတ်တလန့် မော့ကြည့်၏။

“အယ်သဲ ရာဇာ”

“ငါ့နာမည်ခေါ်ပြီး လာစားနေလို့ သွားကောမလို့”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ ကလေးတွေပဲ လျှော်လိုက်

စမ်းပါ”

“လျှော်တာတွေ ဖွပ်တာတွေ မသိဘူးကွာ။
ဘာလဲ လူကို အသားလွတ် လာပြီနောတာ”

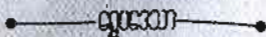
ပြောပြောဆိုဆို ရာဇာထက်က ထိုစားပွဲသို့
ထွက်သွားတာမို့ နိုင်ယော့ပါ နောက်က အပြေးအလွှား ထ
လိုက်ရသည်။ ကျောင်းသားအချင်းချင်း စကားများ ရန်ဖြစ်
ကုန်လျှင် မကောင်းတာမို့ ဖျန်ဖြေရအောင် လိုက်သွားခြင်း
ပါ။

ဟိုရောက်တော့ ငနဲလေးတွေက ရာဇာထက်
စိတ်တိုမယ်ဆိုလည်း တိုချင်စရာ။ မှင်သေသော့နှင့် စကား
ဖောင်ဖွဲနေကြ၏။

“ဒီမှာ . . . ငါ့ညီ”

စိတ်တိုနေပေမယ့် ရာဇာထက်က အပြောအဆို
တော့ ညက်သည်။ ဒေါသကို အတတ်နိုင်ဆုံးထိန်းထားပုံ
မျိုးပင်။

အသံကျယ်လှသောကောင်လေးက ရုတ်ခြည်း
မော့ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ အစ်ကို။ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာလား”

“အေး . . . မင်းကိုခေါ်တာ။ မင်းမျက်နှာကိုကြည့်

ပြီး ခေါ်နေတာ။ နောက်ကွယ်ကနေ မကြားတကြား ခေါ်
ပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင်တာ မဟုတ်ဘူး”

ရာဇာထက်စကားကြောင့် ဂျပုလေးက ဟီးခနဲ
ရယ်သည်။

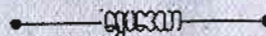
“ကျွန်တော် သိပါတယ် အစ်ကိုရ။ ဒီလောက်ရှင်း
ပြန်နေစရာမလိုပါဘူး”

“လိုလို့ပြောတာပေါ့ကွ။ မင်း ဘာကိစ္စ ငါ့နာမည်
ခေါ်ပြီး လာစားနေတာလဲ”

ရာဇာထက်အသံက မာသည်။ သုံးယောက်လုံး
မျက်လုံးပြူးလေးတွေနှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်ကြသည်။

ဒါကိုပဲ ဟန်ဆောင်ကောင်းနေသည်ထင်ပြီး
ရာဇာထက်က ရှူးရှူးရှားရှား ဒေါသတွေဖြစ်နေ၏။

သူတို့သုံးယောက်ထဲမှ အသားညီညီ၊ မျက်ခုံး

ကောင်းကောင်းနှင့် အူကြောင်ကြောင်ပုံစံထွက်နေသော
ကောင်လေးက ရာဇာထက်ကို မော့ကြည့်ပြီး . . .

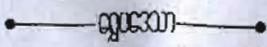
“ကျွန်တော်တို့ အစ်ကိုနာမည်နဲ့ လာစားတာ
မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည် တစ်
ယောက် တစ်ခွက်စီပဲ သောက်ထားတာပါ။ အဲဒါလည်း
ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ် ရှင်းကြမှာပါ . . . နော် . . . ဝင်းဇော်”

ဟု သူ့ဘေးက တစ်ယောက်ကိုပင် အဖော်ညှိ
သလိုပြောလိုက်သေး၏။ ထိုအခါ ဝက်ခြံပရပျစ်နှင့်နာခေါင်း
ပွပွကောင်လေးက ပျာပျာသလဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ
သည်။

“အဲဒါတွေ စားတာ သောက်တာကို ပြောတာ
မဟုတ်ဘူးကွ။ မင်းတို့ ခုနက ငါ့ကို လှမ်းခေါ်ပြီး မသိချင်
ယောင်ဆောင်နေလို့။ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ”

“ဟာ . . . ကျွန်တော်တို့ အစ်ကိုနာမည်ကို မသိ
ပါဘူး။ ခေါ်လည်း မခေါ်မိပါဘူး”

ဂျပက ခြောင်ကျကျ ငြင်းနေတော့၏။

“ဘာလို့မခေါ်ရမှာလဲ။ မင်း ငါ့နာမည်ကို ခေါ်
တယ်။ ပြီးတော့ ငတုံးလို့လည်း ပြောသေးတယ်”

“ဟင် . . . အစ်ကိုနာမည်က ငတုံးလား”

“ဘာကွ”

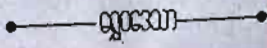
ရာဇာထက်အော်သံကြောင့် သုံးယောက်သား
ယိမ်းကသလို နောက်ကို တညီတညာတည်း တွန့်သွားကြ
၏။

နိုင်ဇေယျပင် စိတ်မရှည်ချင်တော့။

“ဒီမှာ . . . မင်းတို့ သူ့နာမည်ကိုခေါ်တာ ကိုယ်
လည်း ကြားတယ်။ နောက်ကို ဒီလိုမနောက်ပါနဲ့။ စကား
မများချင်ဘူး။ ကလေးအထာတွေ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ”

“ဟာ . . . မဟုတ်သေးဘူး အစ်ကို။ ကျွန်တော်တို့
ဒီက အစ်ကိုကို လုံးဝမခေါ်ဘူးနော်။ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ
အရေးကြီးကိစ္စပြောနေတာ”

“ဒါဆို . . . ရာဇာ . . . ရာဇာလို့ အော်တဲ့ကိစ္စ
ကရော”

“ဗျာ . . . အဲ . . . အဲဒါ”

“အဲဒါ ငါ့နာမည်ကွ။ ငါ့နာမည်က ရာဇာထက်”

“ဟင်”

အားလုံး တအံ့တကြာဖြစ်သွားပုံနှင့် ငြိမ်သက်သွား

ကြလေတော့၏။ အတန်ကြာမှ . . .

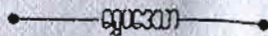
“ကျွန်တော် ရာဇာလို့အော်မိတာတော့ ဟုတ်ပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို့နာမည်မှန်းလည်း မသိပါဘူး။ ကျွန်
တော်က မေ့၊ သောတ၊ အင်းဝ၊ ရာဇာဆိုတဲ့ ရန်ဇက်နေ့
နံတွေအကြောင်း ဒီကောင်ကို ရှင်းပြနေတာပါ”

ဟု မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ပြောလိုက်တာမို့ ရာဇာ
ရော သူပါ ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားရလေတော့၏။

“ဒါဆိုလည်း တိုးတိုးပြောပေါ့ကွာ။ တကတည်း
အထိတ်တလန့်ဖြစ်အောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော် တိုးတိုးပဲပြောပါမယ်”

ထိုကောင်လေး၏စကားအဆုံး သူတို့ ထိုနေရာမှ
လှည့်ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

“တော်တော်ကြောင်တဲ့ကောင်တွေ”

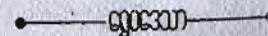
ရာဇာဆိုသောလူက မတိုးမကျယ် ရေရွတ်သွား
တာမို့ အောင်ကိုက မသိမသာပန်းတွန့်ရင်း စကားကို ပြန်
ဆက်သည်။ အောင်ကိုမျက်နှာက အားနာလို့လိုက်လျော
တာ အ.တယ်တော့ မထင်နဲ့ဟု ပြန်ပြောချင်နေပုံမျိုးပင်
ဖြစ်၏။

တိုးတိုးပဲပြောပါမယ်ဆိုပေမယ့် အသံကျယ်တဲ့လူ
ရဲ့ အကျင့်အတိုင်း ဘယ်လောက်ထိန်းထိန်း မူရင်းအနေ
အထားသို့ ချက်ချင်းပြန်ရောက်သွားတော့၏။

“ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ ဆွေဇင်ဝင်းကိုပဲ ကြိုက်
တယ်။ နာမည်ကြည့်ရုံနဲ့ စနေတွေ၊ အင်္ဂါတွေ တပ်အပ်
ပြောလို့မရဘူးကွ။ ငါတို့ရွာက ဦးစိုးလှိုင်နဲ့ဒေါ်တင်ညွန့်ဆို
ဦးစိုးလှိုင်က စနေတဲ့။ ဒေါ်တင်ညွန့်က သောကြာကွ”

ဝင်းဇော်စကားအဆုံး ဝေဟင်က ဟုတ်တယ်
အောင်ကိုဟု ဆိုရင်း ဝင်ထောက်ခံ၏။

“ဟုတ်တယ် . . . ငါလည်း အမေပြောတာကြား

ဖူးတယ်။ တစ်ချို့က ကိုယ့်သားသမီးတွေကို သူများက ပညာ
နဲ့ပြုစားမှာကြောက်လို့ နေ့သင့် နံသင့် မပေးဘဲ တခြား
နေနဲ့ လွှဲပေးကြတာတဲ့။ ဆွေဇင်ဝင်းလည်း အင်မတန်ဘဲ
သောကြာသမီးတို့ဘာတို့ ဖြစ်နိုင်တာပဲ နော်”

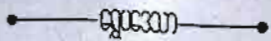
“အေးလေ”

အောင်ကိုက အတိုင်အဖောက်ညီနေသော
ဝေဟင်နှင့် ဝင်းဇော်ကိုကြည့်ပြီး အမြင်ကပ်ဟန်နှင့်
နာခေါင်းရှုံ့လေသည်။ သူပြောချင်တာ အောင်အောင်မြင်
မြင်ပြောခွင့်မရတော့ နောက်တစ်မျိုးလှည့်ပြန်၏။

“နာမည်တွေမှာ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးတွေ ရှိတယ်
ကွ သိလား။ နာမည်ကလည်း ပေးတတ်ဦးမှ။ ပညတ်သွား
ရာ ဓာတ်သက်ပါတယ်ဆိုတာ ယုံလား”

“ဘာ . . . ဓာတ်တွေသွားတာ ဟုတ်လား”

နားစွန့်နားဖျားသာ ကြားလိုက်သောကြောင့် ပြန်
မေးလိုက်မိသော ဝေဟင်ကို အောင်ကိုက မျက်စောင်း ထိုး
လေသည်။

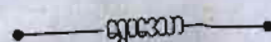

“ဘာဓာတ်တွေသွားတာလဲ။ ဓာတ်သက်ပါတယ်
လို့ ပြောတာ”

“ဒါကတော့ ဒါပေါ့ကွာ။ ဘုရားဟောဇာတ်နိပါတ်
တွေထဲမှာတော့ နာမည်ဆိုတာ ပညတ်တစ်ခုပဲ။ လူရဲ့ကံကို
မလွှမ်းမိုးနိုင်ပါဘူး။ မောင်ငွေရဆိုပြီး ဆင်းရဲနေတဲ့လူ ရှိ
သလို မရွှေခင်ဆိုပြီး မွဲနေတဲ့လူတွေလည်း တစ်ပုံကြီးပဲကွ။
တကယ်တော့ နာမည်နဲ့ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ငါတို့ရွာမှာဆို
ဦးပိန်ဆိုတဲ့လူက ဝလိုက်တာ ဖီးလို့။ တုတ်ကြီးဆိုတဲ့လူကျ
တော့လည်း မည်းပိန်ခြောက်နေတာပဲ။ အဲလိုမလိုက်ဖက်
တဲ့ နာမည်တွေ နည်းတာမှမဟုတ်တာ”

ကိုယ့်အကွက်ထဲဝင်လာပြီမို့ ဝေဟင်က သိသ
လောက် မှတ်မိသလောက် ကြားဖူးနားစလေးတွေနှင့် ပြန်
ချေပလိုက်သည့်အခါမှာတော့ အောင်ကို နည်းနည်းထိုင်
သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ သူကလည်း နယ်နယ်ရရတော့မဟုတ်။

“ဒါပေမဲ့ နာမည်စီးတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ကြားဖူး
လား”

“ဟမ်”

“ဘာ”

“နာမည်စီးတာလေ”

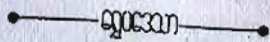
ဝင်းဇော်က မျက်မှောင်ကြွတ်ရင်း စဉ်းစားသ
ယောင် ပြုပြီးမှ ခေါင်းလေးစောင်းကာ . . .

“နာမည်စီးတယ် ဟုတ်လား။ နာမည်က ဘာကို
စီးတာလဲ”

“လူကိုစီးတာပေါ့ကွ”

အောင်ကိုစကားအဆုံး ဝေဟင်က ခုံကို လက်ဝါး
နှင့်တစ်ချက်ပုတ်လိုက်သည်။

“ဟာ . . . အဲဒါတော့ ငါ ကြားဖူးတယ်ကွ။ ငါတို့
ရွာမှာ လေး၊ ငါး၊ ခြောက်တန်းနှစ်က ရန်ကုန်က ကောင်မ
လေးတစ်ယောက် ပြောင်းလာတာ ကျောင်းလာတက်တာ
ပေါ့။ သူ့နာမည်က မိုးကမ္ဘာတဲ့။ အရမ်းရူးရာတာ။ ငါ့အမေ
ပြောတာတော့ နာမည်စီးနေတာတဲ့။ ဘာမှမကြာလိုက်ဘူး
တိုက်ဖျိုက်နဲ့ဆုံးသွားတယ်။ နာမည်က လူကိုစီးလိုက်တာ

ကြေသောရွက်ထိ . . . လှသောအိပ်မက်

လား။ လူကပဲ နာမည်ကို စီးလိုက်သလားတော့ မသိဘူး။
သူ့ကျောင်းလာရင်တော့ သူ့အစ်ကိုစက်ဘီးနောက်က ထိုင်
စီးလာတာပဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

“အေး . . . အဲဒါပဲ ငါပြောရင်တာ အဲဒါ။ ဝေဟင်
မင်း မဆိုးဘူး။ ဝဟုသုတစုံတယ်”

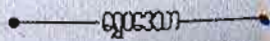
ရှားရှားပါးပါး အောင်ကိုက ဝေဟင်ကို ချီးကျူး
စကားဆို၏။

အကြောင်းအရာတစ်ခု အစချီတိုင်း ဝေဟင်က
ငါတို့ရွာမှာလေ ဟူပြီး စကားစကား သူ ကြားဖူးသမျှတွေကို
စိကာပတ်ကုံးပြောပြလေ့ရှိလေသည်။

“တကယ်တော့ ဝေဟင်ဆိုတဲ့နာမည်ကလည်း
ဘာမှမဟုတ်ဘူးထင်ရပေမယ့် အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်ကွ”

အံ့မယ် . . . လာ၊လာရည်းသေးတော့။

“ဝေဟင်ဆိုတဲ့နာမည်က မြင့်တယ်ကွ။ မင်းကို
မြင့်တင်ပေးမယ့်နာမည်။ အာကာတို့ ဝေဟင်တို့ဆိုတာ
အမြင့်ဆန်တဲ့နာမည်တွေ။ ဝေဟင်တဲ့။ တစ်လုံးချင်းခွဲကြည့်

လိုက် ဝေရယ်၊ ဟင်ရယ် ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ဝေဟင် လို့ခေါ်ရတာ အာမထိ လျှာမထိနဲ့ အားပျော့တယ်။ ဒီတော့ မင်းနာမည်ကို အာကာဝေဟင်လို့ ပြောင်းလိုက်။ ဒါဆို ကောင်းသွားမယ်”

“တော်စမ်းပါကွာ”

ဝင်းဇော်က နားထောင်နေရင်းမှ တစ်ခွဲထဲရယ် သည်။

“အဟုတ်မှတ်လို့ နားထောင်နေတာ။ မင်းက တစ်မျိုး”

“အကောင်းပြောတာပါကွ။ မင်းက အာကာ ဝေဟင်။ ဟိုက နေမခ ဘယ်လောက်လိုက်ဖက်ညီသလဲ”
အောင်ကိုက အသံကျယ်ကြီးနှင့်အော်လိုက်တာမို့ ဝေဟင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားမိသည်။ မလုံမလဲရှက် စိတ်နှင့် ဆိုင်တွင်းသို့ ဝေ့ထဲကြည့်တော့ ခုန ဓာဏထက်နှင့် တစ်ဝိုင်းတည်းမှာထိုင်နေသောလူက ဒီဘက်ကိုလှည့် အကြည့်နှင့် ဆုံသွားရလေသည်။

ဝေဟင်က သွားကလေးဖြူကာ ဟီးခနဲ ရယ်ပြ လိုက်သည်။ သူ အဲလိုမျက်နှာချိုသွေးလိုက်မှ တစ်ဖက်က လူ ပိုပြီးမျက်နှာမောင်ကြုတ်သွားသည်။

ထို့နောက် ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲသွားလေတော့၏။

“ဘယ့်နှယ်ပါလိမ့်”

ဝေဟင် ဘုမသိ ဘမသိနှင့် ဘုကြည့်ကြည့်တာ ခံလိုက်ရသည်။

အသံကျယ်လွန်းသော အောင်ကိုကိုပဲ စိတ်ထဲက တျိုတ်ပြီး အပြစ်တင်လိုက်မိတော့၏။

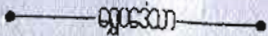
သင်း မကောင်းလို့

အခန်း (၇)

စာသင်ခန်းထဲကထွက်လာပြီး ကော်ရစ်တာ ထောင့်ချိုးလေးတွင် ခဏရပ်ရင်း နေမခ ဖုန်းခလုတ်လေး တွေကို တစ်ခုချင်း ဖိနှိပ်ချလိုက်မိသည်။

ဒီနေရာလေးမှာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေ အတော်လေးရှင်းနေပေမယ့် နေ့လက် တွေက မသိမသာလေးတုန်ယင်ကာ တထိတ်ထိတ် ခုန်နေရ၏။

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်လောက်က စစ်ပြေငြိမ်းထံ Message ပို့ထားခဲ့ပေမယ့် ဘာမှအကြောင်းမပြန်တာမို့ ဖုန်းဆက်ရန် ကြိုးစားမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“တောက်”

နေ စိတ်မရှည်နိုင်စွာ တောက်ခေါက်လိုက်မိ၏။ ဘယ်နှခါ ထပ်ခေါ်ခေါ် လူကြီးမင်းနှင့်သာတိုးနေတာမို့ ဒေါသထွက်နေရသည်။

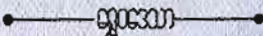
ပထမတစ်ခါက ဆက်သွယ်မှုဧရိယာပြင်ပ၊

ဒုတိယတစ်ခါက ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းပြီးမှတဲ့၊

နောက်ဆုံးခေါ်တော့ စက်ပိတ်ထားပါသဖြင့်တဲ့။

နေ နှုတ်ခမ်းလေးပြတ်ထွက်လုမတတ် ဖိကြိတ် ကိုက်ထားရင်း ရနိုးနိုးနှင့် ဖုန်းခေါ်ထားရင်း တစ်ဖက်က အသံတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး သည်းခံကာ စောင့်နားထောင် နေမိ၏။

အာရုံက ဖုန်းဆီမှာပဲမို့ ရှုတ်တရက် နေ့ရှေ့ကို သွားခနဲရောက်လာသူကိုပင် ဘယ်သူမှန်းမသိလိုက်။

ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိမှ နေ လန့်သွားရတော့၏။

“နေ . . . နေမခ”

နေ ခဏတော့ ဘာမှန်းမသိ ကြောင်သွားမိသည်။

ပြီးမှ ဘယ်သူမှန်းချက်ချင်းလိုလို သတိဝင်လာတာမို့ နေ မျက်မှောင်ကြိုက်ရင်း မသိမသာ အံ့ကြိုက်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ . . . ဘာကိစ္စလဲ”

“ကျွန်တော် နေမခကို ပေးစရာရှိလို့ပါ”

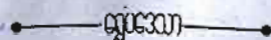
“ဘာ”

သူ့စကားကြောင့် နေ တအံ့တဩ မျက်ခုံးပင့် လိုက်မိ၏။ လူပုံကြည့်တော့ မအူမလည်။

ကော်လာကတုံးနှင့် ပုဆိုးက ခပ်တိုတို။

ကချင်လွယ်အိတ်နီကို ကြိုးမှာ ဖုထုံး ထုံးထား လိုက်သေးသည်။ အသားကလည်း ညို၊ မျက်ခုံးထူထူ နှစ်ခု က အမြင်ကပ်ဖွယ် မည်းမှောင်နေတာမို့ နေ နှာခေါင်း တစ် ချက်ရှုံ့ရင်း ဟွန်ခနဲ မှိပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် နေမခကို ဒီပန်းလေးပေးချင်လို့ပါ”

“ဘာပန်းလဲ။ ဘာပန်းမှ မလိုချင်ဘူး။ ပန်းပန်တာ လည်း ဝါသနာမပါဘူး”

ဘယ်လိုလူမှန်းလည်းမသိဘူး။ အသားလွတ်ကြီး လာပြီးပန်းတွေပေးလိုပေး။ အမြင်ကတ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။

“ယူပါ နေမခရယ်။ ဒါ ဝယ်လာတာမဟုတ်ပါဘူး။ နေမခအတွက်ဆိုပြီး တကူးတက”

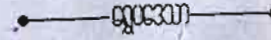
“အို . . . ရှင့်ဘာသာ ဝယ်လာတာ မဟုတ်လို့ ဘယ်ကပဲတောင်းလာလာ၊ ခိုးလာလာ မလိုချင်ပါဘူးဆို”

“ခိုးလာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဒါ ကျွန်တော် နေတဲ့အဆောင်ရှေ့က စပယ်ရုံက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရူး လာတာပါ။ မပန်ချင်လည်း ယူတော့ထားလိုက်နော်”

“မလိုချင်ဘူး ရှုပ်ရှုပ်ယုတ်ယုတ်”

“ရှုပ်တာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်က နေမခ ကို တစ်တန်းတည်းသားချင်းမို့ ခင်လို့ ပေးတာပါ”

မျက်နှာငယ်နှင့် စပယ်ပန်းကုံးတွေ အတင်းလာ ထိုးပေးနေသော သူ့ကိုကြည့်ပြီး နေ စိတ်ပျက်အံ့သြစွာ

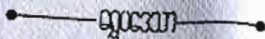
ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်မိ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် စာသင်ခန်းထဲမှ နေသူငယ်ချင်း ကြည်ဖြူသက်နှင့် လွမ်းရိပ်နေ့တို့ ထွက်လာသည်။ နှစ်ယောက်လုံးက နေနှင့် အဆင့်အတန်းတူ၊ ရုပ်ရည်ချင်းလည်း မတိမ်းမယိမ်းရှိသော ခေတ်ဆန်ဆန် သူဌေးသမီးလေးတွေဖြစ်သည်။ တော်ရုံလူကို နှိမ်သည့်နေရာမှာတော့ နေ့ထက် နှစ်ဆလောက်သာပြီး အရိပ်အကဲခတ်တော်ကာ အလှည့်အပတ်ကျမ်းသည်နေရာမှာလည်း နေက ဆရာခေါ်ရ၏။

သူမတို့က နေတို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တာနှင့် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် အခြေအနေကို သဘောပေါက်နားလည်သွားတာမို့ ဒေါက်မြင့်ဖိနှပ်သံ တခွပ်ခွပ်ပေးကာ ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်လာကြတော့လေ၏။

“ဟဲ့ . . . မိန်းမ ဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဝေဟင် လန့်ဖျပ်ပြီးလှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

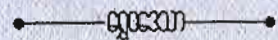
မိန်းကလေးအချင်းချင်း မိန်းမဟုတ်လိုက်သော ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို သူ တအံ့တဩကြည့်လိုက်တော့ နှစ်ယောက်လုံးက လေတိုက်ရင် လဲတော့မယ့်အတိုင်း ပါးလုပ်လှုပ်၊ ဖြူဖျော့ဖျော့ကလေးတွေဖြစ်နေပြီး မျက်လုံးပြူးပြူး၊ ဂေးတွေတတော့ ဝေဟင်ကို စိမ်းစိမ်းရှုရှုကြီး စိုက်ကြည့်အကဲခတ်နေတာ တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟယ် . . . နင်က ဒီမှာစပယ်ပန်းဝယ်နေတာလား။ အတော်ပဲ ခနဲ။ ငါ့ကားမှာရှိတဲ့ပန်းက နွမ်းနေပြီ။ အခု ဝယ်လိုက်တော့မယ်ဟယ်”

“မဟုတ်ဘူး . . . ကျွန်တော်”

ဝေဟင်စကားမဆုံးလိုက်။ ထိုကောင်မလေးနှစ်ယောက်က လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျသလို တစ်ယောက်တစ်သံ ဇွာလန်ကျဲကြတော့၏။

“ကဲပါရှင် . . . ဈေးမဆစ်ပါဘူး။ ကျသလောက်ပေးမှာပါ။ ဟဲ့ . . . နေ ငါ အကုန်ယူလိုက်မယ်။ နင် ပိုက်ဆံပေးလိုက်”

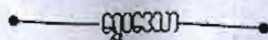
ပြောပြောဆိုဆို လွမ်းရိပ်က သူ့လက်ထဲက စပယ်
ပန်းကုံးကို ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ဆွဲယူပြီး နေ့ကို မျက်စိတစ်
ဖက် ဖိုတ်ပြသည်။

နေလည်း တစ်ရန်ရှင်းပြီးရောသဘောနှင့် အိတ်
ထဲမှ တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ထုတ်ကာ သူ့ကို ကမ်းပေး
လိုက်၏။ သူက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် နေတို့သုံးယောက်ကို
တွေ့ကြည့်နေသည်။

“ယူလေ . . . ကျွန်မတို့သွားရောရှိသေးတယ်”

ရှုတ်တရက် တပ်လှန့်သလိုပြောလိုက်သော
ကြည်ဖြူစကားအဆုံး ယောင်ယောင်မှားမှားနှင့် ဝိုက်ဆံကို
လှမ်းယူ၏။ နေ ရယ်ချင်သလိုဖြစ်သွားပေမယ့် မရယ်ဖြစ်
အောင် ထိန်းထားလိုက်သည်။

ဝေဟင် တစ်ထောင်တန်အသစ်ကျပ်ချွတ်လေး
ကို ကိုင်ပြီး ကော်ရစ်တာထောင့်မှာ ခပ်ငိုငိုကျန်ခဲ့ရ၏။
လက်ထဲကို အငိုက်မိပြီးရောက်လာတဲ့ ဝိုက်ဆံလေးပေမယ့်
နေမခဆီကဆိုတဲ့အသိကြောင့် သူ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်

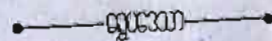

ဆုပ်ထားမိလေသည်။

သူမနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အမှတ်တရဆို ခြေဖဝါးနု
အောက်က မြေမှုန့်လေးတွေပါ တယုတယသိမ်းချင်မိသည်
အထိ ဝေဟင်စိတ်တို့က အနုအလှတွေနှင့် ကဗျာဆန်ချင်
လာသည်။

သူ ဝိုက်ဆံတွေကို မချစ်တတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ နေမခ
ပေးခဲ့တဲ့ ဝိုက်ဆံကိုတော့ နှမ်းမိလေသည်။ အချစ်ကြောင့်
ရှူးမယ်ဆိုလည်း သွက်သွက်ခါအောင် ရှူးသွားစမ်းပါစေဟု
သူ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တွေးမိ၏။

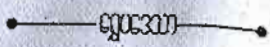
အချစ်ဆိုတာ ထိုသို့ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၀)

“ငါထင်တော့ထင်သားပဲ”

ရာဇာဓိပတိအဆုံး နိုင်ငံရေးယူက ထိုသို့မှတ်ချက် ပေးလေသည်။ ထို့နောက် နေခမတို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု ထိုင်နေသော ကျောင်းသားနားနေဆောင်၏တစ်ဖက် ထောင့်အကွယ်တွင် ကုန်းကုန်းကွကပုံနှင့် ချောင်းနေ သော ဝေဟင်နောက်ကျောကို အသေအချာကြည့်လိုက်မိ သည်။

ရာဇာဓိပတိအဆုံး သူ့နာမည်ဝေဟင်ဆိုတာ နှင့် ညီမလေးနှင့် တစ်ခန်းတည်း တစ်မေဂျာတည်း ဖြစ် ကြောင်း သူ့သိခဲ့ပြီးပြီ။

“ပုံစံကြည့်ရတာတော့ အူတူတူနဲ့ကွ။ သူက မင်း ညီမကို ကြိုက်တယ်ဆိုတော့ . . .”

ရာဇာဓိပတိ တစ်စုံတစ်ရာမှတ်ချက်မချဘဲ ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ယမ်းသည်။

ဝတ်ထားသော ကော်လံကတုံးရုပ်လက်ရှည်က ပြာတဲ့နေရာ ပြာ၊ ဖြူတဲ့နေရာ ဖြူနှင့် ပုဆိုးတိုတိုကြောင့် ကြည့်ရတာ အတော်လေး အရပ်ဆိုးသော ဝေဟင်ဆိုသည့် အူကြောင်ကြောင် ကျောင်းသားကို ကြည့်ကာ နိုင်ငံရေး မှာ ညီမအတွက် မစိုးရိမ်သည့်အပြင် ရယ်ချင်သလိုပင် ဖြစ် လာရ၏။

ယခုလည်းကြည့်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျောင်းသား ဆိုတာ သတိမှရရဲ့လားမသိ။

အင်္ကျီလက်ကို မာန်ပါပါဆွဲတင်ပြီး ခူးနှစ်လုံးပေး

လက်ထောက်ပြီး ရှေ့ကို ချောင်းခဲနပုံက နောက်ကနေ ဖနောင့်နှင့်သွားပေါက်ချင်ရော။

“ဒီကောင် နေနေ့ကို အသည်းအသန်ချောင်းနေ တာကွ”

“ငါတို့ သွားဟောက်ပစ်ရအောင်”

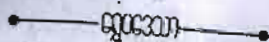
“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ သူ ဘာလုပ်မလဲ။ စောင့်ကြည့်ရ အောင်”

နေကြာစေ့ထုပ်တွေ အချစ်ထုပ်တွေ ပေါင်ပေါ် တင်ပြီး စကားကောင်းနေသော နေနေ့တို့အုပ်စုကလည်း တော်တော်နှင့် ထိုနေရာမှ ခွာမည့်ပုံမပေါ်သေး။

ရာဇာနှင့်နိုင်ဇေယျကတော့ စာသင်ဆောင်ရဲ့ ပထမထပ်ကော်ရစ်တာမှာရှိနေတာမို့ သူတို့တွေကို အပေါ် စီးက မြင်နေရ၏။

တော်တော်တော့ ဇွဲကောင်းမည့်ပုံပင်။

ကောင်မလေးတွေ ထိုနေရာမှမထမချင်း သူ လည်း ထွက်သွားမည့်ပုံမရှိချေ။ ကြာတော့ ညောင်းလာ

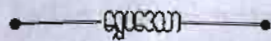
သည် ထင်၏။ ထိုနေရာမှာပဲ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ခေါင်းလေးပြုပြီး ကြည့်သည်။ တော်တော်လေးကြာတော့မှ နေနေ့တို့သုံးယောက် ထိုင်ရာမှထပြီး ကန်တင်း(နံ)ဘက် သွားသည့် လမ်းကလေးအတိုင်းထွက်သွားကြတော့၏။

“ဟော”

သူလည်း ထိုင်နေရာမှ သုတ်ခနဲထကာ သူမတို့ နောက် မလှမ်းမကမ်းမှ ပါသွားတာမို့ ရာဇာက ဟောခနဲ အာမေဒိုတ်ပြုပြီး နိုင်ဇေယျကို လှည့်ကြည့်သည်။

ထိုလမ်းကလေးကနေ မိန်းလမ်းမဆီသို့ ရောက် သွားလျှင် သူတို့နေရာမှ မမြင်ရတော့တာမို့ ဆင်းလိုက် သွားရန် စိတ်ကူးကာ ရာဇာကိုမေးဆတ်ပြတော့ ရာဇာက လည်း ခေါင်းညိတ်ရင်း ချက်ချင်းလိုက်လာသည်။

ဒေါသဖြစ်နေတာ၊ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ မဟုတ် ဘဲ အထူးအဆန်းရယ်စရာတစ်ခုကို မြင်ရတော့မလို ဝပ်မြူး မြူးဖြစ်နေသော နိုင်ဇေယျမှာ ခြေလှမ်းတွေလည်း အလိုလို သွက်နေ၏။

ရာဇာက သူ့ကို အံ့ဩသလိုကြည့်နေသည်။

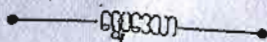
စိတ်ထဲမှာလည်း သူ့လောက်ညီမကို ချစ်ထဲ
လည်း သူပဲ။

ခုကျတော့လည်း အေးအေးဆေးဆေးပါပဲလားပဲ
တွေ့လာမိ၏။

“ဟိုမှာကွ . . . နေနေတဲ့အုပ်စု ဦးပြောင်ဆိုင်မှာ
အံ့မယ် . . . ဟိုငကြောင်လည်းရှိသေးတယ်။ ဇွဲတော့
ကောင်းတယ်ကွ။ တစ်ကျောင်းလုံးပတ်လိုက်နေတာ ဖြစ်
မယ်။ လာ . . . ဒီကောင် ငါတို့ကိုသိတယ်။ နည်းနည်း
သွားစားရအောင်”

ရာဇာ့စကားကို သူ မငြင်းမိ။ ဆိုင်ထဲသို့ သူတို့
နှစ်ယောက် ဝင်သွားတော့ နေနေက မျက်လုံးပြူးလေးနှင့်
သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ နိုင်ဇေယျက မခေါ်နေဆိုသည့်
သဘောနှင့် မျက်စိမှိတ်ပြဲပြီး ဝေဟင်ထိုင်နေသည့် ဝိုင်းသို့
လျှောက်သွား၏။

ဝေဟင်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို တအံ့တဩမော့

ကြည့်ပြီး ချက်ချင်းမှတ်မိသွားပုံနှင့် ရယ်ပြလေသည်။

“တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဒါနဲ့ အစ်ကိုက ရာဇာနေဝင်း။

ဟုတ်ပါဘူး။ ရာဇာဝင်းသိန်းလား။ ရာဇာဝင်းတွင့်လား။ ဟို
နေက တွေ့ခဲ့တဲ့အစ်ကိုနော်”

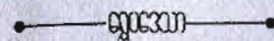
ဝင်ဝင်ချင်းဆောက်နှင့်ထွင်းဆိုသလို အပေါက်
အလမ်း မတည့်စွာ နှုတ်ဆက်လိုက်ပုံကြောင့် ရာဇာထက်
မျက်နှာက ရှုံ့ကျသွားသည်။ သူ့နဲ့တွေ့မှ ရုပ်ရှင်မင်းသား
ရော၊ ဘောလုံးသမားရော၊ အဆိုတော်ရော အစုံဖြစ်ကုန်
တော့၏။

“မှတ်မိသားပဲ”

“ကျွန်တော်က မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတယ်”

နိုင်ဇေယျ ခုံတွင်ဝင်ထိုင်ပြီး ဇွဲလည်း ကောင်းပါ
တယ်ဟု စိတ်ထဲက ပြောလိုက်မိလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး သူနှင့်မျက်စောင်းထိုးနေရာ
တစ်ဖက်စီမှာ ဝင်ထိုင်တာမို့ အံ့ဩသွားပုံရလေ၏။

တစ်ဆိုင်လုံးမှာ ခုံလွတ်နေရာပွတ်တွေ ရှိနေတာတောင် သူ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတဲ့ပိုင်းကို ရွေးပြီးလာထိုင် သည့်အတွက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကာ သူ့ရှေ့မှ မအောက်ရသေးသည့် လိမ္မော်ရည်ပုလင်းကို မေးဆတ်ပြ ရင်း သောက်ပါဦးလားဟု လောကွတ်ပြု၏။

နိုင်ဇေယျ နေနေ့ဘက် မသိမသာလှည့်ကြည့် တော့ ဝေဟင်္ဂကို မေးခွဲပြုပြီး နှာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ အော် ထုတ်မစ်ဖို့ လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် အမူအရာပြတာမြင်ရ လေသည်။ ရာဇာကလည်း ဘာမှမမှာသေးဘဲ ဝေဟင်္ဂကို အကဲခတ်နေ၏။ ကိုယ်နဲ့မေ့ရာတူလည်း မဟုတ်၊ အတန်း တူလည်း မဟုတ်ဘဲ မြင်ဖူးရုံနှင့် လာထိုင်နေကြသူတွေ ကြောင့် ဝေဟင် ဝိတ်ကျဉ်းကျပ် အနေရခက်နေမိ၏။

ထသွားလျှင်လည်း ရိုင်းရာကျဉ်းမည်။ ဝိတ်ရှုပ်ရှုပ် နှင့်ပဲ နေမခမျက်နှာလေးကို လှမ်းဝေးတော့ ထိုင်နေရာမှ ထထွက်သွားဖို့ ပြင်ဆင်နေကြတာ မြင်ရတာမို့ သူ လည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားရသည်။

“ဟေ့ကောင် ငြိမ်ငြိမ်နေ”

“ဗျာ”

ရုတ်တရက် အနားကပ်အော်လိုက်သော အသံ ကြောင့် ဝေဟင် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်အထိ လန့်သွား ရ၏။

“ဪ... ဟိုကောင်ကိုပြောတာ ရာဇာလေ ခုံကို နဲ့နေလို့ ငြိမ်ငြိမ်နေလို့ သတိပေးတာ။ ဒါနဲ့ မင်းနာမည် က ဝေဟင်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းဘော်ဒါတွေရော”

“မသိဘူးခင်ဗျ။ သူတို့နဲ့ ကျွန်တော်က မေ့ရာ မတူဘူး။ ဒါနဲ့ အစ်ကိုတို့ကရော ဘယ်မေ့ရာကလဲ”

“ကုန်ထုတ်တာတုက။ I.C ဝေါ”

“ကျွန်တော်က I.R ကလေ။ နိုင်ငံတကာဆက်ဆံ ရေးက ကျွန်တော်နဲ့တွဲတဲ့ နှစ်ယောက်က အဆောင်တူတူ ပဲ။ သူတို့က ဘူမိဗေဒက”

ပြောရင်း ဝေဟင်က နေမခမတို့ ထွက်သွားရာ အဆောင် (၄) ဘက်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လေသည်။ သူ သဘောအတိုင်းသာဆို ချက်ချင်း ထလိုက်သွားမည်ပုံ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အားနာသောကြောင့် ဆက်ထိုင်စေ ရဟန်ရှိ၏။

“မင်းကိုကြည့်ရတာ နယ်ကထင်တယ်”

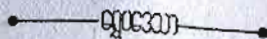
“ဟုတ်တယ် အစ်ကို။ ကျွန်တော်က ရမ်းကပါ။ ဟိုနှစ်ယောက်က သုံးခွကလေ။ ကျွန်တော်တို့က ရွာသား တွေချည်းပဲ။ အောင်ကိုတစ်ယောက်ပဲ သုံးခွမြို့ပေါ်က ကား စီးရမှာပျင်းလို့ အဆောင်လာနေတာ။ အစ်ကိုတို့ကတော့ မြို့သားတွေနဲ့တူတယ်။ ဟုတ်တယ် မှတ်လား”

ရာဇာက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ဘယ်မှာနေတာလဲဟင်”

“ကျောက်တံတားမှာ နေတာ။ နိုင်ဇေယျက ဗဟန်းက”

“ဪ . . . ဒီကအစ်ကိုနာမည်က နိုင်ဇေယျ

လား”

သူသိသလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် ရောယောင်ပြီး ပြော နေပေမယ့် သူ့မျက်လုံးတွေက စာသင်ဆောင်ဘက်သို့သာ ရောက်နေသည်။

“စကားမစပ် . . . ကျွန်တော် သွားတော့မယ်နော်။ မနာက်မှတွေ့တာပေါ့”

သူက လွယ်အိတ်တွေဘာတွေပြင်လွယ်ပြီး ထ တော့မလိုဟန်ပြင်၏။

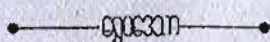
“ဟာ . . . နေပါဦး။ ဖြည်းဖြည်းပေါ့။ ဘာလဲ မင်း က ငါတို့ကိုအတန်းမတူ၊ မေရာမတူဘူးဆိုပြီး ဘော်ဒါမဖွဲ့ ချင်တာလား”

“ဗျာ . . . အဲ . . . အဲလိုသဘောမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ပြန်ထိုင်စမ်းပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရာဇာက ကော်ဖီသောက်ပြီး ကောင်းကောင်းရစ် ပြနေ၏။ သူ ပြန်ထိုင်ပြီးတော့လည်း သူ့ကို စကားပြောတာ

မဟုတ်ဘဲ နိုင်ငံရေးယူကိုသာ ဦးတည်ပြီး တောလုံးပျံ အကြောင်း၊ သီချင်းရွေ့အသစ်တွေအကြောင်း၊ လတ်တလော ရုံမှာပြနေသည့် ရုပ်ရှင်ကားအကြောင်း ပြောလေသည်။

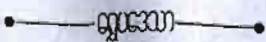
“ငါကတော့ ရှက်ရာသီချင်းကို မကြိုက်ပါဘူးကွာ။ နေရာတကာ ဒါပဲ။ ကလေးကြိုက်ဖြစ်နေပြီ။ ပြီးတော့ တစ်ခွေလုံး တစ်ပုဒ်တည်းကောင်းတာ”

“ပေါက်တော့ပေါက်သွားတယ်ကွ။ ကလေးတွေ ပါးစပ်ထဲမှာ အဲဒီသီချင်းပဲ”

“ဥရုစွေးအသင်း မနိုင်တာ အဲဒီနိုင်ငံသားတွေ တော်တော် ကျိတ်မနိုင် ခဲမရဖြစ်သွားတာကွနေဦ။ နို့မို့ဆို ဟိုမော်ဒယ်လ်က ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်မှာလား မသိဘူး”

“သက်သက်ဖိန့်တာပါကွာ။ သူတို့အသင်း မနိုင်မှန်းသိလို့ အဲလိုပြောခဲ့တာနေမှာ”

“ဟား . . . ဟား . . . ရှုံးသွားတဲ့အသင်းသားတွေ တော့ ကောင်းကောင်း မေတ္တာအပို့ခံရမှာပဲ”

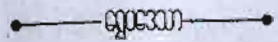
သူတို့နှစ်ယောက် ရယူမောပြောဆိုနေတာတွေကို ကြည့်ပြီး မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရသော ဝေဟင်မှာ ကြာတော့ မျက်ဟောင်တွေ စင်းကျလာသည်။ သူတို့ဝိုင်းမှာ အသားလွတ်ထိုင်ခိုင်းထားပြီး ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောရဘဲ အရပ်ကြီးလိုနေနေရတော့ ဝေဟင် တစ်ချက် တစ်ချက် ငိုက်ကျသွားတာ ဘာမှမဆန်း။ တကယ်ဆို ဝေဟင်က အလွန်စကားများတတ်သူဖြစ်သည်။ သရကျမှ ဗလာချီထိုင်ရတာမို့ သိပ်မကြာခင် ခါးက တဖြည်းဖြည်း ကိုင်းလာသည်။ နောက်ဆုံး စားပွဲပေါ် ခေါင်းတင်ကာ တရူးရူးအိပ်ပျော်သွားရလေတော့၏။

အိပ်လို့ကောင်းလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

အိပ်မက်တွေဘာတွေတောင် မြင်မက်ရတဲ့အထိ။

“ကောင်လေး . . . ဟဲ့ . . . ကောင်လေး”

ပန်းကိုကိုင်ပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်းလှုပ်နှိုးလိုက်တာမို့ သူ အိပ်ရာကလန်နိုးလာရတော့၏။ ဇဝေဇဝါ အိပ်မှုနံ့စုံဖွား ဖြစ်နေသည့်မျက်လုံးတွေကို ပွတ်သပ်ပြီး ဘေးဘီကို လှည့်

ပတ်ကြည့်တော့ တစ်ဆိုင်လုံးရှင်းလင်းနေပြီး ဆိုင် အနောက်ဘက်မှ ဆိုးရွက်ပန်းကန်ဆေးသံတွေပါ ကြားနေရသည်။

တစ်ဆိုင်လုံးမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ထီးထီးကြီး အိပ်ပျော်နေမိတာမို့ ဝေဟင် ရှက်သွားမိ၏။

“အတန်းပြီးလို့ ဘယ်ကျောင်းသားမှ မရှိတော့ဘူးကွ။ နီးရမှာ အားနာလို့ကြည့်နေတာ။ ညနေစောင်းနေပြီ” “ဗျာ”

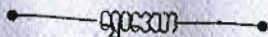
ဆိုင်ရှင်စကားကြောင့် ဝေဟင် အိပ်ချင်မှူးတူးစိတ်တွေ ရုတ်ခြည်းပျောက်သွားရ၏။ ဆိုင်မှာ ချိတ်ထားသော နာရီကိုလှမ်းကြည့်တော့ ညနေ ခြောက်နာရီထိုးမို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်သာလိုတော့တာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူထိုင်နေရာမှာ ကပျာကယာထရပ်လိုက်၏။

“ဦးလေး . . . ဒီမှာ အအေးဖိုး”

“မင်းသူငယ်ချင်းတွေ ရှင်းသွားပြီ”

“ဪ” ဟုသာ သူ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ဒီလောက် သိုးအောင်အိပ်နေတာကို မနိုးဘဲထားခဲ့ရက်သော လူနှစ်ယောက်ကို ဝေဟင် တအံ့တဩဖြစ်သွားရ၏။ သူ့ကို အတင်းဆွဲခေါ်ထားပြီး စကားလေးတစ်ခွန်းဟောင် ပြောခွင့်မပေးဘဲ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်စေတာဟာ သဘောပါလိမ့်။

ဝေဟင်လွယ်အိတ်ကို လက်ကဆွဲရင်း ကျောင်းဝင်းယံက မပ်သုက်သုတ် ထွက်ခဲ့သည်။ ကျောင်းတံခါးဝက ဆရာတွေက သူ့ကို ဟအံ့တဩကြည့်နေကြသည်။

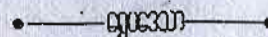
အဆောင်သို့ လမ်းလျှောက်ပြီးပြန်လာခဲ့၏။

“ဪ . . . ပြန်လာသေးတယ်ကိုး ဝေဟင်ရဲ့”

မြဲတွင်းသို့ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း ဆီးပြောလိုက်သော အန်တီစောစကားကြောင့် ဝေဟင် တွန့်ခဲနေဖြစ်သွားရ၏။

“မင်းကိုတော့ အံ့ဩပါရဲ့ ဝေဟင်ရယ်။ ဒီအချိန်

ဒီအခါထိ ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေရတာလဲ။ ငါကတော့ မင်းကို ယုံစားပြီး မော်တာပျက်တာကို ခုထိဘာမှမလုပ်ရသေးဘူး။ အင်း . . . စာသင်ရက်ကလေးကြာပြီး ကျောင်း

သားပါးဝတာနဲ့ အချိုးတွေက ပြောင်းတော့တာပဲ။ ဘယ်
နယ်တော် အဆောင်မှ မိန်းကလေးထားရင် ရည်စားသန
ကိစ္စတွေရှုပ်မှာစိုးလို့ ယောက်ျားလေးတွေထားပါတယ်။
လည်လိုက်ပတ်လိုက်တာ ကိုလံဘတ်က အရှုံးပေးရမယ်

အကျိုးအကြောင်း ဘာမှမသိခင် သူ့အကျင့်
အတိုင်း စွတ်ရွတ်အပြစ်တင်တတ်သော အန်တီစော
ကြောင့်လည်း စိတ်ညစ်ရ၏။

အပျိုကြီးပီပီ ပွစိဗျစ်တောက်ပြောသည့်နေရာမှာ
နှစ်ယောက်မရှိ။ ရှိသေးသည်ဆိုလျှင်လည်း သူ့လိုအပျိုကြီး
သာ ဖြစ်ရမည်။

“ဘယ်မှလျှောက်မသွားပါဘူး အန်တီစောရယ်။
ကန်တင်း(နိ)မှာထိုင်ရင်း အိပ်ပျော်သွားလို့ပါ။ ဒါနဲ့ မော်တာ
က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သိမှတော့ ငါ့ဘာသာပြင်လိုက်ပြီပေါ့ဟယ်။ ဘာ
ဖြစ်မှန်းမသိလို့ ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေရတာပေါ့။ ရေတင်
လို့ မရတာပဲသိတယ်။ မင်းတို့ယောက်ျားလေးတွေထဲက

ပြင်တတ်ပြုတတ်တဲ့လူများ ပါမလားဆိုပြီး”

“ဟာ . . . ဘယ်ကပြင်တတ်ရမှာလဲ အန်တီစော
ရယ်။ အားလုံး ခရမ်းသုံးခွသား တောသားတွေချည်းဟာ။
အဲ . . . မြို့ပေါ်ကလူတွေတော့တတ်မှာပေါ့။ ရေတွင်းတူး
ခိုင်းလိုက်တာကမှ နီးစပ်ဦးမယ်။ မော်တာတော့ မပြင်တတ်
ဘူး။ အထဲက တန်ဆာပလာချို့ယွင်းတာ ကျွန်တော်တို့က
ဘယ်နားလည်မှာလဲ။ အဲဒါ ပြင်တတ်တဲ့လူကို ခေါ်ရတယ်”

“အံ့မယ်လေး . . . နင်ပြောမှပဲ သိတော့တယ်။
တော်လိုက်တဲ့မောင်မင်းကြီးသားပါလား။ ပြင်တတ်တဲ့လူ
ခေါ်တဲ့ အလကားရမှာကျနေတာပဲ။ ဟိုတစ်ခါ အဲလိုဖြစ်လို့
ခေါ်ဖူးပြီးပြီဟဲ့။ အထဲက အပြားလား၊ အလုံးလား၊ အသွား
တွေ သာရမယ်ဆိုလား၊ သွေးရမယ်ဆိုလား . . . ဟိုလိုလို
ဒီလိုလိုနဲ့ ငွေသုံးလေးငယ်ပေးလိုက်ရပါရောလား။ ဟင်း
မပြောလိုက်ရင်ပါဘူး။ ဟိုကောင်လေးကလည်း ရှုပဗေဒ
ကျောင်းသားတဲ့။ ဒါလေးတောင် နားမလည်ဘူး”

အန်တီစောစကားအဆုံး Physics မေဂျာ Final

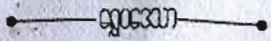
မှ ဟန်ဝင်းအောင်က ခေါင်းကုတ်ရင်း ဘာမှမလဲမဆိုင်ဘူး ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောလေသည်။

“အန်တီစော . . . အဲဒါ ဟိုဘက်နားကရေပိုက်နဲ့ ပိုက်ဆက်ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်က ကိုမွတ်တာ ပြင်တတ် တယ်။ ကျွန်တော် သွားခါလိုက်ရမလား”

တင်မောင်ထွေးစကားအဆုံး အန်တီစောက ဟင်း ခနဲ သက်ပြင်းချသည်။

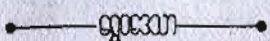
“ခုမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ခေါ်ရတော့မှာ ပေါ့။ နို့မို့ဆို မနက် နင်တို့ဘာနဲ့ရေချိုးမလဲ။ ငါတို့က ကိစ္စ မရှိဘူး သိရဲ့လား။ ဟဲ့ . . . ဝေဟင် သွားခေါ်ပါစေ။ တင် မောင်ထွေးမသွားနဲ့။ နင်က ကွမ်းယာဆိုင်ဝင် ဘာဝင်နဲ့ ကြာဦးမယ်။ ဝေဟင် နင်လည်း မြန်မြန်ခေါ်ပြီး မြန်မြန်ပြန် လာ။ ရောက်လေရာမှာ ရောယောင်ပြီး လေပစ်မနေနဲ့”

ဝေဟင်မှာ အဆောင်ရောက်ပြီး ထိုင်တောင် မထိုင်လိုက်ရ အန်တီစောအဖိန့်အတိုင်း စက်ပြင်သမားခေါ် ရန် လွယ်အိတ်လေး အခန်းထဲပစ်သွင်းကာ ထွက်ခဲ့ရလေ

တော့၏။

မိတ်ထဲမှာတော့ ဒီနေ့ ဘာမှအဆင်မပြေ။ ပြဿဒါးများလားဟု စဉ်းစားလာမိလေသည်။

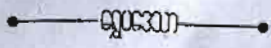

အခန်း (၉)

ချစ်ရတဲ့ နေ့

နေ့ကို ကျွန်တော် နေလို့ခေါ်မယ်။ နေခွင့်ပြုပါ နော်။ နေ့ကို ဘယ်သူမှန်းမသိခင်ကတည်းက နေ့မျက်နှာ လေးကို စတွေ့ပြီး ချစ်ခင်စွဲလမ်းခဲ့ရတာပါ။

ဘယ်လောက်အထိ ကျွန်တော့်ကို နေက လွှမ်းမိုးထားသလဲဆိုရင် နေနဲ့ပတ်သက်တာ မှန်သမျှ ကျွန်တော် ချစ်တယ်။

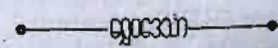

နံနက်ခင်းမှာ မြင်ရတဲ့ ဂနခြည်နုကိုလည်း ချစ်တယ်။

နေပွန်းတည့်ချိန်မှာ မြင်ရတဲ့ နေရောင်ရင့်ရင့်ကိုလည်း မြတ်နိုးတယ်။ နေပူကျဲကျဲမှာ နေကာမျက်မှန်တပ်ပြီး လျှောက်သွားနေတဲ့လူတွေကို မဲတွဲရင်တောင် နေ့ကို သတိရတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ နေ့အချစ်က နေဝင်ဆည်းဆာလိုပဲ အေးမြလှပနေလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

နေသာလေလာတဲ့တစ်နေ့မှာ နေနဲ့ကျွန်တော် နေရာအနံ့ ဘုရားဖူးထွက်ကြမယ်။ အဲဒီအခါ နေကြာပန်းတွေ ဘုရားလှူပြီး နေပူဆာလှုံရင်း နေနဲ့ကျွန်တော် သိပ် ချစ်တဲ့အကြောင်း သစ္စာတိုင်တည် ရွတ်ကြမယ်နော်။

နေ့ကို ကျွန်တော် နေမကောင်းဖြစ်တာတောင် လွမ်းရတယ်။ နေသာ မုန်းမယ်ဆို ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ နေကြတ်ချိန်ကို တွေ့ရသလို ဝမ်းနည်းထိတ်လန့်ရမှာပါ နေရယ်။

နေ့ရဲ့အမှန်းက တောင်စွယ်မှာ နေကွယ်တာ
ကျွန်တော့်နလုံးသားကို အဆုံးစီရင်သလို ရက်စက်ခက်
ထန်စေမှာမို့ သနားဇွဲညှာသောအဖြင့် ပြန်ချစ်ပါလား။
တုံ့ပြန်မေတ္တာကိုစောင့်မျှော်လျက်
ဝေဟင်

တစ်ဆောင်တည်းအတူနေသော သရျာမေဂျာ
အောင်သူဝင်း ရေးပေးသည့် စာကို ဝင်းဇော်က အသံထွက်
ဖတ်ပြီး အားလုံး ဝေါခနဲ ထရယ်ကြသည်။

ဝေဟင်ကတော့ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကျီးကြည့်
ကြောင်ကြည့် ဖြစ်နေရာသည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ပေါလည်းပေါရဲပျိုကွ
ဝေဟင်ကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေးက နေမခဖြစ်တာနဲ့ပဲ
ထဲမှာ နေချင်း မိုးမွန်အောင်ထည့်စရာလား။ အမှန်ဆို
မခ နင့်ကို ငါချစ်တယ်။ ငါ့ကို နင်ချစ်မလား။ ဒါပဲ ပွဲက ပြတ်
ပြီ”

တင်မောင်ထွေးစကားကြောင့် အောင်သူဝင်းက
နှာခေါင်းရှုံ့ ခေါင်းယမ်း၏။ အောင်ကိုကလည်း သူ့ဝသီ
အတိုင်း . . .

“ပွဲက ပြတ်မှာပေါ့။ အဲလို မာရေကျောရေသွား
လုပ်လို့ကတော့ ဟိုကလည်း အေး . . . မချစ်ဘူးဟဲ့ ဆိုမှ
ဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေမယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ ဒီကျောင်းမှာ ကောင်မလေးတွေ
ပုံလို့၊ ခေါ်ကြည့်လို့ မထူးရင် နောက်ထပ်နာမည် စဉ်းစားရ
မှာပဲ”

“ဟ . . . တွေကရာလိုက်ကြိုက်လို့ရမလား။ စိမ်း
နုဇော်တို့ ဆုကေခိုင်တို့လို ဖက်တီးပုပ်တွေဆို ဘယ်နှယ်
လုပ်မလဲ”

“အဲလိုမျိုးတွေဖယ်လိုက်ရင်ပဲ ဇနာက်ထပ် အလှ
ပဂေးတွေ ကျန်သေးတယ်။ မင်းတို့ ဘူမိက မယ်ဗလတွေ
နဲ့တော့ မယှဉ်နဲ့။ သရျာမှာ အလန်းလေးတွေချည်းပဲ”

“အဲမယ် . . . ငါတို့ဘူမိကမှ သန်သန်မာမာတွေ

လမ်းလျှောက်ရလွန်းလို့ ခြေသလုံးလေးတွေဆို တစ်တုတ် နေတာပဲနော် . . . ဝင်းဇော်”

“ဟုတ်ပါ . . . မင်းတို့သင်္ချာကွင်း(န်) သည်းနှစ်ဦး ထက် အများကြီးသာတယ်”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေဟင်္ဂင်္ဂီစွကနေ သူတို့မေဂျာ ကွင်း(န်)တွေဆီ ရောက်ပြီး မနိုင်နိုင်ရာတွေ ဖွတ်ပြောနေ ကြတော့၏။

သင်္ချာဘက်မှ အောင်သူဝင်းနှင့်တင်မောင်ထွေး က တစ်တွဲ၊ ဘူမိဝေဒမှ ဝင်းဇော်နှင့် အောင်ကိုက တစ်တွဲ စကားနပန်းဖွဲတွေ ကျွမ်းပနေတာကိုကြည့်ပြီး ဝေဟင် သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။

“ကဲ . . . တော်ကြပါတော့ကွာ။ ခုနကျတော့ ငါ့ ကိစ္စကို ကူညီမယ်လေး။ စဉ်းစားမယ်လေးနဲ့ အခု မင်းတို့ ပြောချင်ရာတွေ ပြောနေတာနဲ့ လိုရင်းက ပျောက်နေပြီ”

ဒီတော့မှ အားလုံး သူ့ကိုသတိရကုန်သည်ထင် အသီးသီး စကားလက်စသတ်ပြီး ဝေဟင်လို လူရိုးလူအ

ကံလေး ချစ်သူတစ်ယောက်ရရေးကို ဝိုင်းပြီး ခေါင်းစားပေး ကြပြန်သည်။

“မင်းသာ နေမခေအချစ်ကိုရရင် တစ်ကျောင်းလုံး မှာ မဖြစ်နိုင်တာ ဘာမှမရှိတော့ဘူးကွ”

ဝင်းဇော်က အားရပါးကြုံးဝါး၏။ စိတ်ဓာတ်တက် ကြွဖွယ်ကောင်းသော အားပေးမှုပင် ဖြစ်ပါ၏။

“မတို့ပန်းကို တုံးရပြီးလှမ်းတဲ့ခေတ်က ကုန်ပြီ။ တံချူတံကိုင်ပြီး အပင်ခွကြားတက်ရမှာကွ။ ဒါမှ လိုချင်တဲ့ ပန်းကို တစ်အုံလုံးရမှာ”

“ယောက်ျားတို့ဖွဲ့ သေခါမှလျော့ ဝေဟင်”

“ဟုတ်တယ်။ မေတ္တာဆိုတာ ရောင်ပြန်ဟပ်တတ် တယ်။ မင်းရဲ့အချစ်သာ စစ်မှန်ရင် သူ့အချစ်ကို ရမှာပါ”

ထိုကဲ့သို့သော အမြောက်အပင် အကြော်အလှော် များနှင့် သူငယ်ချင်းကောင်းတို့၏ ဘေးတီးခော်ခြံမှု ကြောင့် ဝေဟင်မှာ စိတ်အားတွေ တက်ကြွထက်သန်လာ ရလေတော့သည်။

"ဒီနေ့ကစပြီး ငါ သူ့ကို ပြောင်ပြောင်ပဲ လိုက်
တော့မယ်ကွာ"

"ဟာ . . . အဲလိုတော့မလုပ်နဲ့လေ။ ပြောင်တာ
တော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ"

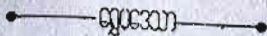
တင်မောင်ထွေးစကားကြောင့် ဝေဟင်ပင် ရုတ်
တရက် ကြောင်သွားရ၏။ ပြီးမှ အဓိပ္ပာယ်ပေါက်ကာ . . .

"ဟာ . . . ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ငါက ပြောင်
ပြောင်လိုက်မယ်ဆိုတာ အရင်လို ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး
မချောင်းဘဲ သူနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ပြီး သူ့ကို ချစ်နေတဲ့
အကြောင်း ပြောတော့မယ်လို့ ဆိုလိုတာ။ မင်းတို့ကလည်း
တွေ့လိုက်ရင်တလွဲ"

"ခြောက် . . . ဒီလိုလား"

"သတိ ဝီရိယတော့ရှိနေနော် ဝေဟင်။ စိတ်လိုက်
မာန်ပါတော့ သိပ်မလုပ်နဲ့။ သူ့အစ်ကိုရှိတယ်ဆိုတာ မမေ့
နဲ့ဦး"

"သူ့အစ်ကိုက ဘယ်မှာလဲ"

"မင်းကလည်း မှတ်ဉာဏ်တော်တော်နည်းတယ်။
သူ့အစ်ကိုက IC မေဂျာ၊ တတိယနှစ်ကဲ့။ နာမည်တွေ ဘာ
တွေတော့ မသိဘူး"

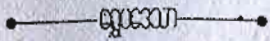
"လူကိုတော့ သိတယ်ပေါ့"

"ဟင့်အင်း . . . တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ သူ့အစ်ကို
ဆိုတော့ သူနဲ့တူမှာပေါ့"

အောင်ကိုစကားကြောင့် ဝေဟင် နည်းနည်းစိုးရိမ်
သွားသည်။

နေမခဲဆိုတဲ့ ပန်းကလေးမှာ အကာအရံအတား
အဆီးတွေနဲ့ပါလားဆိုတဲ့ အတွေးက သူ့ကို မဆိုစလောက်
သွေးကြောင်သွားစေပေမယ့် နောက်ဆုတ်လက်လျှော့
လောက်တဲ့အထိတော့ ဖြစ်မသွားပါချေ။

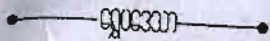
အချစ်ဆိုတာ မသေချာပေမယ့် နိုင်မာတဲ့အရာ
လေ။

အခန်း (၁၀)

နေ့ကို ချစ်မိတဲ့စိတ်ကများများ စာသင်ချင်စိတ်က နည်းနည်းနှင့် ဝေဟင်ကျောင်းသို့ထွက်လာခဲ့သည်။ ယခင် နေ့တွေကတော့ သူမ သိသည် မသိသည် မမူ။ သူမ သွား သည့်နောက် တကောက်ကောက်လိုက်၊ ကင်နီတင်းသွား လည်း မယောင်မလည်လိုက်ဖူးဖူး။

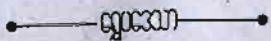
စာသင်ချိန်တစ်ချိန်လုံး သူမမျက်နှာလေး ရိုးရိုး ဝေးရတာလည်း အမော၊ အသိအမှတ်ပြုဖို့နေနေသာ ငဲ့

စောင်းလို့တောင် မကြည့်သော သူမကို မချင့်မရဲစိတ်နှင့် ကျိတ်မှိတ်ချစ်နေရသည့်အဖြစ်က သိပ်တော့ မသက်သာ လှချေ။

သူမလှည့်မကြည့်မယ်ဆိုလည်း မကြည့်ချင်စရာ။ ဝေဟင်ဘဝက နွမ်းပါးသိမ်ငယ်လွန်းသည်လေ။ တောက်ပ သားနားသည့် အပြိုင်အဆိုင် ကျောင်းသားတွေကြားမှာ အရောင်လွင့်လွင့်လွယ်အိတ်တစ်လုံးနှင့် နှစ်စုံတည်းသော ဝတ်စုံကို လဲဖယ်ဝတ်ကာ ထမင်းချိုင့်ဆွဲ ကျောင်းတက်ရ သူ။ အိမ်က ပိုက်ဆံမပို့သည့်ရက်တွေတိုင်း ကန်တင်း(နီ) ဘက် ခြေဦးမလှည့်ရဲသူ။

သူမကတော့ အနက်ရောင်ဖိတ်ဖိတ်လက်နေ သည့် ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် ကျောင်းလာတတ်ပြီး ထမင်းချိုင့် မပါ။ ကန်တင်း(နီ)မှာပဲ ကောင်းနိုးရာရာ မှာစားတတ်သူ၊ အတန်းပြီးချိန်တိုင်း လက်ကိုင်ဖုန်းသေးသေးလေးထုတ်ပြီး စကားတွေ ရယ်မောပြောတတ်သူ။ သူမဘေးက ကောင်မ လေးတွေကလည်း သူမလိုလှလှပပ ကြွကြွရွရွလေးတွေ

ချည်းသာ။

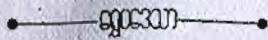
ဘဝချင်းက စိုးနဲ့မြေနီးပါး ကွာခြားလှတာမို့ မချစ်သင့်မှန်း သူ နားလည်သည်။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာ မသင့်ဘူး။ မတော်ဘူးရယ်လို့ ရှောင်လွှဲချုပ်ထိန်းလို့ရကောင်းသော အရာမဟုတ်။

အရင်ကတော့ မြင်ခွင့်ရရုံနဲ့ကျေနပ်သည်။ နောက်တော့ စကားတွေပြောချင်မိ၏။

အခုတော့ နှလုံးသားချင်း ရင်းနှီးနှီးစပ်စွာ ရင်ခုန်သံချင်း ဖလှယ်ချင်လာသည်။ သိပ်တော့ မအပ်စပ်ဘူး ထင်၏။ သို့သော် ဖြစ်လိုရာဖြစ်ပါစေ သဘောပိုက်ပြီး ရှေ့ဆက်တိုးချင်၏။

အရှေ့ပိုင်းတက္ကသိုလ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ပုံပြင်က ရာဇဝင်တွင်ကျန်ချင်ကျန်မည်။ လွမ်းစရာတော့ မဖြစ်လိုပါ။ အလွမ်းနဲ့လည်း ဇာတ်မသိမ်းချင်ပါ။

သူ့ကိုတွေ့တိုင်း မျက်နှာလှလှလေးကို တမင်ချိုပြီး ထိမထင်ဟန်နှင့်နေတတ်သော နေမခကို သူ ဘယ်

လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်သာ မသိဆုံးလေ။ သူမအတွက် ဘာမဆိုပေးဆပ်ပေးဆပ်ရှာဆိုတဲ့ ရဲဝံ့စွန့်စားလိုသောသတ္တိအပြည့်ကို ရင်နှင့်အပြည့် လွှမ်းမိုးသိမ်းဆည်းလာခဲ့ပြီ။

နေမခရဲ့မာနတွေကို အိမ်မှာ ခဏလောက် မေ့ထားရစ်ခဲ့လျှင် ကောင်းလေစွ။

“ဟေ့ . . . ဝေဟင်”

“ဗျာ”

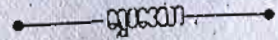
သူ လန့်သွားမိသည်။ ကန်တင်း(နီ)ရှေ့က မဖြတ်ဘဲ အဆောင် (၂) ဖက်ချိုးကွေ့ဝင်ဖို့ လုပ်နေသော ဝေဟင်ခြေထောက်တွေ တုန်ခန်ဖြစ်သွားရ၏။

ခြေလှမ်းတွေတင် တုန်သွားတာ မဟုတ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကပင် ထိတ်လန့်ကြား တုန်လှုပ်သွားရသည်။

“ကို . . . ကိုရာဇာထက်”

“ဒီနေ့စောနေသလိုပဲနော်။ လာလေ ကန်တင်း(နီ)

သွားထိုင်ရအောင်”

တော်ပါပြီ ကျေးဇူးရှင်။

“ရပါတယ်။ ကျွန်တော် မလိုက်တော့ပါဘူး”

“ဟာ . . . မဟုတ်တာ။ လိုက်ခဲ့ပါကွာ။ ဒီမှာ နိုင်ငံဇေယျက မင်းကို ပြောစရာရှိလို့တဲ့။ လာပါ . . . ဦး ပြောင်မှာပဲ ထိုင်မယ်လေ”

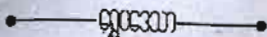
နိုင်ငံဇေယျက သူ့ကိုဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြုံးပြလိုက် တာမို့ သူလည်း အလိုက်သင့်ပြုံးပြလိုက်ရ၏။

စိတ်ထဲမှာတော့ မလိုက်ချင်ပါဘူး။ ဘာမှလဲ မပြောချင်ပါဘူးဟု ဘုကျကျတွေ ပြန်ပြောနေမိသည်။ ဒါပေမဲ့ အားနာတတ်တဲ့ သူ့အကျင့်အတိုင်း စိတ်ဆန္ဒမှန်ကို သွေဖည်ပြီး ကန်တင်း(န်)သို့ လိုက်ခဲ့ရတော့၏။

“ဟိုနေ့က မင်း အိပ်နေတာကို မနှိုးခဲ့လို့ စိတ် မဆိုးနဲ့နော်။ အိပ်ရေးပျက်နေလို့ အိပ်တယ်ထင်ပြီး မနှိုးဘဲ ထားခဲ့တာ”

ဪ . . . ကျေးဇူးပဲတင်ရတော့မလိုပါလား။

လူက သူတို့ရှေ့မှာ ထိုင်နေရသော်လည်း စိတ်က

တော့ ရချိန်ဆို အတန်းထဲက ထောင့်ကျကျရုံမှာ သူ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စုထိုင်ပြီး စကားပြောနေမည်ဖြစ်သော နေ့မစေ့သို့သာ ရောက်နေရ၏။

“ဝေဟင် . . . မင်းက IR ကဆိုတော့ သူ့ညီမနဲ့ များ တစ်ခန်းတည်းဖြစ်နေမလား မသိဘူး”

ရာဇာထက်စကားကြောင့် ဝေဟင် ခေါင်းထောင် ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် နိုင်ငံဇေယျ မျက်နှာကို လှမ်း ကြည့်တော့ သူက ခပ်ပြုံးပြုံးပင်။

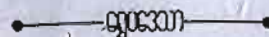
“အစ်ကိုမှာ ညီမ ရှိတယ်လား”

နိုင်ငံဇေယျက ဘာမှမပြောဘဲ ခပ်အေးအေးပုံစံနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ရှိတာပေါ့ကွ။ IR မှာ သူ့ညီမက ကွင်း(န်)။ နေ့မစဆိုတာလေး မင်း သိမှာပါ”

“ဟင်”

သူ နိုင်ငံဇေယျမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး တံတွေးတစ် ချက် ပျံ့ချလိုက်ရာ ဂလုခနဲပင် မြည်သွားသည်။ ထိုသို့ မျှ

လိုက်ရသော တံတွေးထဲ သူ့ရဲ့မုန်ပြုပြင်မှုရှင်လှုပ်ချက်လေးပါ
ရောထွေးပါသွားသယောင် ခံစားလိုက်ရ၏။

“နေ . . . နေမခက အစ်ကိုညီမ ဟုတ်လား”

“အင်း . . . မင်းက သိတယ်ပေါ့”

“သိတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့တစ်ခန်းတည်းရယ်ဗျ”

“ဟ . . . ဒါဆို အဆင်ပြေတယ် နိုင်ဇေယျ”

ရာဇာထက်စကားကြောင့် သူ အထိတ်တလန့်

ဖြစ်သွားရသည်။

“ဘာကိုအဆင်ပြေတာလဲဟင်”

“ဪ . . . ဒီလိုလေကွာ။ မင်းပုံစံကြည့်ရတာ

အသက်ငယ်ပေမယ့် ရိုးရိုးသားသားနဲ့ တည်တည်ကြည်

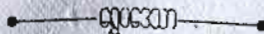
ကြည် ပုံစံပေါက်တယ်လေ။ ပြီးတော့ နိုင်ဇေယျနဲ့ ငါက

မင်းကို မြင်မြင်ချင်းခင်မိသွားတာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့နဲ့ မင်း

က သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်နေပြီပဲ။ နိုင်ဇေယျညီမကို မင်း ညီမ

လေးလို သဘောထားပြီး စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ပြောချင်လို့

ပါ။ ငါတို့ထက်စာရင် မင်းက နေမခနဲ့ အနီးကပ်ရှိတယ်

လေ။ ဒီတော့ မင်းကပဲ သူ့ကိုစောင့်ရှောက်လို့ရတာပေါ့။

နိုင်ဇေယျက သူ့ညီမကို အရမ်းချစ်ပြီး အရမ်းစိုးရိမ်နေတာ

ကွ။ ခုတလော နေမခကို လိုက်နောင့်ယုတ်တဲ့ကောင်တွေ

ရှိတယ်ကြားလို့ပါ”

“အဟမ်း . . . ဟမ်း . . . ဒီတော့ ရာဇာ ပြော

သလိုပဲ မင်းက နေနေ့ကို ကြည့်ပြီး စောင့်ရှောက်လိုက်ပါ

ကွာ”

ဝေဟင် မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်

ကို တွေ့တွေ့ကြီးစိုက်ကြည့်နေသည်။

လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ခုခုနင်နေသလို ဆန့်ငင်

ဆန့်ငင်ဖြစ်နေပုံက ကြက်ကြီးလည်လိမ်ထားသလိုမျိုး။

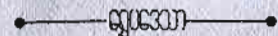
ဝေဟင်ဖြစ်သွားပုံကိုကြည့်ပြီး ရာဇာက သဘောတွေကျနေ

ပေမယ့် နိုင်ဇေယျကတော့ ထိုလူရိုးလူအလေးကို အားနာ

သလို သနားသလိုဖြစ်နေမိသည်။

ဒါ . . . ညီမလေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်လာတဲ့

ပထမဆုံး ထူးထူးဆန်းဆန်းသဘောထားလည်း ဖြစ်၏။

“ဘယ်လိုလဲ ကူညီမယ် မှတ်လား”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ရပါတယ်”

ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် ပြောလိုက်သော သူ့စကားက
ငိုသံတွေပင် စွက်နေသလားမဆိုတတ်။

ဝမ်းနည်းမိတာတော့ တာနှင့်မှမတူ။

ဒီတစ်ခါတော့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ရေစုန်မျောပြီ
ထင်၏။

“ဟော . . . ဟိုမှာ မင်းညီမ။ ဝေဟင်နဲ့ တစ်ခါ
တည်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လေ”

ရာဇာထက်စကားကြောင့် သူ ဆတ်ခနဲ လှည့်
ကြည့်မိသည်။

အထက်အောက် ပန်းရောင်ဆင်တူဝတ်စုံလေးနှင့်
လှပသောသင်္စာလျှောက်လာသော နေမခကို မြင်လိုက်ရ
စဉ် သူရင်ထဲက အချစ်က ဝုန်းခနဲအုံကြွပေါက်ကွဲတော့
မတတ် ဖြစ်သွားရသည်။

နက်မှောင်ပျော့စင်းသော ဆံနွယ်ရှည်တို့ အနား

သတ်ဘောင်ခတ်ပေးထားသော သူမမျက်နှာ ဖူးဖူးလေးက
တိမ်စင်လနယ် ဝိုင်းစက်လှပနေသည်။ ရွန်းလက်သော
မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေနှင့် နီရဲပါးလွှာသော နှုတ်ခမ်းလေး
တွေကတော့ ဝေဟင်ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ထင်၏။
ချက်ချင်းပင် တင်းမာခက်ထန်သွားသည်။

“နေနေ . . . လာဦး”

နိုင်ဇေယျခေါ်သံကြောင့် ဆိုင်ထဲဝင်လာရပေမယ့်
သိပ်တော့ လာချင်ပုံမရချေ။ သူမဘေးမှ သူငယ်ချင်းနှစ်
ယောက်ကလည်း ဝေဟင်ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းချင်းဆိုင်
တွတ်ထိုးနေကြ၏။

ဝေဟင်မှာ ရှက်မျက်နှာပူပူနွေးနွေးကို ဘယ်
ချောင်ပြေးထိုးရမှန်းမသိအောင် ကြံရခက်လျက် စိတ်လှုပ်
ရှားနေမိသည်။

“ထိုင်ဦး . . . ဒီမှာ နင့်ကို ဝေဟင်နဲ့မိတ်ဆက်
ပေးမလို့”

“သူနဲ့”

နေမခက သူ့ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း တအံ့တကြဲ
ရေရွတ်သည်။

“သူ့နာမည် ဝေဟင်တဲ့။ ညီမလေးနဲ့ အတန်းတူ
တူပဲလေ”

“သိသားပဲ”

နေမခက မေးလေးပင့်ရင်း ဂရုမစိုက်သလို မြေ
သည်။

“ဟောင် . . . ဒါ . . . ငါ့ညီမ နေမခ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် သိပါတယ်”

ရာဇာက တမင်လုပ်ယူထားသော တအံ့တကြဲ
မျက်နှာပေးနှင့် ခေါင်းညိတ်ကာ . . .

“ဧည့် . . . သိနေကြတယ်လား။ ကောင်းတာ
ပေါ့။ စင်စင်မင်မင်နေကြစေနဲ့။ နေနေ ညည်းကို သူစောင့်
ရှောက်လိမ့်မယ်။ သူက ငါတို့နဲ့သူငယ်ချင်း”

ဟုပြောလိုက်ရာ နေမခနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းတွေ
က တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး မျက်ရုံးပင့်

ကာ နှာခေါင်းရှုံ့ပြကြလေသည်။

“ဟဲ့ . . . နင်တို့မျက်နှာတွေက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ရယ်ချင်လို့ပါ။ ကိုကြီးရာဇာ
ရယ် သူကများ နေတို့ကို စောင့်ရှောက်မယ်တဲ့။ ရယ်စရာ
ကောင်းလိုက်တာ။ ဒီလိုအုလည်လည်က ဘယ်လိုများ
လိုက်စောင့်ရှောက်မလဲဆိုတာ တွေးပြီး အံ့သြလွန်းလို့ပါ”

“နေနေ . . . အဲလို မပြောရဘူးလေ”

နိုင်ဇေယျက မျက်နှာတည်တည်နှင့် ဝင်ဟန့်
လိုက်တာမို့ သူမက ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ပန်းတစ်ချက်တွန့်၏။

ဝေဟင်ကတော့ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ငုံထား
လေသည်။

“မပြောနဲ့ဆိုလည်း မပြောတော့ပါဘူး။ ကိုကိုတို့
လူကိုတော့ ကြိုပြောထားနော်။ နေတို့နဲ့ လာမပတ်သက်စေ
နဲ့။ စောင့်ရှောက်စရာလည်း အကြောင်းမရှိဘူး”

“နေနေ ပြောနေရင်းနဲ့ ပိုဆိုးနေပြီ”

“ဆိုးမှာပေါ့။ ကိုကိုတို့က သူ့ရိုးကို ဘဏ္ဍာစိုးခန့်

နေတာကိုး။ လာ . . . သွားမယ် လွမ်းရိပ်”

ပြောပြောဆိုဆို နေမခက သူ့သူငယ်ချင်းမတွေ ကို ခေါ်ကာ ဆိုင်ထဲမှာ ထွက်သွားလေတော့၏။

အကွက်ချထားသည့်ကြားထဲက လမ်းကြောင်း တွေ ချော်ကုန်သည့်အတွက် ရာဇာမျက်နှာက မအိမလည် ဖြစ်နေသည်။

နိုင်ဇေယျလည်း ရှုတ်တရက်ဘာပြောရမှန်းမသိ။ နေနေ အဲလောက်ထိ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောချလိမ့်မည်ဟု လည်း မထင်ထားတာမို့ အံ့အားသင့်သွားရသည်။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . စိတ်မရှိနဲ့နော် ဝေဟင်။ နေနေ က အဲလိုပဲ အိမ်က အလိုလိုက်ထားတော့ နည်းနည်းဆိုး တယ်”

ဝေဟင်မျက်လုံးမှာ ဝမ်းနည်းအားငယ်ရိပ်၊ ရှက်ရွံ့ ကြေကွဲရိပ်တွေ ပြည့်လျှမ်းနေလေသည်။

“ရပါတယ် အစ်ကို။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး”

ရာဇာက သက်ပြင်းကျိတ်ရှိုက်၏။

အဲသလောက်အထိ ရှက်ရွံ့အနေရခက်စေဖို့ သူ တို့နှစ်ယောက်လုံး မရည်ရွယ်ခဲ့တာ အမှန်။

“ဒီကောင်က အရမ်းရိုးတာကွ။ မင်း သူ့ကို နေနေ နဲ့ ပိတ်ဆက်ပေးပြီး မင်းက နေနေအစ်ကိုဆိုတာ ဖွင့်ပြော လိုက်ရင် ဘယ်လောက်လန့်သွားမလဲ မသိဘူး။ နောက်နေ နေနေနောက်ကို လိုက်ရဲမှာတောင် မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီ ကောင်က အရမ်းလည်း အားနာတတ်တာကွ”

ဒီဇာတ်ကွက်မှာ ရာဇာက ဇာတ်ညွှန်း။ နိုင်ဇေယျ က ဒါရိုက်တာ။

သူတို့က ဝေဟင်ဖြစ်သွားပုံတွေကိုကြည့်ပြီး ဟား ဝို ရည်ရွယ်စိစဉ်ခဲ့ပေမယ့် ဇာတ်နာအောင် လုပ်သွားသော နေမခကြောင့် ဝေဟင်ကို သူတို့နှစ်ယောက်လုံး သနားသွား မိသည်။

“ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်တော်က ရွယ်တူပဲ။ ရွယ်တူချင်း စောင့်ရှောက်စရာမှ

မလိုတာ။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကို အတတ်နိုင်ဆုံး သည်းခံခွင့်လွှတ်ပြီး စောင့်ရှောက်မှာပါ။
ယုံပါတယ် မောင်မင်းကြီးသားရယ်။ တော်ပါတော့။

အခန်း (၁၁)

“မဟုတ်တာ။ အဲလောက်လိုအပ်လို့လား။ ဒီလို လူကို အရေးအရာလုပ်ပြီး”

“တော်တော့ နေနေ။ ညီမလေးစကားတွေက သိပ်ကိုရင့်သီးလွန်းတယ်။ ညီမလေး ပြောလိုက်တဲ့စကား တစ်ခွန်းက သူများရဲ့မှာနဲ့ သိက္ခာကို ထိခိုက်စေတယ်ဆို ရင် အဲဒါ မတရားတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူလည်း ညီမလေး နဲ့ အတန်းတူကျောင်းသားတစ်ယောက်ပဲ။ ပြီးတော့

ယောက်ျားလေး။ သူလိုကိုယ်လို ရှက်တတ် ခံစားတတ်မှာ ပဲ။ နောက် အဲလိုမဆင်မခြင် မပြောနဲ့”

နိုင်ဇေယျစကားအဆုံး သူမက စူးစနဲ ပြန်ကြည့် သည်။

“ကိုကို နေ့ကို လာမအော်ပါနဲ့။ ဘယ်လောက်မှ ကြီးကျယ်တဲ့အမှားတစ်ခုကို နေ ကျူးလွန်ခဲ့တာ မဟုတ် ဘူး။ အမှန်အတိုင်း ပြောခဲ့တာ”

နိုင်ဇေယျ ဆံပင်တွေထဲ လက်ထည့်ဖွရင်း ခေါင်း ယမ်းပစ်လိုက်မိ၏။

“အမှန်အတိုင်း ဟုတ်လား။ လောကမှာ အမှန် တရားတိုင်း မသင့်တော်တာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒါ သိလား။ ပြောဖို့မသင့်တဲ့ အမှန်တရားတွေ၊ ပြောလို့မရတဲ့ အမှန်တရားတွေ အများကြီးပဲ”

“အဲလောက် နေ့ကို ဒဿနတွေဖွင့်ပြစရာမလိုပါ ဘူး ကိုကို။ ကိုကိုနေရာမှာ နေသာဆို ဝေဟင်ဆိုတဲ့လူကို ဒီလိုပုံစံနဲ့ ဆက်ဆံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကြည့်စမ်းပါဦး လူက

မအူမလည်။ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ တောသားကို အရေး တယူလုပ်ပြီး နေ့ကိုတောင် လာအော်နေသေးတယ်။ တစ် ကျောင်းတည်းတက်လို့ နေနဲ့ အတန်းတူချင်တူမယ်။ ဒါပေမဲ့ အဆင့်မတူဘူး။ သူက ဘာအဆင့်မှမရှိဘူး”

နိုင်ဇေယျမျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်မိသည်။ အောင့် သက်နာကျင်နေသော ရင်ထဲက ထစ်ချွန်းသံကို ကိုယ်တိုင် ပြန်ကြားလိုက်ရ၏။ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ တောသားတဲ့ လား။

“အဆင့် ဟုတ်လား။ အဆင့်ဆိုတာ ဘာကိုပြော တာလဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အဆင့်အတန်းက ရုပ်ချောတာ၊ ပိုက်ဆံရှိတာလို့ နှင် ထင်နေလား။ နှင် အခုလိုပြောလိုက် တဲ့စကားကို သူများတွေကြားထဲမှာ ထပ်မပြောမိစေနဲ့။ ကိုယ့်ရဲ့သဘောထား သေးသိမ်မှုကို သူများသိအောင် ဒီလို အောက်တန်းကျတဲ့ စကားမျိုးပြောမှ အဆင့်မရှိတာ။ လူလူ ချင်း ခွဲခြားတတ်တဲ့လူတွေမှ တကယ်အဆင့်မရှိတာ။ အဲဒါ မှတ်ထား”

နေမခ အံကိုတင်းနေအောင် ကြိတ်ထားလေသည်။ သူလည်း စိတ်လှုပ်ရှား ဒေါသဖြစ်ခြင်းကြောင့် အသက်ရှူပင် မမှန်ချင်တော့။

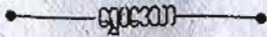
“ဟွန်း . . . ဟုတ်ပါတယ်။ နေက အဆင့်မရှိပါဘူး။ ကိုကိုပဲ အဆင့်ရှိတာပါ နော်”

“နင် ငါ့ကို မခန့်နဲ့ နေနေ။ ငါ နင့်ထက် အသက်အများကြီး ကြီးတယ်”

တကယ်တော့ သူနဲ့နေနေက လေးနှစ်ကျော် ငါးနှစ်နီးပါး ကွာသည်။ ကျောင်းထားတာ သိပ်မကွာတာမို့ အတန်းချင်း မတိမ်းမယိမ်းပေမယ့် အသက်ကျတော့ သူများတွေလို နှစ်နှစ်ကြီး နှစ်နှစ်ငယ်တွေ မဟုတ်ကြချေ။

ဒါပေမဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူ့အပေါ် ရိုသေလေးစားခြင်းမရှိခဲ့တာမို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေနေက သူ့စကားမာလျှင် ပြန်မာတတ်သည်။

သူ အောက်ကျနောက်ကျချောမှ ပြန်ပျော့ပျောင်းသွားတတ်ပြီး ဘယ်တုန်းကမှ ရိုသေလေးစားခြင်း မရှိခဲ့တာ

မို့ ဒေါသထွက်တိုင်း ကျိတ်မှိတ်ချိုချခဲ့ရတာများသည်။

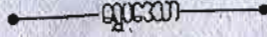
သူ့ကိုခံပြောတာ ဖေဖေနှင့်မေမေသိလျှင် လုံးဝသည်းမခံခွင့်မလွှတ်တတ်ချေ။

နေနေ အရိုက်ခံရမှာ မကြည့်ရက်သော သူက ဟော်ရုံကန်ရုံဆို ကျိတ်ခံသည်။ ဘယ်တော့မှ ပြန်မတိုင်း။ သည်းခံတတ်မှန်းသိတော့ သူမက ပိုပြီးခရာင့်တက်သည်။ တစ်ခွန်းမခံ နှုတ်လှန်လို့မရှိ။

ဘယ်လိုပီပေတွေ သန္ဓေတွေကွဲပြားမှန်းမသိ။ အစစအရာရာ နိုင်ရေးယျက နှိပ်ချရုံကျိုးသလောက် နေမခက ရင့်သီးမောက်မာသည်။

အိမ်က ထမင်းချက်၊ ဒရိုင်ဘာ စတဲ့အလုပ်သမားတွေကို ဆက်ဆံတာကအစ နိုင်ရေးယျက ရည်မွန်ယဉ်ကျေးသလောက် သူမက ဆူရင်ငါက်ရမှာ ဝန်မလေး။

စိတ်သဘောထား ခက်ထန်သလောက် နေမခက မျက်နှာမြင်ချစ်ခင်ပါစေဆိုတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်စုံသည်။ ချစ်ချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်တာ ရှစ်တန်းလောက်ကတည်းကပင်

ဖြစ်သည်။

သူမကြောင့် နိုင်ငံရေးမှာ ရန်ပွဲတွေ အကြိမ်ကြိမ် နှိပ်ရ၊ ရုံးရောက်၊ ရဲစခန်းရောက် ဖြစ်ရတာလည်း မနည်း မနေနာ။

သူမအပြစ်လွတ်အောင် ဘယ်လောက်ပဲကာကာ ကျေးဇူးတင်ဖော်မရ။ အိမ်ကိုပြန်တိုင်တယ်၊ တို့တယ် ထောင်တယ်ဆိုပြီး ရန်တွေခံရတာ ဘယ်နှကြိမ်မှန်းတောင် မသိ။

ဒီလို ညီမဆိုးမျိုးနှင့် ဘယ်ရေစက်ကြောင့် ဆုံခဲ့ရ မှန်းမသိသော်လည်း နိုင်ငံရေး ကျေနပ်ပါသည်။ ညီမလေး အသားကို နာကျင်အောင် တစ်ခါမှ မတို့မထိဖူး။ ဆူးခြစ်ရာ လေးတောင် မထင်အောင် သူ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

ဒါတွေကို သူမက ကျေးဇူးတင်ရကောင်းမှန်း နား မလည်။ စေတနာတွေပါလားလို့လည်း အသိအမှတ် မပြုခဲ့ ရချေ။

အဲဒီအတွက် သူ ဘယ်သူ့ကို တိုင်တည်ရင်ဖွင့်ရ

မှန်းလည်း မသိဘဲ တစ်ယောက်တည်းသာ ကျိတ်မနိုင် ခဲမရ ကရုဏာဒေါသောတွေ အပြည့်နှင့်။

“အံ့ဩတယ်... သိပ်အံ့ဩတာပဲ။ နေ့ကို နှောင့် ယှက်နေတဲ့လူဘက်က ဆတ်ဆတ်ခါနာနေတယ်”

တိတ်ဆိတ်နေရာမှ ရုတ်တရက် ထပြောလိုက် သော နေမခအသံကြောင့် သူ ဆတ်ခနဲ ငိုစောင်းကြည့် လိုက်သည်။

သူမက ဆိုဖာပေါ်မှာ ခြေချိတ်ထိုင်ရင်း သူ့ကို စောင့်ပေပေ ပြန်မော့ကြည့်သည်။ နှုတ်က မတုန်ပြန်ခင် မျက်လုံးအကြည့်တွေမှာ မြားတွေထည့်ပစ်လွှတ်နေပါသော သူတို့နှစ်ယောက်။

“ငါ သူ့ဘက်က နာလို့ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး စကားပြောတာ မဆင်ခြင်လို့ ဆုံးမနေ တာ။ ဇေတနာကို မစော်ကားနဲ့”

“ဪ... ဪ... စေတနာတွေပေါ့။ နေ့ကို အရိုင်းအစိုင်းတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံတာ ကိုကို စေတနာ

တွေပေါ့ ဟုတ်လား။ ဘာလဲ တော်စေချင်တာလား။ တတ်
 စေချင်တာလား။ ဆောရီးပဲ ကိုကို နေက အစကတည်းက
 ဝိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ သမီးလိမ္မာမဟုတ်ဘူး။ ကိုကိုပဲ
 ဖေဖေနဲ့မေမေရဲ့ အထင်ကြီးမှုတွေရအောင် ပိုအရေးပေး
 အောင် အဲလိုဆက်နေပြလိုက်ဦး”

စကားအဆုံးမှာ သူမက နေရာမှသုတ်ခနဲ ထကာ
 ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ထွက်သွားလေတော့၏။

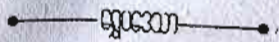
ဖေဖေနဲ့မေမေရဲ့အထင်ကြီးမှုတွေ ရအောင်တဲ့။

သူ့ရင်ကို နာကျင်နှမ်းလျှစေသည့် တစ်ခွန်းတည်း
 ယော အနိုင်ပိုင်းစကားကိုဆိုကာ သူမက ထွက်သွားခဲ့
 သည်။

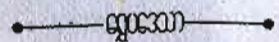
သူ တောက်မခတ်မိအောင် ထိန်းရင်း အံကြိတ်
 ထားမိ၏။

ဝမ်းနည်းလွန်းရင် မျက်ရည်မကျဘဲ ငိုကြွေးလို့ ရ
 ပါသလား။

ငိုကြွေးမိရင်တောင် အက်ကြောင်းထနေတဲ့ ရှိုက်

သံတွေ ထွက်မလာအောင် တားဆီးထားနိုင်ပါလား။
 ဘာဆိုဘာမှအခွင့်အရေးမပေးတာက အကောင်း
 ဆုံးပဲဖြစ်ပါလိမ့်မည်။
 အတိတ်ကိုမျှော်ကြည့်တိုင်း ရင်နှင့်ရလွန်းလို့လေ။

အခန်း (၁၂)

ကြည်ဖြူပြောတာတွေ နားထောင်ပြီး နေ မဲ့ပြုံး
တစ်ချက် ခါးသက်နှစ်ရှုစွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ်နာလာတာက တစ်ကိုယ်
လုံးကို ပျံ့နှံ့စိမ့်ဝင်နေပြီဟုလည်း ခံစားလိုက်ရ၏။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့တော့။ အပျော်တွဲတာ
လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ။ ပြီးတော့ နှင့်မိဘတွေကို အရွဲ့
တိုက်ချင်လို့များ . . .”

“တော်စမ်းပါဟာ။ အပျော်တွဲတာဆိုလည်း ငါ ခွင့်
ပလွတ်နိုင်ဘူး။ ငါ့အရင်က သူ့မှာ ဘယ်လိုဇာတ်လမ်းအရှုပ်
တွေပဲရှိခဲ့ရှိခဲ့ ငါ ခွင့်လွတ်နားလည်ပေးလို့ရတယ်။ ငါ့ကို
ဘယ်လောက်ချစ်ပါတယ်၊ သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်၊ သစ္စာရှိပုံ၊
မယ်ဆိုပြီး ကတိတွေ အတန်တန်ပေးပြီးမှ။ အဲဒီစကားတွေ
နဲ့ ငါ့မှာတော့ အရည်တွေပျော်လို့၊ ရူးလိုက်ရတာ။ ငါ့ကို
တကယ်ချစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ငါ့မိဘကို
အရွဲ့တိုက်ချင်တာနဲ့ပဲ ငါ့နလုံးသားကို စားစာခံလုပ်ပစ်ရက်
သလား။ အသည်းခွဲရက်သွားပြီလား။ ငါ သူ့ကို ဘယ်
လောက် သံယောဇဉ်ထားသလဲ၊ သစ္စာရှိသလဲဆိုတာ
နှင့်တို့ အသိဆုံး။ အဲဒါကို သူ လုပ်ရက်တယ်ဟာ”

နေပြောရင်း စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လက်ဖဝါး
နှစ်ဖက်ထိ မျက်နှာအပိက ရှိုက်ကြီးစာငင် ငိုချပစ်လိုက်မိ
သည်။

လွမ်းရိပ်က နေ့ ပန်းကို အသာပုတ်ရင်း . . .

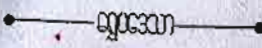
“မငိုပါနဲ့ နေရယ်။ နင်လို မိန်းကလေးနဲ့ မထိုက်

လို့ လွဲသွားတဲ့ အပေါ်စားယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ မဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စပါ။ စစ်ပြေငြိမ်း မှာ မက်မောလောက်တဲ့ အရည်အချင်း ဘာမှမရှိဘူး။ ဒါမို့ များ မလွမ်းလောက်ပါဘူး။

“လွမ်းလို့ ငိုတာမဟုတ်ဘူးဟဲ့။ နှမြောလွန်းလို့ မျက်ရည်ကျတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ငါ ပေးလိုက်ရတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေအတွက် နှမြောနေတာ။ ယူကျုံးမရဖြစ်နေတာ။ ငါ သူ့ကို လုံးဝမကျေနပ်ဘူးဟာ”

ဝမ်းနည်းနေရာမှ ဒေါသတွေဖြစ်လာကာ သွေးရ သွေးတန်းဖြစ်နေသော နေ့ကို သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ကရုဏာသက်သလို ငေးနေကြ၏။

နေ့ မကျေမနပ်ဖြစ်မယ်ဆိုလည်း ဖြစ်လောက် သည်။ စစ်ပြေငြိမ်းဆိုတဲ့ကောင်လေးဟာ ကိုယ်တိုင်တော့ အရည်အချင်းမရှိဘဲ ပွေချင်တိုင်းပွေ၊ ရှုပ်ချင်တိုင်းရှုပ်ဖြူ နေနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်တွေခွင့်မရတော့ နောက်တစ် ယောက်ကို အလွယ်ကလေး ကောက်တဲ့သွားသည်။

အကြောင်းပြချက်ကတော့ ရှင်းပါသည်။

ချုပ်ချယ်လွန်းပြီး သူ့နဲ့မတူမတန်ဘူးပြောတဲ့ နေ့ မိဘတွေကို အရွံ့တိုက်ချင်လို့ပါတဲ့။

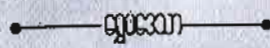
ကိုယ်တိုင်သာယာစိတ်ဝင်နေတာတော့ ထည့် မပြော။

“တောက်”

နေ့ တောက်ခေါက်လိုက်၊ အံကြိတ်လိုက်နှင့် အတော်လေး ဒေါသဖြစ်နေရှာသည်။

လွမ်းရိပ်နှင့်ကြည်ဖြူလည်း ဘယ်လိုမှကြံရာမရ သည့်အဆုံး သိသလောက် မှတ်သလောက်နှင့် အားပေး နှစ်သိမ့်ကြရလေ၏။

“စိတ်ဓာတ်မကျနဲ့ နေ။ တကယ်တော့ လူ့ဘဝ ဆိုတာ စာအုပ်တစ်အုပ်ပဲ။ ကိုယ်မကြိုက်တဲ့စာမျက်နှာတွေ ထားပစ်ခဲ့လိုက်တော့ ဘာမှပြန်ကြည့်ပြီး ကြေကွဲနေစရာ မလိုဘူး။ ယောက်ျားတွေက ဒီအတိုင်းပါပဲဟာ ကိုယ့်ဆီက အချစ်မှ မရရင် သေရပါတော့မယ်၊ ရူးရပါတော့မယ်နဲ့

ပြီးရင် ငါးစိမ်းမြင် ငါးကင်ပစ်ကြတာချည်းပဲ။

ဘာကောင်းတာရှိလဲ။ ဘယ်မှာလဲ သူတို့ရွတ်ပြတဲ့ သစ္စာတွေ၊ ကတိတွေ၊ လေထဲကလာပြီး လေထဲ ပျောက် သွားတာချည်းပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် နေ။ ကြည်ဖြူပြောတာ မှန်တယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး နင့်အသည်းကို မာနိုင်သမျှမာအောင် ကြိုးစား၊ ကိုယ့်ကို အပျော်ထားချင်တဲ့လူကို ကိုယ်က ပြန်ကစားတာ တရားပါတယ်ဟာ”

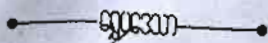
နေ့မျက်ဝန်းလေးတွေ စူးစနဲ လင်းလက်သွားရ သည်။ ဟုတ်တာပေါ့။

ဘာဖြစ်လို့ မျက်ရည်တွေနဲ့ အချိန်ဖြုန်းရမှာလဲ။

စစ်ပြေငြိမ်းထက် သာတဲ့ ကောင်လေးတွေ နေ့ ဘေးမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လို့။

သစ္စာတရားကို ဦးထိပ်ရွက်ထားတဲ့ အချစ်ရူး မလေး နေဆိုတာ ဒီနေ့ ဒီနေရာမှာပဲ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ။

သူနဲ့အတူ ချစ်တတ်ခံစားတတ်တဲ့ အသည်းနှလုံး

လည်း ကွဲကြွေပျက်စီးသွားပြီ။

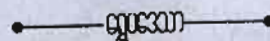
တကယ်တော့ ချစ်သူရှိတဲ့ဘဝဟာ ကြွေသော ရွက်ပါ။ လှသောအိမ်မက်ပဲ။ တစ်ဘဝမှာ နှစ်ခါပြန်မရနိုင်မှ တော့ ဘာလုပ်မလဲ။

နေ့မျက်ရည်တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖိပွတ်သုတ် ပစ်လိုက်သည်။

“ငါ မငိုတော့ဘူး လွမ်းရိပ်။ ဒီနေ့ကစပြီး ငါ့ အသည်းကို အတုအယောင်တစ်ခုနဲ့ အစားထိုးဖုံးကွယ်ထား မယ်။ ချစ်တော့ ချစ်မယ်။ တကယ်မချစ်ဘူးဆိုတဲ့ သဘော ပေါ့။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကြောင့်။ ငါ မငိုဘူး။ ငါ့ကြောင့် ပဲ သူတို့ ငိုရစေမယ်”

“ဒီလိုမှပေါ့ နေရယ်”

“ဟုတ်တယ်။ နင် အဲလိုမာကျာစမ်းပါ။ နင်က အခုထိ စင်ပေါ်ကလူပါ နေရယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားကို လက်ဝေါးပေါ်တင်ပြီး လှလှပပလှည့်ပတ် ကစားပြလိုက်စမ်းပါ။ နှလုံးသားနဲ့တင်တဲ့အကြွေးကို

တောင်းဖို့ နလုံးသားတွေဆိုမှာပဲ လက်ဖြန့်ရလိမ့်မယ်နော်”

ကြည်ဖြူစကားအဆုံး နေ မိုးပြုံးလေးတစ်ချက် ပြုံး
လိုက်သည်။

မျက်ဝန်းမှမျက်ရည်စတွေ အလွယ်တကူ ခြောက်
သွားပေမယ့် ရင်က တဆစ်ဆစ်နာကျင်စူးရှနေတုန်းပင်။
ဒါပေမဲ့ သောကမဟုတ်သည့် ဒေါသက ကောက်ရှိုးမီးလို
ဟုန်းခနဲ ထတောက်သည့်အခိုက် ဆုံးဖြတ်ချက်က ပိုပြီး
ခိုင်မာတိကျသွားသည်။

ဟန်ဆောင်ပြုံးတွေ၊ ချိုသာညက်ညောသည့်
မာယာတွေ၊ တီတာဖွဲ့နွဲ့သည့် အသံချေ့စာမကသော အညှု
အရွဲတွေ၊ တစ်ဖက်သားကို ယုံတားစေနိုင်သော စကားလုံး
လှလှလေးတွေ . . . အားလုံးကို သင်ပေးခဲ့တဲ့အတွက်
ကျေးဇူးပဲ စစ်ပြေငြိမ်းခရ။

အဲဒီပညာတွေနဲ့ ဒီနေ့ကစပြီး အကောင်အထည်
ဖော်မှာ အသည်းခွဲကစားနည်းတဲ့။

အရန့် (၁၃)

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ ဝေဟင်ရာ။ အဲဒါနဲ့ပဲ မင်းက
နောက်ဆုတ်လိုက်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဘယ်တုန်းကမှ ရှေ့မတိုးလိုက်ရတာပါ အောင်
ကိုရာ”

သူ့အဖြစ်က ပွဲမစခင် Game Over ဖြစ်နှင့်နေပြီ
လေ။ တကယ်တော့ နေမခက ဝေဟင်အတွက် မနမ်းအပ်
သည့်ပန်း၊ မလှမ်းအပ်သည့်အရာ ဖြစ်နေပေပြီ။

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ။ မင်းကလည်း စာအုပ်ကြီးသမားပဲ။ အမေမှာတဲ့ ဆန်တစ်စိတ် တစ်အိတ်နဲ့ မလဲဘူးဆိုတာ မင်းလိုကောင်မျိုးဖြစ်မှာ။ မဆီမဆိုင် မင်းက ဘာကိစ္စနဲ့ နေမခကို စောင့်ရှောက်ရမှာလဲ။ မဖြစ်နိုင်တာ။ ဒါ သက်သက်မဲ့ မင်းကို အချို့သတ်တာကွ”

“အချို့သတ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင် အချဉ်ဖမ်း ခံရတာ”

“ဟာ . . . အချို့တွေ၊ အချဉ်တွေ လုပ်မနေနဲ့။ ဒါ လုံးဝအဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး။ မင်းနောက်ဆုတ်စရာမလိုဘူး။ နေမခကို ဆက်ချစ် ဆက်လိုက်ကွာ”

ဖွတ်အတင်းမြောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်နေကြသော သူငယ်ချင်းတွေကို ကြည့်ပြီး ဝေဟင် သက်ပြင်းရွိုက်ပိ၏။

“ငါ သူ့ကိုချစ်တဲ့အချစ်ကို ရင်ထဲမှာပဲ သိမ်းထားလိုက်တော့မယ်ကွာ”

“ဘာ”

ဝေဟင် ပြောလိုက်သည့်စကားကို အံ့အားသင့်စွာ ဝင်းဇော်က ဘာခနဲ ရေရွတ်သည်။

သူ့အော်သံမှာ အတော်ကလေးကျယ်လှသော ကြောင့် မုန်းဟင်းခါးစားနေသော ကောင်မလေး တစ်ယောက် လန့်ပြီး သီးသွားသည်။ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် သူတို့အုပ်စုကို မျက်စောင်းရွယ်ရင်း ရေနွေးခွက်ကို ကောက်အသောက် . . .

“စွီး . . . အမယ်လေး . . . ပူလိုက်တာ”

ရေနွေးက အခုမှ အသစ်လဲပေးထားတာ ထင်သည်။ ကောင်မလေးမျော အတော်ကလေးခံစားလိုက်ရရှာ၏။

ဝေဟင် စိတ်မကောင်းဖြစ်စွာ ငေးကြည့်နေစဉ် သူမက နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ လှမ်းဆဲလေသည်။

ဪ . . . ဘာမှမဆိုင်ဘဲ ဒီအတိုင်းနေတာ တောင် မေတ္တာပို့ခံနေရသည့်ဘဝပါလားဟု ကိုယ့်ဘဝကို သံဝေဂရသွားမိ၏။

ဒီရက်အတောအတွင်း သူကိုယ်က ကံမကောင်း
တာဖြစ်မှာပါ။

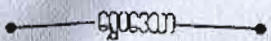
“မင်းအဖြစ်ကလည်း ငါ ဖတ်ဖူးတဲ့ဟာသထဲကလို
ဖြစ်နေပြီ။ ဗေဒင်ဆရာက ဟောသလိုပေါ့။ အခုတလော
ညံ့နေသေးတယ်။ မွေးလကျော်ရင် လက်ခမောင်းခတ်ဖို့
သာ ပြင်တော့တဲ့။ ဘာတွေများ ကံကောင်းလာမှာလဲလို့။
လက်ဝှေ့ကြိုးဝိုင်းထဲဝင်ရမှာ ဆိုသလိုပဲ။ မင်းလည်း နေမခမ
အစ်ကိုနဲ့ ကြည်ဖြူကျေလည်နေပြီးမှ နေမခကို ပေါ်ပေါ်
ထင်ထင်တောင် ချစ်ခွင့်မရဘူးဆိုတော့”

အောင်ကိုစကားအဆုံးတင် မောင်ထွေးက ခွီးခနဲ
ရယ်သည်။

“ဟော . . . ဟိုမှာလာပြီကွ”

ဝင်းဇော်စကားကြောင့် အားလုံးလှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ဖြစ်စွာ လမ်းမဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းတို့က ဘာကြည့်တာလဲ။ ဟိုမှာ ဆွေဇင်ဝင်း
လာလို့ ငါ့ဘာသာ အားရဝမ်းသာ ရေရွတ်တာ။ မင်းတို့

နေခဲ့တော့ ငါလိုက်သွားဦးမယ်”

ဝင်းဇော်စကားအဆုံး အောင်ကိုက မျက်မှောင်
ကြုတ်သည်။

“သွား . . . သွား . . . ဆွေဇင်ဝင်းရဲ့ ငယ်ကျွန်
ကြီးရေ”

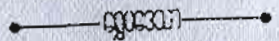
အောင်ကို ဘယ်လိုပြောပြော ဝင်းဇော်က အပြုံး
မပျက်။ ချစ်သူအပွက်ဆို အရိုးကြေကြေ အရေခန်းခန်း
စွမ်းစွမ်းတမံကြိုးစားဆောင်ရွက်မည့် သူရဲကောင်းအသွင်
နှင့် ရင်ကော့ ထွက်သွား၏။

“ဟင်း . . . ဆွေဇင်ဝင်းအတွက်ဆို အသက်ကယ်
ဝတ်စုံဝတ်ပြီး မဟာသမုဒ္ဒရာထဲ လက်ပစ်ကူးမယ့်ကောင်”

တင်မောင်ထွေးက မဲ့ရဲ့ပြီး ဝေဖန်လေသည်။
တကယ်တော့ ဝေဟင်္ဂအချစ်က ဝင်းဇော်ထက်

အဆာစာရ်ရာလောက် သာပါသည်။

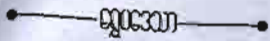
စွန့်လွှတ်ခြင်းနဲ့ချစ်တဲ့အချစ်ထက် ကြီးကျယ်မြင့်
မြတ်တာ ဘယ်မှာရှိတော့မည်နည်း။

“ငါ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ် ဝေဟင်ရဲ့ ခေတ်ဟောင်းဝတ္ထုထင်တာပဲ။ ခပ်မေ့မေ့တောင် ဖြစ်နေပြီ။ စာသားတွေလည်း အတိအကျမမှတ်မိတော့ဘူး။ ဆိုလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ကွာ . . . လူရိုးလူအေးတွေက ဘယ် အရာမဆို စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးရတာတွေ များတယ်တဲ့။ မတရား သဖြင့်လည်း ဘာကိုမှမယူတတ်ဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ အဲလို မတရားမလုပ်ခဲ့တဲ့အတွက်လည်း သူတို့ဘဝတစ်သက်လုံး လိပ်ပြာသန့်သန့်နဲ့ နေသွားနိုင်တယ်တဲ့လေ”

အောင်ကိုစကားကြောင့် မျက်တောင်လေး ပုတ် ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်နေတဲ့ ဝေဟင်မျက်လုံးအကြည့်တွေက လေးနက်တည်ငြိမ်သွားသည်။

“မင်းကလည်း အရူးဘုံမြောက်သွားလုပ်နေပြန်ပြီ။ မင်းပြောတာနဲ့ ဝေဟင်လည်း သောတာပန်တည်တော့ မယ်။ စွန့် . . . ဟေ့ကောင်ရေ အကုန်သာစွန့်။ မင်းလောက် သဘောထားကြီးတဲ့ကောင်လည်း ဒီကျောင်းမှာ မရှိတော့ပါ ဘူး။ ဘယ်နယ့်ကွာ . . . ကိုယ့်ရဲ့ခံစားချက်အတိုင်းတောင်

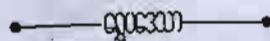
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ခွင့်မရဘူးဆိုတော့ ရှေ့ ဆက် ဘာလုပ်စားမလဲ”

တင်မောင်ထွေးရဲ့ ကရုဏာဒေါသ စကားကြောင့် ဝေဟင်မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ငြိမ်သွားသည်။

“မင်း ဘာမှနောက်ဆုတ်စရာမလိုဘူး ဝေဟင်။ ရှောင်ပေးစရာလည်း အကြောင်းမရှိဘူး။ ဒီနယ်မြေမှာ မည်သူမဆို လွတ်လပ်စွာ ချစ်ခွင့်ရှိတယ်။ ဒါ ငါ့ရဲ့သဘော ထားပဲ”

အောင်ကိုက လက်ဟန်ဖြေဟန်နှင့် မေးတွေ ငေါ့ ခေါင်းတွေစောင်းကာ မာန်ပါပါပြောလေသည်။

“တကယ်တော့ မိန်းကလေးတွေဆိုတာ ဆယ် နာရီပန်းလိုပဲကွ။ သူတို့ရဲ့အလှက ထာဝရမဟုတ်ဘူး။ တဖြည်းဖြည်း ကုန်ဆုံးသွားတဲ့အချိန်နဲ့အတူ အိုမင်းရင့်ရော် နွမ်းစကြာသွားရမှာ။ ဆယ်နာရီပန်းကလေးတွေ နေမြင့်ရင် နွမ်းသွားသလိုပဲ သူတို့လည်း နေမြင့်ရင် အရူးရင့် . . . အဲလေ . . . ကိုယ်မမြေ့လည်း ကြော့ ကိုယ်မနမ်းလည်း

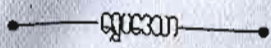
နွမ်း။ ဒါ ရောသဘောတွေပေါ့ကွာ”

“ဟော . . . ပြောရင်းဆိုရင်း ဝေဟင်ရဲ့ ဆယ်နာရီ ပန်းလေး လာပြီကွ”

အဲလိုကျတော့လည်း သူ မကြည့်ဘဲမနေနိုင်။ နေမခဆိုတာနှင့် ဝေဟင်တို့ အလိုလိုနေရင်း မျက်စိဖွင့် နားကိုစွင့်ထားပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

“ဟာ . . . ဟ . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဝေဟင်။ မင်းပန်းဘေးမှာ ဆောင့်ကြားကြားနဲ့ သကောင့်သား တစ် ကောင်လည်း ပါလာတယ်ဟ။ အဲ့ကောင် . . . အဲ့ကောင် ဘယ်မေဂျာကလဲ။ ဝါ မြင်ဖူးသလိုပဲ”

တင်မောင်ထွေးစကားကြောင့် နေမခကိုပဲ အငမ်း မရ ငေးမောနေမိသော ဝေဟင်မှာ ဘေးကလူကို သတိ ထားလိုက်မိပါသည်။ ပုံစံကတော့ ကောင်မလေးတွေ အကြိုက် ကိုရီးယားမင်းသားလို အရပ်မြင့်မြင့်၊ နဖူးပေါ် ဖုံး နေသော ဆံပင်တစ်ခြမ်းစောင်းရှည်ရှည်နှင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဝတ်စားထားတာကလည်း ပျံလန်ထွက်နေ၏။

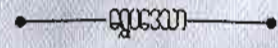

“ဟ . . . ဒီကောင် ဘာကောင်လဲဟ . . . ဟေ။ လက်ဝတ်လက်စားတွေကလည်း အပြည့်အစုံပါပဲလား။ ကြည့်စမ်း နားကပ်တွေ၊ ဆွဲကြိုးတွေ၊ လက်ကောက်တွေနဲ့ ဒီကောင် ဘာတုန်း”

“အေးလေကွာ။ သူ့ကြည့်ရတာ မျက်စိနောက် လိုက်တာ။ ဘောင်းဘီကလည်း ငယ်ငယ်ကဝတ်တဲ့ ဘောင်းဘီကြီး ပြန်ကောက်စွပ်လာသလိုပဲ။ ကျပ်တပ်တပ်၊ တိုနန်နန်နဲ့။ အံ့မယ် . . . ဘောင်းဘီသာကျပ်တာ အပေါ်က တော့ အနွေးထည်တွေ ဘာတွေတောင် စွတ်လာသေး။ ဟော . . . ဒီကောင့်မျက်လုံးကလည်း မည်းတူးနေတာပဲ။ ရွာက နတ်ကတော်မိသိန်း အလှပြင်ထားသလိုပဲဟ”

အောင်ကိုတို့ တင်မောင်ထွေးတို့က ခရမ်းသုံးစွဲ နယ်မှ ရွာသားများပီသကြပါပေသည်။ တဟောဟော တဟဟာ နှင့် ထိုကောင်လေးကို ကြည့်ပြီး အားမနာတမ်း ဝေဖန်နေ ကြသည်။

သူတို့ ဝေဖန်မယ့်သာ ဝေဖန်တာပါ။ တကယ်

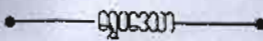
တော့ နေမခ ဘေးကလူရဲ့ဒီရိုင်းက အားလုံးကြားထဲမှာ ထင်ထင်ရှားရှားနှင့် တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ကွဲကာ ရှုပ်ရှင်မင်းသားလို ကြည့်ကောင်းနေတာတော့ အမှန်ပင်။ ဘဝပေးကုသိုလ်ကလည်း ကောင်းသည်ထင်။

ကျောပိုးအိတ်နှင့် ဟန်းဖုန်းကလည်း အကောင်းစား။ ဖိနပ်ကလည်း အလွန်စျေးကြီးသည့် All Star

ရုပ်ကလည်း ဖြောင့်၊ အသားကလည်း ဖြူဆိုတော့ . . . ။ ဝေဟင် ဆက်မတွေ့တော့ဘဲ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ သူ့ဘေးက နေမခကဧရာ။

အင်း . . . သူမလည်းလှနေမှာပေါ့။ ကျောင်းစည်းကမ်းအရ ထဘီနဲ့အင်္ကျီပဲ ဝတ်ပေမယ့် သူမကလည်း တခြားကျောင်းသူတွေလို ရိုးရိုးကြီးမှ မဟုတ်တာ။ ဝတ်စုံက အဝါဆို တခြားအသုံးအဆောင်တွေလည်း အဝါ။ ဝတ်စုံက အပြာဆို ကျွန်တာတွေအားလုံး အပြာဆိုတော့ မင်းသမီးလေးလိုပဲ ထင်းထင်းလေး လှနေမှာပေါ့လေ။

“ဟာ . . . ငါသိပြီ။ ဒီကောင် Physics ကကွ။”

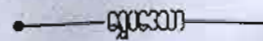

ကင်း . . . ကင်း။ နာမည်က လေးငါးခြောက်လုံးပဲ။ ကောင်မလေးတွေ အရမ်းကြည်တာ။ ဒီကောင်ပေါ့ အပြင်မှာလည်း သူက မော်ဒယ်(လ်)သင်တန်းတက်တယ်ဆိုလား ဘာဆိုလား”

အောင်ကိုက အလန့်တကြားထပြောလိုက်တော့ ဝေဟင်ရင်ထဲ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဝမ်းနည်းသလို အားငယ်သလို ဖြစ်သွားရသည်။

နေမခတို့ထံမှ အကြည့်လွှဲကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချသွားသော ဝေဟင်ကို ကြည့်ပြီး တင်မောင်ထွေးက စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန်နှင့် . . .

“စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ။ သေသေရာရာ ကြည့်ရင်း မင်းက ပိုချောတာကွ။ အသားလေးညှိနေလို့။ ဟိုကောင်က အခြောက်ရှပ်ပါ။ နေမခရည်းစားလည်း မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး။ ပြီးတော့ မင်းက နေမခနဲ့ တစ်မေဂျာလည်း တစ်ခန်းတည်း ပိုပြီး အခွင့်အရေးသာတယ်။ နေမခအစ်ကိုကလည်း မင်းနဲ့ခင်နေတာပဲ”

အဲလို ခင်နေလို့ခက်နေတာပေါ့လို့ သူ အခဲ
တိတ်ပြန်ပြောမိသည်။ တစ်ခန်းတည်းနေလည်း သူမက
ဝေဟင်္ဂကို တိုင်မှတ်လို့ နှစ်တောင်မသုတ်ဘူးချေ။ ပြီးတော
နေမခနဲသူဆိုတာ ဘဝချင်းက မိုးနဲ့မြေ၊ မိုးနဲ့မြေက
မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတစ်နေရာမှာ ထိစပ်နေသလို ထင်ရသေး
သည်။

သူနဲ့နေမခကတော့ အဆက်အစပ်မရှိသည့် ထီ
နဲ့ ဖိနပ်လိုဘဝမျိုးပဲ ဖြစ်လေသည်။

ခေါင်းငုံ့ထားပေမယ့် မျက်ဝန်းထောင့်မှာ သူတို့
နှစ်ယောက်ရဲ့အချိပ်တွေကို လှစ်ခနဲမြင်လိုက်ရသေးသည်။

“နေမခနဲ့ သူ မကြိုက်လောက်သေးပါဘူးကွာ
ရမှ ကြိုးစားဆဲဖြစ်မှာပါ”

“မကြိုက်ရင် ဒီလိုတွဲလျှောက်ပြီး ရယ်ရယ်မော
မော စကားပြောနေပါ့မလား”

တင်မောင်ထွေးနဲ့ အောင်ကိုရဲ့ တစ်ယောက် တစ်
လှည့်မှတ်ချက်ချသံအဆုံး သူ ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်လုံးကို

ကောက်သောက်လိုက်၏။

အေးစက်နေသော ရေခွေးကြမ်းရဲ့ ခါးသက်သက်
ဖန်ရှုရှု အရသာက လျှာဖျားပေါ်ကနေ ဖြတ်ပြီး ချက်ချင်း
ပျောက်သွားပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ခါးသက်သက်ကြီး ဖြစ်
နေတုန်း။

“ငါ သွားတော့မယ်ကွာ”

“နေဦးလေကွာ။ ငါတို့လည်းလိုက်မှာပေါ့”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်း
ပြီး ကမန်းကတန်း ထလိုက်လာကြသည်။

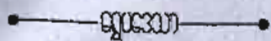
ထိုနေ့က နေမခ အတန်းထဲဝင်လာတော့ သူ့ကို
ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်တာကို ထူးထူးခြားခြား မြင်လိုက်ရ
သည်။ သူကတော့ ထစ်နေလုံး သူမကို လှမ်းမကြည့်မိ
အောင် စိတ်ကိုတင်းထားပေမယ့် ဇာထဲကိုတော့ စိတ်
မရောက်ပါချေ။

အခန်း (၁၄)

လကုန်ရက်မို့ အဆောင်မှာ ဧည့်သည်အဝင် အထွက်များကာ လူနည်းနည်းရှုပ်နေသည်။

အဆောင်မှာ အပြင်လူ အသွားအလာလှုပ်ပြီး လူ ရှုပ်ရင် မကြိုက်။ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းများကို အဆောင်သို့ အလည်ခေါ်ခြင်းကို ပြင်းထန်စွာ တားမြစ် သော အန်တီဇောက ဒီတစ်ခါတော့ အရလို အပြင်လူတွေ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာကိုတော့ အပြစ်

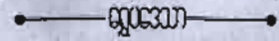
မပြောပါချေ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လကုန်ရက် ရှုပ်နေတဲ့ ဧည့်သည်တွေက အဆောင်နေကျောင်းသားတွေရဲ့ မိဘ တွေဖြစ်ပြီး တောသူတောင်သားတွေမို့ လာသမျှလူတိုင်း အန်တီဇောတို့အတွက် ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ ဘဲဥ၊ ကောက် ညှင်းဆန်ကစပြီး ဒေသထွက် အသီးအနှံတွေဖြစ်သည့် ဖရဲ သီး၊ ခရမ်းချဉ်သီး စတဲ့ လက်ဆောင်တွေ အလှူပယ် ယူ လာတတ်လို့ပါ။

ဒီတော့ အန်တီဇောတို့မှာ ဘာကိုမှ မမြိုငြင်ရက် စွာ ဖျော်တပြုံးပြုံးပင်။ အဆောင်နေကျောင်းသားတွေ လည်း ဒီရက်အတောအတွင်း ငွေကလည်း ချွင်နေတာမို့ အပြင်ထွက်လိုက်၊ စားလိုက် သောက်လိုက်နှင့် အန်တီ ဇောရဲ့သဘောကောင်းမှုကို အမိအရ အသုံးချနေကြသည်။

“အောင်ကိုရေ . . . ဧည့်သည်လာတယ်ဟေ့”

အန်တီဇောရဲ့အသံချိုချိုကြောင့် အောင်ကိုက အဝတ်တွေ မီးပူတိုက်နေရင်းမှ ဘေးမှာထိုင်ပြီး စာဖတ်နေ

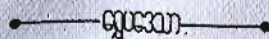
သော ဝေဟင်ကို လက်ကုပ်ကာ မီးပူကြီးပေးပြီး ထထွက် သွားသည်။

ဝေဟင်မှာ ယောင်နနနှင့်ပင် သူတိုက်လက်စ ပုဆိုးကို မီးပူ ဆက်တိုက်ပေးလိုက်ရသည်။

“ဟာ . . . ဝေဟင် အောင်ကိုပုဆိုးကြီး မီးပူတိုက် နေပါလား။ ဘာလဲ သူပြန်လာရင် ပိုက်ဆံချေးမလို့ ဖားနေ တာ မှတ်လား”

အားလုံးက ပြောမနာဆိုမနာတွေချည်းမို့ တင် မောင်ထွေးက လှမ်းနှောက်သည်။ စုတလောမှ သိသိသာ သာ စကားနည်းသွားသော ဝေဟင်ကတော့ ဘာမှ ပြန် မပြော။ ပြုံးရုံသာပြုံးနေလိုက်သည်။ အားလုံးရဲ့အိမ်က လူ ကြုံတွေ့၊ မိဘတွေလာတာ စုံသလောက်ရှိပြီ။ အမေက တော့ အခုထိလူကြုံနဲ့လည်းမပါ။ ကိုယ်တိုင်လည်း ရောက် မလာသေးချေ။

ရောက်မလာဆို အမေက ဒီကိုအရောက်အပေါက် နည်းသည်။

ဘာလို့မလာလဲ မေးတိုင်း မြို့အရပ်ဆို အမေ မသွားချင် မလာချင်ဘူးတဲ့။

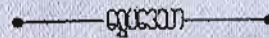
ပေးစရာရှိလျှင် လူကြုံနဲ့ပဲ ပါးသည်။ အမေက မြို့ က လူရွပ်ရွပ်၊ ကားရွပ်ရွပ်ကို စိတ်ညစ်လို့ပဲလား မသိ။ ရန်ကုန်မပြောနှင့် သူရှိသည့် သန်လျင်ကိုတောင် မလာ။

“ဟား . . . မှားပါတယ်ကွာ။ အန်တီစောကလည်း မှားစရာမရှိ ကြံဖန်မှားသေးတယ်”

အော်ဟစ်ညည်းညူရင်း အခန်းထဲဝင်လာသော အောင်ကိုကြောင့် အားလုံး ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ကြ သည်။ အောင်ကို သူ့ဘေးနားမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ဝင်ထိုင် ရင်း . . .

“လူမှားတာတဲ့ဟေ့။ အောင်သူဝင်း မင်းအမေ ရောက်နေတယ်”

ဟု လှမ်းအော်လိုက်တော့ ရေဒီယိုစုတ်တစ်လုံး နှင့် FM သီချင်းတွေ နားထောင်နေသော အောင်သူဝင်း က ဟေ ဟု ဝမ်းသာအားရအော်ကာ ထပြေးသည်။

အောင်ကိုကတော့ ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် သူ့
အလုပ်သူ ဆက်လုပ်နေ၏။

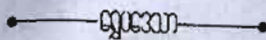
“အန်တီဇော မှားတာ အရေးမကြီးဘူး အောင်ကို
ရေ။ ဝေဟင်က အပိုင်ပဲဆိုပြီး မင်းပုဆိုးကို မီးပူတွေ ဘာ
တွေတိုက်ပေးနေတာ။ ရုတော့ . . . သွားပြီပေါ့ကွာ။ ခဲလေ
သမျှ သဲရေကျ . . . အဟင် . . . ရွတ်”

တင်မောင်ထွေးက ဝေဟင် ငြိမ်ချက်သားကောင်း
နေတာကို မလိုလားသလို ထပ်စသံသည်။

ဝေဟင်စိတ်ထဲမှာတော့ သူများအမေတွေ လာ
နေပြီး ကိုယ့်အမေ မလာတဲ့အတွက် တစ်မျိုးကြီးခံစားနေရ
သည်။ ပြီးတော့လည်း . . . အမေက အိမ်မှာ ကိုယ်ခွဲရှိတာ
မဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက်တည်းပဲလေ ဆိုပြီး ပြန်ဖြေတွေးရ
သည်။

“ဒါနဲ့ အောင်ကို မင်း အောင်သူဝင်းတို့အမေကို
အမေလို့ မှားမခေါ်လိုက်ဘူးလား”

“ခေါ်ပါဘူး”

အောင်ကိုက စိတ်မကြည်သလို ဆောင့်အင့်အင့်
ပြန်ဖြေသည်။

“မင်းနေရာမှာ ဝါသာဆို ခေါ်လိုက်မှာ။ အောင်သူ
ဝင်းမှာ ညီမလေးရှိတယ်။ မင်း ဘာသိလဲ”

“ဟေ . . . ဟုတ်လား”

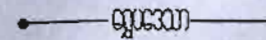
သည်တော့မှ အောင်ကိုက တအံ့တဩခေါင်း
ထောင်လာသည်။ ပြီးတော့ ဣန္ဒြေပြန်ဆည်ရင်း . . .

“မင်းတို့ကလည်းကွာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းညီမကို
မပစ်မှားစမ်းပါနဲ့။ ဒါနဲ့ သူ့ညီမလေးက ဘယ်မှာလဲ”

“အဲ . . . မာ . . . သူက သူတော်ကောင်းလိုလို
ဘာလိုလိုနဲ့ ဘယ်မှာလဲတွေ့တာတွေလာလုပ်နေတယ်။
မင်း သိချင်ရင် အောင်သူဝင်းလာရင် မေးလိုက်ပေါ့”

“တော် . . . တော် . . . ငါ့ကို မြွေဖမ်းမခိုင်းနဲ့”

အောင်ကိုက သူနဲ့အရပ်ထက်ဝက်နီးပါးကွာသော
အောင်သူဝင်းကိုတော့ လန့်သည်။ အောင်သူဝင်းက စကား
ပြောရင် စက်သေနတ်ပစ်သလို တရစပ်ပြောတတ်သလို

စတာ နောက်တာတောင် လက်က အလွန်သွက်သည်
လေ။

ခဏနေတော့ လက်ထဲမှာ အထုပ်အဝိုင်းတွေ၊ ချိုင့်
တွေ၊ ဘူးတွေနှင့် အောင်သူဝင်း ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဟား . . . ရိက္ခာတွေကများလှချည်လား။ ငါတို့
လည်း ကျွေးဦးလေကွာ”

သူ့အစားဆို အလွန်ကပ်စေးနီပြီး ငါးပိရက်ပုလင်း
ကိုတောင် သော့ခတ်သိမ်းတတ်သောအောင်ကိုက အောင်
သူဝင်းလက်ထဲကဟာတွေကို ကြည့်ပြီး စကားစသည်။

အောင်သူဝင်းကလည်း “အစားအသောက်တွေ
ထက် မုန့်ဖိုးများများရရေးပဲ အာရုံထားတာမို့ . . .

“စားလေ။ ဟိုချိုင့်ထဲမှာ မုန့်ဆီကြောတွေပါတယ်။
ယူစားကြ။ ဟိုကောင်တွေဖို့လည်း ချန်ထားဦး”

ဟုဆိုကာ အပြင်ပြန်ထွက်သွားသည်။ သူ့အမေ
ကို ပြန်လိုက်ဖို့ပြီး ရောက်လာတော့ ငါးဆင့်ချိုင့်ထဲက
မုန့်ဆီကြော်က တစ်ဝက်ကျိုးနေပြီ။

“ငါ့ညီမလေးကိုလည်း ဒီထဲက တစ်ဝက်ခွဲပေးရဦး
မယ်ကွ။ မုန့်တော့ မပေးတော့ဘူး။ ဟိုကောင်တွေဖို့ ချန်ရ
ဦးမယ်။ ဟင်းပဲ သွားပို့လိုက်တော့မယ်။ သူက ရှောက်သီး
သနပ်တို့ ဘာတို့ ကြိုက်တယ်။ ငါက ကြက်သားကြော်နဲ့
ငါးပိရက် ယူထားတယ်။ သူ့ကို ရှောက်သီးသနပ်နဲ့ ငါး
ခြောက်ကြော် ပေးလိုက်မယ်။ ဒါက ဘာပါလိမ့်။ ငါးရုံ
ခြောက်ဖုတ်တွေပဲ။ ဒါတော့ ငါယူထားမယ်။ ငါးကြော်နှစ်
ကို သူ့ပေးမယ်။ ဟုတ်ပြီ။ ဘဲဥတွေလည်း သူချက်စားပါ
စေ”

အောင်သူဝင်းက အစ်ကိုကြီးပီသစွာ ခွဲတမ်းချပြီး
ဆွဲခြင်းထဲကို ပုလင်းတွေ၊ ချိုင့်တွေ ထည့်သည်။

“ဖရဲသီးနှင်းကုံးကတော့ မင်းတို့အတွက် ဖယ်ထား
တယ်။ သူ့ဆီလည်း မသယ်နိုင်ဘူး။ တစ်လုံး တစ်လုံး သံပုံး
လောက်ရှိတယ်”

အောင်သူဝင်းက သူငယ်ချင်းတွေကိုတော့ ညီမ
ရင်းထက် ပိုသံယောဇဉ်ရှိသည်။ သူ့ညီမများလည်း အောင်

သူဝင်းနဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်စု စားလို့သောက်လို့ ပိုတာပဲ
ရမယ့်ပုံပင်။

“အောင်သူဝင်း ဟိုပုံးထဲက ဘာတွေလဲ”

“ဪ . . . ဒါ မြေပဲဆီအစစ်။ ငါ့ညီမက သူ
ဆရာမအတွက် မှာလိုက်တာလေ။ ကဲ . . . သွားမယ်။
မင်းတို့ထဲက ဘယ်သူအားလဲ”

“ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ငါ့ညီမလေးဆီ”

အောင်ကိုက မီးပူပလပ်ကို ဆွဲဖြုတ်ကာ . . .

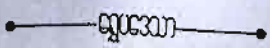
“ငါလိုက်မယ် . . . ငါလိုက်မယ်”

ဟုဆိုပြီး အဝတ်တွေ ကပျာကယာကောက်သိမ်း
သည်။ တင်မောင်ထွေးက ဝေဟင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး
အောင်ကိုကို မေးခေါ်မျက်စပစ်ပြ၏။

ဣန္ဒြေမရ ပျာယာစတ်နေသော အောင်ကိုကို

ကြည့်ပြီး အောင်သူဝင်းက နှာခေါင်းရှုံ့သည်။

“မင်းပုံစံကြည့်ရတာ မရိုးဘူး”

“အာ . . . ငါက ရိုးရိုးပါ။ ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်
ဆိုတော့ အဆောင်မှာနေရတာ ပျင်းလို့ပါကွ”

“မင်းပဲ အစကတော့ အလုပ်တွေရှုပ်လို့ဆို။

အဝတ်လျှော်ရမယ်၊ မီးပူတိုက်ရမယ်နဲ့”

“အဲ . . . အဲဒါတွေ ပြီးပြီလေကွာ”

တင်မောင်ထွေးက အောင်ကိုကို သေချာကြည့်

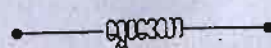
ရင်း . . .

“မင်းပဲ စောင်တွေလျှော်မလို့ဆို”

ဟု အချွန်နဲ့ဝိုင်းမပြန်သည်။ အောင်ကိုမမျှာ
မျက်လုံးလေးအပြူးသားနှင့် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်
နေရိုက် အောင်သူဝင်းက . . .

“ကဲ . . . လိုက်ချင်တယ်ဆိုလည်း လိုက်နဲ့။ ဒီ
လောက်တောင် ရှုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်မနေနဲ့။ ဝေဟင် . . .
မင်းလည်း လိုက်နဲ့ကွာ”

ဟုပြောလိုက်၏။ ဝေဟင်ကတော့ လိုက်ချင်
တယ်လည်း မဟုတ်၊ မလိုက်ချင်ဘူးလည်း မငြင်းဘဲ ပါလာ

ရသည်။

သိပ်အဝေးကြီးလည်း မဟုတ်။ သူတို့အဆောင် နှင့်လည်း မနီးသော မိန်းကလေး သီးသန့်အဆောင်တစ်ခု မှာ အောင်သူဝင်းညီမ စန္ဒာဝင်းနေသည်။ ပြီးတော့ သမ ကောလိပ်တက်နေတာ ဖြစ်သည်။

ပေးစရာရှိတာပေးပြီး ပြန်ဖွဲ့ပြင်နေတုန်း အဆောင် ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသော စုံတွဲတစ်တွဲကြောင့် အောင်ကိုက ဝေဟင်ကို လက်ကုပ်သည်။

“ဟိုမှာ . . . ဟိုမှာ နေမခနဲတွဲတွဲကောင် မှတ် လား။ သူ့ဘေးက ကောင်မလေးက . . .”

အောင်သူဝင်းညီမ စန္ဒာဝင်းက အောင်ကိုနဲ့ ဝေဟင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး . . .

“အဲဒါ အစ်ကိုကြီးတို့သူငယ်ချင်းလား။ သူက အရှေ့ပိုင်းတက္ကသိုလ်ကလေး။ သူ့ကောင်မလေးက ညီမ လေးတို့ကျောင်းကပဲ။ ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း လာတွေ့ တယ်။ သူ့ကောင်မလေးက ဟိုဘက်လမ်းထဲမှာ နေတာ”

— ဓမ္မဒေဝီ —

ဟုပြောပြလေသည်။

“ဪ”

ဝေဟင်က ဩော်လို့ပဲ ရေရွတ်ပေးမယ့် အောင်ကို ကတော့ . . .

“ဟာ . . . ဒီကောင် ဘာကောင်လဲကွ။ ကျောင်း တက်ရတဲ့ရက် နေမခနဲတွဲပြီး ခုကျတော့ ကောလိပ်က ကောင်မလေးနဲ့ကြိုက်နေပြန်ပြီ။ သူက ဘယ်ကကောင်လဲ”

ဟု ဒေါသဖြစ်စွာ ရေရွတ်လိုက်တာမျိုး စပ်စုတတ် သော မိန်းကလေးပီပီ အစုံသီထားဟန်ရှိသော စန္ဒာဝင်းက “သူက အရမ်းချမ်းသာတယ်တဲ့။ ထားဝယ်ကဆို

လား။ မြိတ်ကဆိုလား ကျောင်းလာတက်တာတဲ့”

ဟု ဝင်ပြောလိုက်တော့ အောင်သူဝင်းက . . .

“နင်ကလည်း စာမကျက်ဘဲ အဲဒါတွေပဲ လိုက်စုံ စမ်းနေလား။ သိလိုက်တာ စုံနေတာပဲ”

စန္ဒာဝင်းက သူ့အစ်ကိုကို မျက်စောင်းရွယ်ရင်း ပေးထားသောပစ္စည်းတွေဆွဲကာ အဆောင်တွင်းသို့ ဝင်

— ဓမ္မဒေဝီ —

သွားလေတော့၏။

အပြန်လမ်းကျမှ ဝေဟင် တောက်တစ်ချက်
ခေါက်မိသွားသည်။

ဒီကောင် ဘာလဲ။ လူရှုပ်လူပွေတွေတစ်ယောက်
က နေမခကို အပျော်ကြံ့နေတာလား။

အသားလွတ်လာကျနေတာလား ဆိုတဲ့ မခံ
ချင်စိတ်ကနေ စိုးရိမ်ပူပန်သွားရ၏။

ဒါတွေ နေမခ သိအောင် သူ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

သိပ်ချစ်မိတော့ မင်းအတွက် ရင်မောရတယ်
နေမခရယ်။

အခန်း (၁၅)

“ဝေဟင် . . . တစ်မနက်လုံး ဘယ်လျှောက်သွား
နေတာလဲ။ ကိုနိုင်ဇေယျတောင် မင်းကို လာရှာသွားသေး
တယ်။ ငါကတော့ မင်း အတန်းထဲမှာပဲရှိမယ်ထင်လို့
အတန်းထဲမှာလို့ ပြောလိုက်တာ”

“အဲဒါ အသာထားပါ။ ဒီမနက် ငါ နေမခကို မတွေ့
ဘူးကွ။ အရင်က မေ့မရမှာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထိုင်နေ
လျှ”

နီးစွာ ချစ်ခင်တန်ဖိုးထားရသော သူမမျက်နှာက အလိုမကျ ရိပ်တို့နှင့် တင်းမာခက်ထန်နေသည်။ ရင်ဆိုင်ဖို့ စွမ်းအားမဲ့ နေသည့် သူကတော့ သူမ မျက်လုံးတွေရဲ့ စူးရှခက်ထန် သည့်အကြည့်တွေနဲ့ ဝေးရာကို ရှောင်ပြေးသွားချင်နေမိ၏။

ဒါပေမဲ့ အဲလိုလည်း ပြေးခွင့်မသာခွဲပါ။ နေမခက သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ ခါးထောက်ပြီး လာရပ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့နှလုံးသားကို သိမ်ငယ်ကြောက်ရွံ့စေမည့် ထစ်ချွန်းသံ ဖျိုးနှင့် . . .

“ရှင် . . . ကျွန်မနောက်ကို ဘာကိစ္စလိုက်ချောင်း နေတာလဲ” ဟု မေးလိုက်၏။

ရုတ်တရက် သူ ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား မိသည်။

“ခုမှ ရှမ်းချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့။ လူကြည့်တော့ အူမလိုလို ထူမလိုလိုနဲ့ တောသားက။ နောက်ကနေတော့ စိုးကြောင်စိုးဝှက် လိုက်ကြည့်တတ်တယ်။ ပြော . . . ရှင့်ကို ဘယ်သူက စပိုင်လုပ်ခိုင်းထားတာလဲ။ ရှု နဲ့ဘာဆိုင်လို့

နောက်ကလိုက်ကြည့်နေတာလဲ”

ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုသိပ်ချစ်လို့ပေါ့။ စိုးရိမ်လွန်း လို့ပေါ့ နေမခရယ်လို့ ဖြေချင်သည်။ သို့သော် သူ မဖြေရဲ ပါ။ ထိုသို့ပြောလျှင် ချစ်သောမာနကေရီလေးက ဘယ် လောက်များ အမျက်တော်ရှုလိုက်မလဲ မသိ။

“ရှင့်ကို မေးနေတာဖြေလေ။ ဘာလို့လိုက်ကြည့် နေတာလဲလို့”

“ကျွန်တော် နေမခကို စိတ်မချလို့ပါ”

“ဘာ”

သူမက မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် သူ့ကိုစိုက်ကြည့် သည့်။ ပန်းနုရောင်သမ်းနေသည့် ဖယောင်းလက်သွယ် လေးတွေက ခါးပေါ်က မဆင်းသေး။

“ကျွန်မကို စိတ်မချလို့ဟုတ်လား။ နေစမ်းပါဦး။ ရှင်က ဘာမို့ ကျွန်မကို စိတ်မချတာလဲ။ ရှင်နဲ့ဘာဆိုင် လဲ။ ရှူးနေလား”

အစကတည်းက မခိုင်တဲ့သည်းခြေက ခင်ဗျား

ကြောင့် ပျက်စီးရှုံးသွင်တော့မယ် နေမခရယ်။ ဒါကြောင့် အရှုံးဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နေမှာပေါ့။

“ရှင်... ခုမှ အူတူတူလုပ်မနေနဲ့ ဝေဟင်။ ကျွန်မ နဲ့ မင်းထွဋ်နောက်ကို လိုက်ချောင်းနေတာ ဘာသဘောလဲ။ ကိုကိုကို ပြန်တိုင်ဖို့ဆိုရင်တော့ ကြိုပြောထားမယ်။ ကျွန်မ က ဘာကိုမှဂရုမစိုက်ဘူး။ ရှင်ရဲ့အူကြောင်ကြောင်အမျိုးကို ပြင်ထား”

“ကျွန်တော် တစ်စုလောက်ပြောပါရစေဦး”

သူမက ခေါင်းမော့ရင်း သူ့ကို ဝေ့ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှတိုင်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါ ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နေမခကို စိတ်မချတာတော့ အမှန်ပဲ။ နေမခနဲ့ မင်းထွဋ်ဇာနည်အောင်နဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီလား”

“ဘာ . . . အဲဒါ ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ။ ကျွန်မတို့ ဘာသာ ချစ်သူဖြစ်ဖြစ်၊ ရည်းစားဖြစ်ဖြစ် ရှင် မေးရောလား”

“အကြောင်းရှိလို့ပါ။ မင်းထွဋ်ဇာနည်အောင် အကြောင်း နေမခထက် ကျွန်တော် ပိုသိ . . . ယ”

သူမက မျက်ခုံးကို ဆတ်ခနဲပင့်ကာ မထိတရီ မှဲ့ ပြုံးပြုံးလျက် . . .

“ရှင်က အလာကြီးပဲ။ မင်းထွဋ်အကြောင်းကို ကျွန်မသိချင်သိမယ် မသိချင်မသိဘူး ကြားထဲက ရှင်က ဘာမှလိုက်စုံစမ်းနေစရာအကြောင်းမရှိဘူး”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြန်ပြောလေသည်။ သို့ပေမယ့် သူမမျက်ဝန်းက တစ်စုံတစ်ရာ သိချင်စိတ် အရိပ်အယောင် တွေကိုတော့ သိပ်ပြီး မဖုံးထားနိုင်ရှာ။

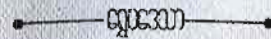
ဝေဟင် သက်ပြင်းရွှက်လိုက်မိသည်။

“နေမခ ကျွန်တော့်ကို ထင်ချင်သလိုထင်ပါ။ အပြစ်တင်ရင်လည်း ခံရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပြောမယ့် အမှန်တရားကိုတော့ လျစ်လျူမရှုလိုက်ပါနဲ့”

“အံ . . . မယ် . . . လာ.လာသေး”

သူမက နာခေါင်းရှုံ့လျက် တီးတိုးရေရွတ်လေ သည်။

“ကျွန်တော် ပြီးခဲ့တဲ့တနင်္ဂနွေနေ့က မင်းထွဋ်

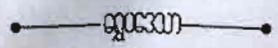

ဇာနည်အောင်ကို အမှတ်မထင် တွေ့ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ . . .”

မင်းထွဋ်ဇာနည်အောင်နှင့် သမဝါယမဒီဂရီ
ကောလိပ် တက်နေသည့် ကောင်မလေး ချစ်သူတွေဖြစ်
နေသည့်အကြောင်းကို သူ ပြောပြလိုက်သည်။ သူ့စကား
အဆုံးမှာတော့ သူမမျက်နှာက ဒေါသဖြစ်သလို အံ့ဩ
သလို ဖြစ်သွားပေမယ့် ဝေဟင်္ဂကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်လိုက်
ကာ . . .

“ထားပါတော့ ရှင်ပြောတာ ဟုတ်ချင်လည်း
ဟုတ်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်လိမ့်မယ်လို့ မထင်
နဲ့နော်။ ရှင့်ဘာသာ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် စုံစမ်းလို့သိခဲ့ရတာ
တွေကို ကျွန်မက ဂရုလည်း မစိုက်ဘူး။ ကျွန်မသိချင်တာ
က ဒီအကြောင်းတွေကို ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် လိုက်စုံစမ်း
နေတဲ့ ရှင့်ရဲ့စိတ်ပဲ။ ဘာလို့ အဲဒါတွေ ကျွန်မကို လာပြော
တာလဲ”

“မင်းထွဋ်ဇာနည်အောင်ကြောင့် နေမခ စိတ်ထိ
ခိုက် စံစားရမှာ ကျွန်တော် မကြည့်ရက်လို့ပါ”

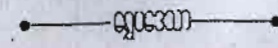
သူမက ဟွန်းခနဲ မဲ့သည်။

“ဒါတင်ပဲလား”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြတော့ နေမခက ဟက်ခနဲ ရယ်
ရင်း . . .

“သိပ်ကိုသဘောထားပြည့်ဝတဲ့ စေတနာ့ဝန်ထမ်း
ပါလား။ ရှင့်ကို တစ်ခုတော့ အကြံပေးလိုက်မယ်။ ရှင် အဲလို
လိုက်ပြီး အတို့အထောင်အချွန်အပင့်တွေ လုပ်မယ်ဆိုရင်
တော့ ဒီတစ်ကျောင်းလုံးမှာ ရှိသမျှ အတွဲတွေကို လိုက်ပြီး
အကျိုးဆောင်ပေးလိုက်။ ကျွန်မအတွက်တော့ မလိုဘူး။
မင်းထွဋ်မှာ ရည်းစားဆယ်ယောက်ရှိလည်း ကျွန်မအတွက်
ဘာမှထိခိုက်စရာမရှိဘူး။ ကျွန်မတို့ချင်းက နားလည်မှု ရှိပြီး
သားပဲ။ ရှင့်ကိုလည်း တစ်လက်စတည်း သတိပေးလိုက်
မယ်။ နောက်တစ်ခါ ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စ ဘာမှ ဝင်
မပါပါနဲ့။ အခန့်မသင့်ရင် ရှင် ပါးရိုက်ခံရနိုင်တယ်။ အဲဒါ
မယုံမရှိနဲ့”

ဆံပင်တွေကို ဝေ့ခနဲခါယမ်းရင်း သူ့ရှေ့မှ နေမခ

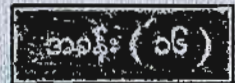
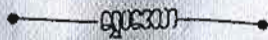

လှည့်ထွက်သွားသည်။

ဝမ်းနည်းခြင်းက ရင်ထဲကို အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်
တိုးလာသည်။ တလိပ်လိပ်တရိပ်ရိပ် ညှို့မှောင်တက်လာ
သော မိုးသားတွေကို မော့ကြည့်ရင်း အလှည့်အပြောင်းပြန်
သော ကောင်းကင်ရဲ့မာယာနှင့်အတူ နားလည်ရခက်သော
သူမရဲ့စိတ်ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိသည်။

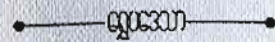
ရုတ်တရက် လေအစေ့မှာ ကမန်းကတန်းလွင့်
ကြောပေးလိုက်ရသည့် ရွက်ခြောက်တွေကို ကိုယ်ချင်းစာ
သွားမိ၏။ သူ့အဖြစ်နဲ့တူလှချည်လား။ နေဒဏ် လေဒဏ်
ကြံ့ကြံ့ခံပုံမယ်ဆိုတာတောင် ပင်ယံမှာ နေခွင့်လည်း မရ၊
အနင်းအချေခံပုံမယ်ဆိုတော့လည်း မြေပြင်မှာ လဲလျောင်း
ခွင့်မရ။ လေနှင်ရာလွင့်ရတဲ့ ရွက်ဝါလို သူ့ဘဝက နားခိုရာ
မဲ့လွန်းသည်။

သူငယ်ငယ်က နားထောင်ဖူးတဲ့ အသံဇာတ်လမ်း
ထဲကလိုပဲ သူမကို ပြောချင်သည်။
အသည်းနသည် . . . ဖြည်းဖြည်းမှန်း . . . လို့။

မင်းထွဋ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး နေလည်း သိသင့်သ
လောက် သိထားပြီးသား ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ နေ့ရှေ့ရောက်
လျှင်တော့ သူက နေမှနေဆိုပြီး အသည်းအသန် ကြွေပြ
နေတော့တာမို့ လွမ်းရင်တုဲ ကြည်ဖြူတို့နှင့် ခေါင်းချင်းပြန်
ရိုက်ရသေးသည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဲလိုဆရာကျတဲ့လူကို အထာ
ပြုမှ ပွဲက ပိုကြည့်ကောင်းမှာ နေရဲ့။ ဒီကောင်ကို ဒီအတိုင်း

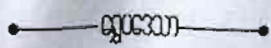

လွတ်ပေးလိုက်ရင် အနည်းနဲ့အများတော့ နင် ရှုံးမှာပဲ။
ဘာဖြစ်လဲ သူရွှေနေတဲ့အကွက်တွေ နင် ကြိုသိပြီးသားပဲ
ဟာ။ ဒီအတိုင်းမျှော်ပြီး ချည်သွား ခိုင်တော့မှ တစ်ချက်
တည်း ဖြတ်ပြီး ပွဲသိမ်းလိုက်။ အဲဒါမှ ပိုမိုက်မှာ”

လွမ်းရိပ်နေ့က လက်ဖျစ်တစ်ချက်တီးပြီး တက်
တက်ကြွကြွ အကြံပြုလေသည်။ ကြည်ဖြူကလည်း ကိုယ်
တိုင်သာ ခပ်ကုပ်ကုပ်ရယ်။ နေ့ကိုကျတော့ မြောက်ပေး
တတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် နေ။ မင်းထွဋ်ကို မှတ်လောက် သား
လောက်အောင် နင်ပဲ လုပ်နိုင်မှာ။ သူက တခြားဇယားတွေ
ကို ရှင်းဖို့လည်း မလုပ်ဘူး။ နင့်ကိုလည်း မစွာဘူးဆိုရင် နင့်
သက်က အသာစီးရထားတာပဲ။ တစ်ခုခုဆို ရှင်းပစ်ဖို့ သူ့မှာ
ဟာကွက်တွေရှိနေတာ နင် သိနေပြီပဲဟာ။ အဲဒါ ဟို
ကျေးဇူးရှင်ကြောင့်လေ”

ပြောရင်း ဝေဟင်္ဂအကြောင်းက ပါလာတာမို့ နေ
မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်

ပြောနေရင်း မဆီမဆိုင် သင်းက ဘယ်ကဘယ်လို ပါလာ
ရပြန်တာလဲဟု တွေးမိပြီး . . .

“နင်တို့လည်း အဲဒီဂေါက်ကြောင်အကြောင်း
ကောင်းထဲ ထည့်မပြောစမ်းပါနဲ့။ မထုံတက်တေးနဲ့ နေရာ
တကာပါတယ်။ သိပ်အမြင်ကတ်တာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်မိ၏။

လွမ်းရိပ်က နေ့ကိုကြည့်ပြီး စဉ်းစားသလို ခေါင်း
လေးငဲ့ကာ . . .

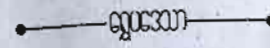
“သူက နင့်ကိုတော့ ကြွေနေတဲ့ပုံပဲ။ နင့်ကို ချစ်
တယ် ဘာညာဖွင့်မပြောဘူးလား”

“အံ . . . မာ ပြောရဲပြောကြည့်ပါလား”

“ဘာလဲ ပြန်ကြိုက်မယ်ပေါ့”

“လွမ်းရိပ် . . . ခွေးစုတ်မ နင်ပဲပြန်ကြိုက်။ အဲဒီ
တိုက်ဂေါက် နင်ပဲယူ”

ကြည်ဖြူက မျက်စိပင့် မေးဆတ်ရင်း လွမ်းရိပ်ကို
လက်တို့ကာ . . .

“ဟဲ့ . . . လွမ်းရိပ် စိတ်ကူးမလွဲနဲ့နော်။ အဲဒီ
ဝေဟင်ဆိုတဲ့တစ်ယောက်က ခုခေတ်မှာ ရှားပါးသတ္တဝါ။
တကယ့်ဝတ်လေး။ နင် ယူလိုက်။ အဲဒါဆို နင့်သဘော
အတိုင်း ထားရာနေ ဝေရာသွားပဲ”

ဟုပြောလိုက်တော့ လွမ်းရိပ်က . . .

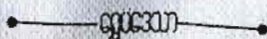
“အေး . . . မဆိုးတော့မဆိုးဘူးနော်။ အသားညှိ
ညှိ အရစ်ကမြင့်မြင့်၊ ရှစ်ကလေးကလည်း . . .”

“ရှစ်ကလေးလည်း အသင့်အတင့်ရှိတယ် * * *
ပညာကလည်း မဆိုး * * * သဘောကောင်းတယ်
ကြောင်တတ်သူ * * * ရှင်နော် * * * ရှင်ရယ်”

နေက ကြားဖြတ်ကာ သီချင်းဝင်အော်ဆိုပြလိုက်
တော့ လွမ်းရိပ်တို့နှစ်ယောက်လုံး ထရယ်သည်။

“အဲ . . . ကြည့်စမ်း . . . နေက ဝေဟင်အတွက်
သီချင်းတွေပါ ကောက်စစ်ပြီးသွားပြီ”

“တော်စမ်းပါ . . . အလိုလိုနေရင်း ကြည့်မရရတဲ့
ကြားထဲ။ နင်က တစ်မျိုး”

“အေးပါ . . . ချစ်တဲ့သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ဆို
တော့လည်း ရှယ်တွေချည်း ဆန်ကာတင်ထားမှာပေါ့”

“ဟဲ့ . . . ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမှာ ဝေဟင်တော့။
နေ နင့်အစ်ကိုက ဝေဟင်ပန်းကိုဖက်လို့။ သိပ်ရင်းနီးနေတဲ့
ပုံပဲ”

နေ ကြည်ဖြူညွှန်ပြရာနေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်
တော့ ကိုကိုနှင့်တွဲလျှောက်လာသည့် ဝေဟင်ကို တွေ့
လိုက်ရလေသည်။

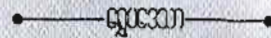
ကြည်ဖြူပြောသလိုပင် ကိုကိုက ဝေဟင်ပန်းကို
တရင်းတနီး သိုင်းဖက်ကာ တွဲလျှောက်သွားတာမို့ နေ့ စိတ်
ထဲ ထင်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“တောက် . . . ဒီလူတော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နေရဲ့”

“ကိုကိုကို ငါ့အကြောင်းတွေ ပြောနေတာဖြစ်မှာ”
လွမ်းရိပ်နှင့် ကြည်ဖြူ မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးသွား

ကြွ၏။

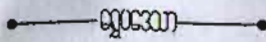
“ဟဲ့ . . . အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”
 “နင့်အစ်ကိုက အိမ်ပြန်ပြောရင် ဒုက္ခ”
 “ငါလည်း အဲဒါပဲစိုးရိမ်တာ။ ကိုကိုကိုတော့
 ကြောက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲ့ဝေဟင်ဆိုတဲ့လူကိုလေ
 အသည်းယားလိုက်တာ။ တစ်ခါတည်း နပ်နပ်စင်းချင်လာ
 ပြီ”

နေ အံ့ကြိတ်ပြီး ဒေါသတကြီးရေရွတ်လိုက်တော့
 လွမ်းရိပ်နှင့် ကြည့်ဖြူကပါ စိတ်တွေတိုနေကြ၏။
 ထိုစဉ် နေ ဖုန်းက ထမြည်လာတာမို့ နေ စိတ်
 မရှည်စွာ . . .

“အရေးထဲမှ” ဟု ရေရွတ်ရင်း ဖုန်းလေးဆွဲထုတ်
 ကြည့်လိုက်တော့မှ အံ့သြသွားရသည်။

ဒါပေမဲ့ ထိုအံ့သြစိတ်က သိပ်တော့တာရှည်မခံ။
 “လွမ်းရိပ် ဒီမှာကြည့်စမ်း စစ်ပြေငြိမ်းဆက်တာ
 ဟဲ့။ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“မပိတ်ထားနဲ့။ သူ့ကြောင့် နင် ခံစားနေရတုန်းပဲ”

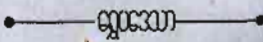

ထင်နေဦးမယ်။ ဖွင့် . . . နားထောင် ပြန်ဖြေလိုက်ဟာ”
 “အေး . . . ကောင်းတယ် နေ။ ကြည့်ဖြူ ပြော
 တာ မှန်တယ်။ နင် သူ့ကို ဘာအကြောင်းနဲ့မှ မရှောင်နဲ့”
 နေက ဆရာမနှစ်ယောက်ရဲ့ အတိုင်အဖောက်
 ညီညီအကြံပေးချက်အတိုင်း ဖုန်းလေးကို ဖွင့်နားထောင်
 လိုက်၏။ ရင်ထဲက ထုတ်လိုက်ပြီဆိုပေမယ့် ရင်ကတော့
 ခပ်ခုန်ခုန်ဖြစ်နေဆဲပင်။

မဟုတ်သေးပါဘူး။ ရင်ခုန်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရှုတ်
 တရက်မို့ ဒါ . . . စိတ်လှုပ်ရှားသွားတာပါ။

“ဟဲလို”
 “နေလားဟင်”
 နေ သူမတို့နှစ်ယောက်ကို မျက်ခုံးပင့် နှုတ်ခမ်းကို

မဲ့ရွဲထော်လန်ပြလိုက်ရင်း . . .
 “ဟုတ်ပါတယ်။ ဘယ်သူလဲ မသိဘူး”
 “ဟာ . . . နေရယ် ကိုယ့်အသံကိုတောင် မမှတ်
 ပီတော့ဘူးလား”

ဟွန် . . . အရှက်မရှိ ပြောတတ်လိုက်တဲ့ပါးစပ်
ဒါလား နေ့ကို သစ္စာဖောက်သွားတဲ့လူ။ အပြင်မှာ
လူချင်း ဒါမျိုးလာအိလို့ကတော့ မျက်နှာတွေချည်း စိတ်နှစ်
လက်ရှိ ကုတ်ဆွဲမိမှာ။

“မှတ်မိလောက်စရာဆိုရင်တော့ မှတ်မိမှာပေါ့
ငါက သစ္စာမရှိတဲ့လူတွေကို စာရင်းဖျက်ထားပြီးသားဆို
တော့ ငါ့ဦးနှောက်ထဲမှာ အမှတ်ကို မရတာ။ ရှင်းလား”

နေ့စကားအဆုံး စစ်ပြေငြိမ်းက တဟင်းဟင်း
ရယ်နေ၏။

“နေ ကိုယ့်ကို ဒီလိုပဲပြောမယ်ဆိုတာ မှန်းမိပြီ
သားပါ။ တကယ်ပဲ ကိုယ့်ကိုစိတ်နှာသွားပြီလား”

“အိုး . . . နိုး . . . နိုး . . . ထင်ရာတွေလျှောက်
ပြောမနေနဲ့။ နှင်နှံပတ်သက်ပြီး ငါ့မှာ ဘာဖီးလ်မှမရှိတော့
တာ။ သူ့များစကားအဟောင်းကြီး ဂေဠာငှားပြောရရင် အ
ပိုင်းတော့ စစ်ခနဲနာတယ်။ နောက်တော့ ထုံသွားတယ် ဆို
တာမျိုးပေါ့။ နှင်နှံပတ်သက်ပြီး ငါ့နှလုံးသားက ထုံဆေးထုံ

တာ ခံလိုက်ရတာလေ။ အဟင်း . . . ခုတော့လည်း နေရာ
တကျပဲ။ ဘာမှအထွေအထူး ကြိုးစားစရာမလိုဘဲကို မေ့
သွားတာ”

“ကိုယ့်ကိုမညာပါနဲ့ နေရယ်။ နေ ကိုယ့်ကို ဘယ်
လောက်သံယောဇဉ်ကြီးတယ်ဆိုတာ . . .”

“ဟိုးထား . . . ဆရာ ခဏလေး။ နှစ်ဆယ်ရာစု
လက်ကျန် ဒိုင်ယာလော့ခ်အဟောင်းကြီး ရွတ်မပြစမ်းပါနဲ့။
နှင့်ကြည့်ရတာ ခေတ်နဲ့အဆက်ပြတ်နေပုံပဲ။ အခု ငါ့မှာ
ချစ်သူရှိနေပြီ စစ်ပြေငြိမ်းရဲ့။ နှင့်ကို ငါ့နှလုံးသားကနေ
ရာသက်ပန် ပင်စင်ပေးလိုက်တာ ကြာပေါ့။ အဲဒါ နင် မသိ
ဘူးလား”

နေ့စကားကြောင့် စစ်ပြေငြိမ်းက အံ့သြသွားဟန်
မယုံကြည်နိုင်ဟန်နှင့် . . .

“ဟာ . . . အဲလိုမပြောပါနဲ့ နေရယ်။ ကိုယ့်ကို
အခွင့်အရေးတစ်ခုလောက် ပေးပါဦး။ ကိုယ် တောင်းဆိုတာ
ပါ”

“စိတ်မလင်စားသေးဘူးဟာ။ လောလောဆယ် ငါ့မှာ ချစ်သူရှိနေတယ်။ ကိုယ့်လူရင်းတွေမို့ ဦးစားပေးစနစ်နဲ့ ရွေးရအောင်လည်း နင့်အပေါ် ဘာသံယောဇဉ်မှ မရှိတော့ဘူး။ ဆောရီး . . . အေးဆေးနားလိုက်တော့နော်။ နင့်အတွက် မရှားပါဘူး . . . ဘိုင့်”

နေက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး စိတ်ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေ၏။ ပူနွေးဆဲဖုန်းလေးကို မေးမှာထောက်ရင်း ပြုံးစေ့စေ့လုပ်နေသော သူမကို သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က အသေအချာကြည့်နေသည်။ ခဏနေတော့ လွမ်းရိပ်က စိတ်မရည်သော လေသံနှင့် . . .

“ဟဲ့ . . . နေ အဲဒါဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ တကတည်း ငြိမ်ကုပ်ပြီး စဉ်းစားနေလိုက်တာ။ မျက်နှာက ပြီတိတိနဲ့”

နေ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေတော့ သူမတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး မေးတွေငေါ့ကြ၊ နှာခေါင်းတွေ ရှုံ့ကြလုပ်ကြ၏။ အတန်

ကြာမှ . . .

“ဝါး . . . ဟား . . . ဟား . . . ငါက အကြံထုတ်နေတာကွ”

ဟု နေ ထအော်တော့ နှစ်ယောက်လုံး လန့်သွားသည်။

“အရှူးမ နင့်က ဘာအကြံထုတ်နေတာလဲ။ ငါတို့က စစ်ပြေငြိမ်း ဖုန်းဆက်လို့ နင် ပျော်နေတယ်ထင်တာ”

“ဘယ်ကလာ . . . သူ ဖုန်းဆက်လိုက်တော့ ပျော်သွားတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့စိတ်ကူးနဲ့ငါ ပျော်တာ။ သူ့ကို ငါ ဘာခံစားချက်မှ မရှိတော့တာ နင်တို့လည်း သိရဲ့သားနဲ့။ သူ မပြောနဲ့ မင်းထွဋ်ကိုလည်း အာရုံထဲ မရှိဘူး”

“ဒါဆို နင်က ဘာကိုအကြံထုတ်နေတာလဲ”

နေက နားထင်ကို လက်ညှိုးလေးနဲ့ထောက်ပြီး

“ဘယ်ပြောမလဲ ငါက တော်တော် အုံးစားလိုက်ရတာ။ ဒါလျှို့ဝှက်ချက်ပေါ့”

ဟု ပြောင်စစ်စစ်လေးပြောလိုက်သောအခါ နှစ်

ယောက်လုံး ပိုသိချင်သွားတော့သည်။

“မရဘူးနော်။ နေ သစ္စာမဖောက်နဲ့။ ပြောပြရမှာ

ပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ နင့်အတွက်ဆို ငါတို့က ခေါင်းပူ

အောင် စဉ်းစားပေးရတာ မပြောလို့ကတော့”

နေက ဖြုန်းခနဲနေရာမှထပြေးသည်။ ခပ်လှမ်း

လှမ်းရောက်မှ . . .

“ဟဲ့ . . . သိချင်ရင် လိုက်ခဲ့လေ”

ဟုအော်လိုက်တာမို့ နှစ်ယောက်သား အူကြောင်

ကြောင် ကြည့်နေရာမှ ကမန်းကတန်း ထပြေးလိုက်သွား
လေတော့၏။

ရယ်သံတွေက သူမတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှည်

သွားရတော့သည်။

အခန်း (၁၇)

ဘာလိုလို့နဲ့ ဒုတိယနှစ်ဝက် (Second Semester)

ဖြေဖို့နီးလာပြီမို့ သူ့မှာ အားလပ်ချိန်ပင် မရှိတော့အောင်
စာအုပ်နဲ့မျက်နှာပဲ အပ်နေမိသည်။

ဝေဟင့်ကို ကြည့်ပြီး ကိုနိုင်ဇေယျကတောင်
ပြောသေးသည်။

“မင်းကလည်းကွာ စာချည်းပဲ လိုင့်ကျက်နေတော့
တာပဲ။ ငါတို့တောင် မနေတတ်တော့ဘူး။ အဲလောက်

တောင်ဆိုတော့ ဂုဏ်ထူးတွေလည်း တန်းစီထွက်နေပုံ
မယ်”

“မြားပစ်သလိုပေါ့ အစ်ကိုရာ။ ဒူးလောက်တင်မှ
ရင်လောက်ကျတာ။ ကျွန်တော်က ချို့ချို့တဲ့တဲ့နဲ့ ကျောင်း
လာတက်ရတာဆိုတော့ အမေက ကျွန်တော့်ကို မြန်မြန်ဘွဲ့
ရစေချင်တယ်။ ကျွန်တော် စာမေးပွဲကျလို့ မဖြစ်ဘူးပျ။
အမေက ကျွန်တော် ကျောင်းတက်ဖို့ နဖူးကချွေး ခြေမကျ
အောင် လယ်ထဲယာထဲမှာ ရန်းကန်နေရတာ။ ကျွန်တော်
ကျောင်းပြီးလို့ အလုပ်တစ်ခုရရင်တော့ အမေ့ကို ချမ်းချမ်း
သာသာမထားနိုင်ရင်တောင် တစ်လှည့်ပြန်လုပ်ကျွေးလို့ရ
ပြီပေါ့ဗျား။ သားက ဘွဲ့ရပညာတတ်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကိုလည်း
ကျွန်တော့်အမေက သိပ်လိုချင်တာ”

သူ့စကားကြောင့် ကိုရာဇာထက်နှင့် ကိုနိုင်ဇေယျ
တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး မျက်စုံးပင့်
လျက် ပြုံးကြသည်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ပြုံးသလဲ မသိရစေ
မယ့် ကိုနိုင်ဇေယျရဲ့အပြုံးကတော့ လေးနက်အသက်ဝင်

တာ သတိထားမိသည်။

ဘယ်ရှေးရေစက်ကြောင့်မှန်း မသိ။ ကိုနိုင်ဇေယျ
ကို သူ ပိုပြီးခင်မင်တွယ်တာမိလေသည်။ ဒါပေမဲ့ နေမခနင့်
ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စတွေကိုတော့ ဖွင့်မပြောမိ။ အပေါင်း
အသင်း သူငယ်ချင်းအပေါ် သစ္စာမရှိဘူးပဲပြောပြော နေမခ
ပိုမှန်းသွားမှာတော့ စိုးရိမ်မိ၏။ သူ့ဘာသာသိသွားရင်တော့
တစ်မျိုးပေါ့လေ။

စာကျက်နေရင်း တောင်တွေး မြောက်တွေး
လျှောက်တွေးနေမိရင်းက သူမအကြောင်းက ခေါင်းထဲ
ရောက်လာသည်။ စူးရဲခက်ထန်သည့် သူမမျက်ဝန်းတွေထဲ
က တလက်လက်တောက်နေသော မာနရောင်တွေ ပြန်
မြင်ယောင်လာတော့ သူ ခေါင်းကိုခါယမ်းပစ်လိုက်မိ၏။
တကယ်တော့ ရွှေမင်းသမီးနဲ့ စောင်းအိုရှင်ဇော်လမ်းက
ရာဇဝင်တွေ၊ ဒဏ္ဍာရီတွေထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ဒီခေတ်ထဲမှာ
အလွှာချင်းမတူရင် ဆက်စပ်လို့မရနိုင်တာကို သူ နားလည်
အောင် ကြိုးစားရမည်။

“နေကလည်းဟယ် ဒီနေ့ အရေးကြီးပါတယ်ဆိုမှ

Tutorial ခြေမယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့”

“အေးလေ . . . ကျောင်းသားကတ်မပါတော့
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

နောက်ပါးဆီမှ လွင့်ပျံလာသောအသံတွေကြောင့်
မလေးရှားပိတောက်ပင်ကို စိုရင်း ထိုင်နေရာမှ သူ ခေါင်း
လည်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

သူမ . . .

နေမခ . . . ဟန်းဖုန်းလေးကိုင်ပြီး စိတ်ညစ်စိတ်

ရှုပ်နေပုံနှင့် မျက်နှာလေး ညှိုးနေသည်။

မဆိုင်ဘဲလာမပတ်သက်နဲ့ဆိုတဲ့စကားက သူမ
ကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့တာမို့ သူ့နားထဲမှာ ပြန်လည်ကြားယောင်
နေပိ၏။

ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတဲ့ ပူပန်စိုးရိမ်စိတ်က
လည်း သားသမီးတစ်ယောက်အပေါ်ထားတဲ့ မိခင်ရဲ့စိတ်
ဓာတ်လို ဘာကိုမှ အမှတ်အစားမထားနိုင်ဘဲ အလိုလို

နားစွင့်ပြီးသားဖြစ်စေသည်။

“ဒုက္ခပါပဲဟာ။ ကိုကိုကို သွားယူခိုင်းလည်း ဆွဲခံ
ထိတာနဲ့ ကာမိမှာ မဟုတ်ဘူး။ သွားယူရင်ရော ဝိုပါတော့
မလား”

နေမခက လက်ကနာရီလေးကိုလည်း နှံ့ကြည့်
လိုက်သေးသည်။

“ဒီပါးသေးတယ်ဟာ။ အချိန်တော့ရသေးတယ်။
နင် သွားနိုင်ပါ့မလား”

“မသွားနိုင်လည်း သွားရမှာပေါ့ဟာ”

စကားအသွားအလာတွေ နားထောင်လိုက်တာနှင့်
ပြဿနာထပ်မြစ်ကို သူ သဘောပေါက်သွား၏။ ထို့ကြောင့်
သူ ထိုင်ရာမှထပြီး သူမတို့ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“နေမခ”

ဝေဟင့်ကိုမြင်တော့ သူမက ရုတ်တရက်မို့ အံ့
အားသင့်သွားဟန်နှင့် မော့ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာကူညီပေးရမလဲ”

“မလိုပါဘူး”

“ကျွန်တော်က တစ်တန်းတည်းသားချင်းမို့ စိတ်ရင်းနဲ့ မေးတာပါ။ တခြားမရှိသေးတဲ့စိတ်ကူး မရှိပါဘူး”

သူမက ဆတ်ခနဲမျက်ခုံးပင့်ရင်း ပြုံးလေသည်။

“ရှင်က အလာကြီးပဲနော်။ ကဲ . . . ဆိုစမ်းပါဦး။ ကျွန်မကျောင်းသားကတ် အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ပြဿနာ ဘယ်လို ရှင်းပေးမှာလဲ”

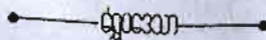
“အခု နေမခ အိမ်ပြန်ပြီး ကတ်သွားယူမှာမှတ်လား။ နေမခကိုယ်စား ကျွန်တော် သွားပေးပါမယ်”

“နေတို့အိမ်ကို ရှင် သိလို့လား”

နေသူငယ်ချင်း လွမ်းရိပ်က ဝင်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အိမ်လိပ်စာတော့ အတိအကျမသိပါဘူး။ ကိုနိုင်ဇေယျပြောလို့ ဗဟန်းဆိုတာတော့ သိပြီးပါပြီ”

ဝေဟင့်စကားအဆုံး ကြည်ဖြူက လက်ပိုက်ရင်း မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ကာ . . .

“ဪ . . . ဪ”

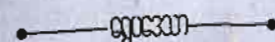
ဟု အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ရေရွတ်လေသည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ဒါဆို ကျွန်မအိမ်လိပ်စာ ပေးလိုက်မယ်။ ရှင် သွားယူလိုက်။ Tutorial ရှိတာ ရှင်သိတယ်နော်။ လုံးဝ နောက်ကျလို့မရဘူး”

“စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော် အမှီပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်။ ဒီမှာ ကျွန်တော့်ကျောင်းသားကတ်လေးပါ ယူထားလိုက်ပါ။ တကယ်လို့ ကျွန်တော် နောက်ကျရင် ဒီကတ်ကို လိုအပ်သလို သုံးလို့ရတာပေါ့”

သူမက ဝေဟင့်ကျောင်းသားကတ်ကို လွမ်းယူရင်း မျက်လွှာတစ်ချက်ပင့်ကြည့်ကာ “ကျေးဇူးပဲ” ဟုသောစကားကို အထက်စီးနင်းဆန်စွာ ဆို၏။

သူမကတော့ ဝေဟင် စေတနာနဲ့ကူညီတာကို နားလည်ချင်မှ နားလည်မည်။ ဝိုးပန်းလို့ကောင်းအောင် မျက်နှာလိုမျက်နှာရ လုပ်သည်လို့ပဲ ထင်မလား။ အရှက်မရှိဖွတ်အတင်းဝင်ရောသည်ဟုပဲ ရက်ရက်စက်စက် တော့

မလား။ ဘာဆိုတာမှ သူ မတွေးနိုင်။

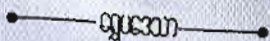
လတ်တလော သူ့ဦးနှောက်ထဲမှာရှိတာ သူမရဲ့ အခက်အခဲတစ်ခု ပြေလည်သွားစေဖို့သာ ဖြစ်သည်။ အကျိုးလိုလို ညောင်ရေလောင်းတယ်ထင်လည်း ခံရရှိသာ ရှိမည်။ အမှတ်မရှိတဲ့သူအသည်းက ဘယ်နှခါကွဲကွဲ နေမခန့်ပတ်သက်လျှင် ပုံသကူပစ်ထားပြီးသားမို့ပါ။

နေ ရွတ်ပြလိုက်သော အိမ်လိပ်စာကို သူက သေချာစွာမှတ်သားပြီး ထွက်သွားလေတော့သည်။ သူ့ နောက်ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး နေတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်မိ၏။

နေက လွယ်အိတ်ထဲက ဟန်းဖုန်းလေးကို ထုတ်ပြီး စစ်ပြေငြိမ်းထံ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ စစ်ပြေငြိမ်းက တအံ့တဩဖြစ်နေဟန်နှင့် . . .

“ဟဲလို . . . နေလား” ဟု ကမန်းကတန်း ပြန်ထူးသည်။

သူ့ကြည့်ရတာ နေ့ကို စိတ်မကုန်သေးဘူးထင်ရဲ့

လို့ တွေးမိရင်း နေ သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ နေမပါ”

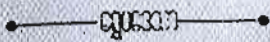
“ဟား . . . ဝမ်းသာလိုက်တာ နေရယ်။ မထင်မှတ်ဘဲ နေ့ဘက်က ဆက်သွယ်လာတော့ ကိုယ် သိပ်အံ့ဩသွားတာ။ ရင်တွေခုန်နေတာ နေ ကြားရလားဟင်”

“နားစမ်းပါ စစ်ပြေငြိမ်းရယ်။ အဲဒီဒီကြောင်တွေနဲ့ ငါ့ကိုဗျပ်လို့မရတော့ဘူးဆိုတာ နင် သဘောပေါက်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ခုလည်း ငါ့မှာချစ်သူရှိနေပြီဆိုတဲ့ကိစ္စကို နင်ယုံအောင် သက်သေပြမလို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ”

“ဘာ”

စစ်ပြေငြိမ်းရဲ့ ဘာခနဲရေရွတ်သံက လုံးဝအံ့ဩနာကျင်ဟန်၊ ဒေါသဖြစ်ဟန်တွေ အပြည့်မို့ သူမ ပိုကျေနပ်သွားမိ၏။

“အခု ငါ့ချစ်သူ ငါ့အိမ်ကို ကျောင်းသားကတ်လာ ယူလိမ့်မယ်။ ငါ့ကျောင်းသားကတ် ကျန်ခဲ့လို့လေ။ နင် မြင်ဖူးအောင် ကြည့်ထားလို့ရအောင် ပြောပြတာပါ”

စကားအဆုံး သူ့ဘက်ကအဖြေစကားကို မစောင့်
ဘဲ ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ”

လွမ်းရိပ်နှင့် ကြည်ဖြူက သိချင်စိတ်ကိုယ်စီနှင့်
အလျင်စလို ဝင်မေးလေသည်။

နေ လက်မလေးထောင်ပြုပြီး မျက်ခုံးတစ်ချက်
ပင့်လိုက်၏။

“နေတို့က မပိုင်ရင်ဘာမှမလုပ်ဘူးနော်။ သဘော
ပေါက်”

“ယုံပါတယ် ဆရာမရယ်”

သူမတို့နှစ်ယောက်ကပြောပြီး နေကို ကြည့်ကာ
ရယ်နေကြသည်။ နေကတော့ မြားတစ်စင်းတည်းနှင့် ငှက်
နှစ်ကောင်ကို ချိန်ရွယ်ပစ်လွှတ်လိုက်ပြီ။ ဘာတွေဖြစ်မလဲ
ဆိုတာ အေးဆေးစောင့်ကြည့်နေရုံသာ ရှိတော့၏။

အခန်း (၁၈)

ခြံနံပါတ်က (45/B) လို့ပြောလိုက်တာမို့ သူ ထို
ခြံရှေ့မှာရပ်လိုက်ရင်း အထဲကို ခြေဖျားထောက်ကာ လှမ်း
အကဲခတ်လိုက်၏။

သူတစ်ရပ်ကျော်သည့် အစိမ်းရောင် သံတံခါးချပ်
ကြီးတွေ ကာရံထားသည့် ခြံကျယ်ကြီးထဲက သုံးထပ်တိုက်
မြင့်ကြီးဟာ နေမခတို့အိမ်ဆိုသောအတွေးက သူ့ကို ပိုပြီး
သိမ်ငယ်သွားစေသည်။

“အိမ်ရှင်တို့ . . . အိမ်ရှင်တို့ခင်ဗျာ”

လူသူအရိပ်အယောင် မတွေ့ရပေမယ့် သူ့အသံကို အထဲက ခြံစောင့်တို့ အလုပ်သမားတို့ ကြားရလို ကြားရငြား လှမ်းအော်ခေါ်ကာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ လုပ်နေမိ၏။

“အိမ်ရှင်တို့ . . . ဟော . . . ဦးလေး . . . ဦးလေး”

ရှုတ်တရက် ပန်းပင်တွေကြားထဲမှာ ဦးလေးကြီး တပ်ယောက်ကို ကုန်းတုန်းကွေ့လှိုက်ရတာမို့ သူဝမ်းသာအားရ အော်ခေါ်လိုက်သည်။ ထိုဦးလေးကြီးက သူ့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ခြံကိုလျှောက်လာသည်။

“ဘယ်သူတုန်းကွ။ မိတာဖတ်မလို့လား။ ဂျာနယ်လာဖို့တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဒီအိမ်က နေခမသူငယ်ချင်းပါ။ သူ့ကျောင်းသားကတ်ကျန်ခဲ့လို့ လာယူပေးတာပါ”

“ဪ . . . ဒီလိုလား။ အဲဒါများ အဲဒီအုတ်တိုင်က

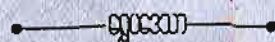
ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်ရောပေါ့ကွာ။ မင်းက အပြင်ကခုန်ပေါက်အော်နေတော့ ငါက ဘာများလဲလို့။ ဈေးသည်လား။ အလှူခံလားထင်နေတာ။ လာ . . . အထဲဝင်”

သည်တော့မှ သူ့အထဲဝင်ခွင့်ရပါသည်။ ကျယ်ဝန်းလှသော ခြံကြီးနှင့် မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းတွေ၊ အလှစိုက်ပန်းပင်တွေ၊ ခြံစည်းရိုးက ကွမ်းသီးပင်တန်းတွေက ရှပ်ရှပ်ထဲမှာ မြင်ဖူးထားတာထက် ပိုလှပြီး တိုက်ကြီးကလည်း အလွန်လှပခန့်ညားလွန်းတာကြောင့် သူ ဝေးမောနေမိသည်။

“ဟေ့ . . . ကောင်လေး ဝင်သွားလေ။ အထဲမှာ နေနေအမေ ခေါ်မော်မော်တွေ ရှိတယ်။ အိမ်ဝရောက်ရင်လည်း ဘဲလ်တီးဦးခနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခြံအလုပ်သမားဖြစ်ဟန်တူသော ဦးလေးကြီးက ဝေဟင့်ကို လှမ်းအော်ပြီး သူ့လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်နေသည်။

ဝေဟင်တံခါးဝရောက်တော့ အသင့်တွေရှိသည့်
ဘဲလ်လေးကို နှိပ်လိုက်သည်။

အင်း . . . ဟန်တော့ကျသား။

သူဌေးတွေကျတော့လည်း အပိုလေကုန်စရာ
တောင် မလိုလောက်အောင် စီစဉ်ထားတာပါလားလို့ တွေး
မိပြီး သူ သဘောကျသွားမိ၏။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲကွယ်”

အလွန်ချောမောလှပပြီး ကျက်သရေရှိလွန်းသော
အမျိုးသမီးကြီးက သံတာဂျာတံခါးနောက်မှ သူ့ကို ခြေဆုံး
ခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါ . . . နေမခရဲမေမပဲ ဖြစ်မည်။

ချမ်းသာကြွယ်ဝတာတစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်
ဘဲ ဘုန်းကျက်သရေဟု ခေါ်ရမည့် အရှိန်အဝါတစ်မျိုးနှင့်
လင်းထင်းတောက်ပနေသော ထိုအမျိုးသမီးကြီးကို ကြည့်
ပြီး ဝေဟင်ရင်ထဲ တစ်မျိုးတစ်မည်ပင် ခံကူးလိုက်ရ၏။

“ကျွန်တော် နေမခရဲသူငယ်ချင်းပါ။ ဟို . . .

ကိုနိုင်ဇေယျနဲ့လည်း ခင်ပါတယ်။ နေမခရဲကျောင်းသား
ကတ် ကျန်ခဲ့လို့ လာယူပေးတာပါခင်ဗျာ”

“ဪ . . . ဟုတ်လား။ လာလေ . . . သား။

အထဲဝင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမရဲ့သားဆိုသော အခေါ်အဝေါ်က သူ့ရင်တွင်း
သို့ ရှိန်းခနဲ စီးဝင်စိမ့်ဖြာသွား၏။

“လာ . . . လာ . . . ဒီမှာထိုင်ဦး။ အန်တီ သူ့

အခန်းထဲ သွားရှာဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

နေမခသူငယ်ချင်းသာဆိုတယ် သမီးနေနေနဲ့
အမူအရာ အနေအထိုင်ချင်း ကွာလှချည်လားလို့ မှတ်ချက်
ချမိပေမယ့် ဒေါ်မော်မော်တွေ့ရင်ထဲ မယုံသင်္ကာစိတ်တော့
မဝင်ပါ။ ကောင်လေးရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေက ပကတိရိုး
သား ကြည်လင်ပြီး ရည်မွန်ယဉ်ကျေးသော လူငယ်လေး
အသွင်ပေါက်တာမို့ စမြင်လိုက်ကတည်းက ရင်မှာ နှစ်ရုတ်

စိတ်ကလေး ဖြစ်သွားရတာပင်။

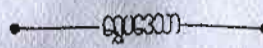
ထိုကောင်ကလေးရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ရတာဟာ သူ့ပိမ်းတစ်ယောက်နဲ့ စတွေ့ရတာနဲ့မတူဘဲ ဝေးကွာနေသော ရွှေမျိုးရင်းချာတစ်ယောက်ကို ပြန်တွေ့ရသလို ရင်းနှီးနွေးထွေးနေမိတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်လို့ တွေးရင်း ဒေါ်မော်မော်ဆွေ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် အံ့ဩနေမိ၏။

“နေနေကတော့ အဲလိုပဲ သားဇေ။ သိပ်ကို နမော်နမဲ့နိုင်တာ။ ခုလည်း ကတ်ကို မှန်တင်ရုံပေါ်ထားခဲ့တယ်လေ။ သူလုပ်တာနဲ့ သားက ကြားထဲက ပင်ပန်းရပြီ။ ခဏလေးနော်။ အန်တီ အအေးသွားယူဦးမယ်”

“ရပါတယ်ခင်ဗျ။ မသောက်တော့ပါဘူး”

“မဟုတ်တာကွယ်။ ခဏလေးနေပါဦး။ အမောဖြေပြီးမှသွားပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို သူမက ဧည့်ခန်းကနေ လှမ်းမြင်နေရသော အခန်းတစ်ခုရဲ့ထောင့်က ရေခဲသေတ္တာဆီ ထသွားကာ အအေးတစ်ဘူးနှင့် ဖန်ခွက်ကို ချပြီးပြန်လာလေ

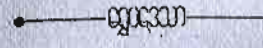
သည်။ လူချမ်းသာအသိုင်းအဝိုင်းတွေမို့ သူ့ကို ဒီလောက် အရေးပေးအရောဝင်လိမ့်မည်ဟု သူ လုံးဝထင်မှတ်မထားခဲ့။ ခုတော့ သူထင်ထားတာနဲ့ခြားနားစွာ သူမက နွေးထွေးကြင်နာလွန်း၏။

“သောက်လေ . . . သား။ အဝေးကြီးကနေ လာရတာ ပင်ပန်းမှာပေါ့”

“မပင်ပန်းပါဘူး အန်တီ။ ဟို . . . ကားစီးရလို့ ခေါင်းနည်းနည်းမူးတာပဲ ရှိတာပါ။ အခု အအေးသောက်ရတော့ ကောင်းသွားပါပြီ”

ဒေါ်မော်မော်ဆွေက သူ့အပြောကို သဘောကျစွာ ပြုံးသည်။ မျက်ဝန်းလေးတွေ၊ အမူအရာလေးတွေနဲ့ လိုက်ဖက်စွာ ရိုးသားပွင့်လင်းသော သူ့ကို မြင်စမှာပင် ခင်မင်တွယ်တာသွားမိ၏။

“သားက လိုင်းကားနဲ့လာတာလား။ ဒါဆို ပင်ပန်းတာပေါ့။ နေနေတို့ မောင်နမကတော့ ဖယ်ရီတောင် မစီးဘူး။ ကားပေးထားရတယ်လေ။ ကား မအေးရင် Taxi နဲ့

ပို့ရတာ”

ဒါကတော့ ဘဝချင်းကွာတာကိုးလို့ သူ့စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိ၏။

“ဒါနဲ့ သားက နေနေနဲ့ အတန်းတူပဲလား။ သားက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အတူတူပါပဲ။ ကျွန်တော်က နယ်ကပါ။ အခုတော့ ကျောင်းနားမှာပဲ အဆောင်ငှား နေပါတယ်”

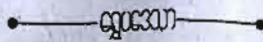
“ဪ . . . နယ်ကလား။ ဘယ်ကများပါလိမ့်”

“ရရမ်းသုံးခွကပါ အန်တီ။ ဟို . . . ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်ခင်ဗျာ။ ဒီနေ့ ကျူတိုရီယယ်ဖြေရမှာမို့ပါ”

“ဪ . . . အေး . . . အေး . . . ကောင်းပါပြီ။ နောက်လည်း လာလည်ပေါ့။ သားနိုင်နိုင်နဲ့လည်း ခင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခင်မင်ဖော်ရွေလွန်းပြီး သူ့ကို တစ်ခုခုပြောလိုဟန်

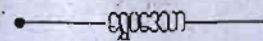

ရှိသည့် အန်တီကို စကားလက်စဖြတ်ပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့ရ သည့်အတွက် သူ စိတ်တော့မကောင်းချေ။

ကျူတိုရီယယ်ဖြေရမှာဖြစ်ပြီး နေမခ မျှော်နေ မယ်ဆိုတာကို သိသောကြောင့် အမြန်ပြန်လာရပေမယ့် သူ့ကို သား၊ သားနှင့် ပါးစပ်ဖျားက မချ ခေါ်ပြီး ဂရုတစိုက် ဆက်ဆံလှသော အန်တီကိုတွေ့ရတော့ ရွာက အမေ့ကို လွမ်းတာ အလွမ်းပြေသလိုဖြစ်သွားရသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အန်တီမော်မော်ဆွေနှင့် နောက်ထပ်ဆုံချင်သေးသည်။ စကားတွေ အများကြီး ပြောချင်မိလေသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ခဏနေဦး”

လမ်းထိပ်တောင်မရောက်သေး နောက်က ခေါ်သံ ကြောင့် သူ တအံ့တဩလှည့်ကြည့်မိတော့ သူ တစ်ခါမှ မသိ မမြင်ဘူးသည့် ကောင်လေးသုံးယောက်ကို တွေ့လိုက် ရ၏။ ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေများလားဆိုပြီး သူ ဇေဝ ဝေါကြည့်ရင်း ကြောင်တောင်တောင်ပုံစံနှင့် ပြုံးမြပေမယ့် သူတို့က မပြုံး။

သူ့ဆိုကိုတော့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာနေ၏။
ဒါဆို သူတို့ကို ဝေဟင် မသိတာသေချာပြီ။ ကျောင်းက
လည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ဒီရပ်ကွက်ထဲကပဲလား။ သူ
လည်း ဒီကိုတစ်ခေါက်မှ ရောက်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ဆို
တော့။

တွေးမိတွေးရာတွေးရင်း ငေးနေဆဲ သူတို့အုပ်စု
က သူ့ကို ပတ်လည်ဝိုင်းလိုက်ကြ၏။

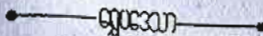
မြတ်စွာဘုရား . . . ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ အနုကြမ်း
စီး လှယက်ကြတဲ့ပုံစံမျိုးတွေမို့ သူ လန့်သွားမိသည်။ လှ
ယက်ရာလည်း သူ့လက်ထဲမှာ ဘာမှမပါ။

အဲ . . . တစ်ခုတော့ပါသည်ပေါ့လေ။

အဲဒါက နေမခရဲကျောင်းသားကတ်လေး ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူမရဲဂုတ်ကို ကပျာကယာ အင်္ကျီ
အိတ်ကပ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်တော့ တစ်ယောက်သော
ကောင်လေးက သေသေချာချာကြည့်ကာ . . .

“မင်းလား နေ့ရဲရှည်းစားဆိုတာ”

“ဟမ်”

သူ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

မြတ်စွာဘုရား . . . နားကြားလွဲတာလား။

အိပ်မက်မက်တာလား။

“ဟေ့ကောင် . . . ဘာပြန်ကြည့်နေတာလဲ။ မေး
နေတာဖြေ။ မင်းက နေမခရည်းစားလား”

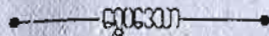
နိပ်ဟ . . . ငါတော့ ထိမထိုးဘဲ သိန်းဆုပေါက်ပြီ
လို့ သူ့ဗိတ်ထဲက ရေရွတ်ကြိုးပါးလိုက်မိသည်။ နှုတ်က ဘာ
ပြောရမှန်းမသိပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ကုလားဘုရားပွဲ
လှည့်သလို အသံတွေ ညံ့နေ၏။

“ကြည့်ရတာ မအူမလည်နဲ့။ ဟုတ်ရောဟုတ်ပါ
မလား”

တစ်ယောက်က ပင်ပြောသည်။

“ဟုတ်မှာပါ။ နေတို့မြုံထဲက ထွက်လာတာပဲ။
ဟေ့ကောင် . . . မင်းအိတ်ထဲက ဘာလဲ”

တစ်ယောက်က သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆောင့်ဆွဲ

သည်။ သူ့အင်္ကျီအိတ်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ပိတ်ထားရင်း

“မ . . . မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ ဒါ . . . ကျောင်းသားကတ်

ပါ”

“နေ့ရဲ့ကျောင်းသားကတ်လား။ ဒါဆို နေ့ချစ်သူရဲ့
တာ မင်းပေါ့”

“ဟုတ် . . . ဟုတ် . . . အဲ . . . မဟုတ်”

“ဟာကွာ . . . အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ဟုတ်လား
မဟုတ်လား ဒါပဲဖြေ”

ဇွတ်အတင်းကြီးမေးနေတာမို့ မျက်လုံးလေး
ကလယ်ကလယ်နှင့် အံ့ဩခြင်းကြီးစွာဖြစ်နေသော ဝေဟင်
မှာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သဘောထားကာ ဝမ်းသာအားရပင်
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဟုတ် . . . ဟုတ်တယ်။ ငါက နေ့ရဲ့ချစ်သူ”

တကယ်မဟုတ်မှန်းသိသိကြီးနဲ့ ချော်လဲရောထိုင်
ညာဝါးပြီးဖြန်းလိုက်ရတာ အရသာရှိလေစွ။

သူရင်ကိုကော့၊ ခေါင်းကိုမော့ထားလိုက်၏။

မမြင်ဖူးရင်ကြည့်ထား။ ငါက နေမခရဲချစ်သပဲဆို
တဲ့ဒီရိုင်းနဲ့ မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ရန် ကြံစည်ဆဲမှာပင် . . .

“ဪ . . . မင်းက နေ့ရဲ့ချစ်သူတားကိုး”

“ကြာတယ်ကွာ။ ဟုတ်ရင် ဆော်သာဆော်”

“ဟုတ်တယ် . . . ချကွာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထပြောလိုက်သော
စကားတွေကြောင့် ဝေဟင် မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။

“နေ . . . နေ့ကြပါဦး”

“စကားမရည်နဲ့ . . . ကဲကွာ”

“ဘုန်း”

“အား”

“ခွပ်”

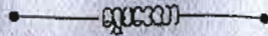
“ခုတ်”

“အား”

“ခွပ်”

“အင့်”

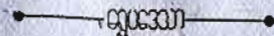
တစ်ယောက်တစ်ချက် ဝိုင်းနှက်လိုက်ကြတာပို့
သူ ဘာမှရှင်းပြချိန်ပင် မရ။ ထိုနေရာမှာပင် ခွေခနဲလဲကျ
လျက် သတိမေ့ခြင်းသို့ ရောက်ရလေတော့၏။

အခန်း (၁၉)

သူ သတိရလာတော့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနှင့်
လမ်းဘေးမှာမဟုတ်တော့ဘဲ ပတ်တီးတွေ တစ်ကိုယ်လုံး
အဖွေးသားနှင့် ဆေးရုံခုတင်ပေါ် ရောက်နေတာ သိလိုက်
ရ၏။

မျက်လုံးဖွင့်ဖွင့်ချင်း မျက်နှာပေါ်က တင်းကျပ်
နာကျင်နေသောခံစားမှုကို အရင်ဆုံးခံစားလိုက်ရပြီး အမြင်
အာရုံသိက္ခာလောတော့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ ကိုနိုင်ဖွေ

ယျကိုပါ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“သတိရလာပြီလား ဝေဟင်”

“ဝေဟင် . . . နေရတာ သက်သာရဲ့လား”

“ငါတို့ကို မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

သူ့ဖြေသံအဆုံး အောင်ကိုက . . .

“တော်သေးတာပေါ့။ မင်းခေါင်းကဒဏ်ရာက များ

တော့ အတိတ်တွေ ဘာတွေများ မေ့ကုန်ပြီလားလို့”

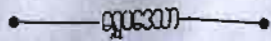
ဟုပြောပြီး ဟီးခနဲရယ်သည်။

“မင်းကို ကိုနိုင်ဇေယျ သွေးလှူထားတာကွ။ မင်း

သွေးက အေသွေးလေ။ ကိုနိုင်ဇေယျနဲ့ အမျိုးအစားတူလို့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မင်း ငါတို့လမ်းထဲမှာ လဲကျနေ
တာတွေလို့ မေမေကိုယ်တိုင် ဆေးရုံလိုက်ပို့သွားတာ။ ရန
လေးတင် ပြန်သွားတယ်။ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့။ ရွာက မင်းအမေ
ကိုလည်း အကြောင်းကြားထားတယ်။ ဒီလိုဖြစ်တယ်တော့

မပြောထားဘူး။ နေမကောင်းဘူးလို့ပဲ ပြောလိုက်တာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အခု ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“ခေါင်းနည်းနည်းမှူးတယ်။ မျက်လုံးတစ်ဖက်
လည်း အောင့်တယ်။ ကြည့်လို့မကောင်းဘူး”

“မူးမှာပေါ့။ မင်းခေါင်းက ဆယ့်နှစ်ချက်တောင်

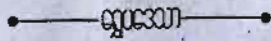
ချုပ်ထားရတာ”

“ဆယ့်နှစ်ချက်”

တင်မောင်ထွေးစကားကြောင့် ဝေဟင် ရင်ထဲ
တလုပ်လုပ်တုန်ကာ ကြောက်စိတ်နှင့် သတိလစ်ချင်သလို
ပင် ဖြစ်သွားရသည်။

“မင်းမျက်လုံးအောင့်တာလည်း တခြားမဟုတ်
ဘူး။ အထိုးခံထားရလို့။ ကံကောင်းလို့ ဘတ်သီး မကျွမ်း
တာ။ ဒါတောင် မျက်လုံးတစ်ဖက်က ပိတ်လို့”

“ဟာ . . . ဒီကောင် လူမမာကို ဘာတွေလျှောက်
ပြောနေတာတုန်း။ စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့ ဝေဟင်။ မင်း

မျက်ခုံးက လေးချက်ပဲ ချုပ်ရတာ။ နှာခေါင်းရိုး မကျိုးတာနဲ့ သွားတွေ မကျွတ်တာ ဝမ်းသာရမယ်”

တင်မောင်တွေက အောင်ကိုကို မျက်စောင်းထိုး ကြည့်ကာ . . .

“မင်းပြောမှပိုဆိုးကုန်ပြီ။ ဒါနဲ့ ဝေဟင် မင်း ကျော တွေ ရင်တွေ အောင့်လား”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်တော့ တင်မောင်တွေက ခေါင်းညိတ်ကာ . . .

“ဒါဆို ဓာတ်မှန်ရိုက်ရမယ်။ မင်း အနည်းဆုံးတော့ နံသုံးလေးချောင်း ကျိုးမှာပဲ”

ဟု ပြောလေသည်။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့ ဝေဟင်။ မင်း ဒီလောက် ခံနိုင်ရည်ရှိတာ လက်တွေ့ထိုးစားကွာ။ ရှေ့လျှောက် လက် ခမောင်းသာ ခတ်ပေတော့ . . . ဟီး . . . ဟီး”

အားလုံးတစ်ယောက်တစ်ယိုး ဝိုင်းပြီး စနောက်စနောက် ပေမယ့် နိုင်လေ့ကျက်တော့ ဝေဟင်မျက်နှာကို ကရုဏာ

သက်စွာ ငေးကြည့်နေမိ၏။

သွေးအလိမ်းလိမ်းနဲ့ သတိလစ်နေတာတောင် နေနေရဲ့ကျောင်းသားကတ်ကို လက်နှင့်တင်းတင်းဖိထား သော ဝေဟင်ပုံစံကို ပြန်မြင်ယောင်မိသည်။ မေမေ ဖုန်း ဆက်တော့ ချက်ချင်း ယုံတောင်မယုံနိုင်။ နေနေသူငယ် ချင်းဆိုပေမယ့် ဝေဟင်လို့လည်း ထင်မထားနဲ့။

“ကံကောင်းလို့ပေါ့ သားရယ်။ သူ ထွက်သွားပြီး နာရီဝက်လောက်ကြာမှ မေမေလည်း ကိစ္စရှိလို့ အပြင် ထွက်လာတာ။ အဲဒီကျမှ သူ့ကို ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ တွေ့ရတာပဲ။ ဒီလောက်အေးဆေးတဲ့ကလေးကို ဘယ်သူ တွေ့ကများ ရန်စပြီး နှိပ်စက်သွားသလဲ မသိပါဘူး”

မေမေက စိတ်မကောင်းစွာ တဖွဖွပြောသည်။ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး မေမေ ဒီလောက် စိုးရိမ်ပူပန်နေတာ သူ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးချေ။

ပိုပြီးအံ့ဩစရာကောင်းတာက ဝေဟင်နဲ့သူ သွေး ချင်းတူလို့ လှူရမယ်ဆိုတော့ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားတဲ့

မေမေ့မျက်နှာအမူအရာပင်။

အေသွေးချင်းတူနေတာ အံ့သြစရာမဟုတ်ပေ
မယ့် မေမေက ဝေဟင်ကိုယ်ရေးရာဝင်ကို သိလိုစိတ်
ပြင်းပြနေတာကတော့ ထူးဆန်းလွန်းနေ၏။

နိုင်ငံရေးကျကိုယ်တိုင် ခရမ်းက ဝေဟင်အမေဆီ
အကြောင်းကြားပြီးသည်နှင့် မေမေလည်း ကမန်းကတန်း
အိမ်ပြန်သွားတော့တာ ဖြစ်သည်။

သူကတော့ သွေးထုတ်ပေးထားရတာဆိုတော့
ချက်ချင်း မပြန်ဖြစ်သေး။ ပြီးတော့ ဝေဟင် အခုလိုဖြစ်ရတဲ့
အကြောင်းရင်းကိုလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ သိချင်မိ၏။

လမ်းထဲမှာ အရိုက်ခံရတာ၊ ပြီးတော့ ဝေဟင်
အိတ်ထဲက နေနေကျောင်းသားကတ်။ ပြီးတော့ ဝေဟင်နဲ့
ပတ်သက်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် မေမေ့အမူအရာတွေ။
အားလုံးက ပဟေဠိမေးခွန်းရှည်တစ်ခုနှင့် တူနေသည်။

ဒါပေမဲ့ အားလုံးက အဆက်အစပ်မဲ့နေ၏။ သူ
ဆက်စပ်စဉ်းစားလိုရတာတစ်ခုကတော့ ဝေဟင် အရိုက်ခံရ

တာ နေနေပယောဂမကင်းနိုင်ခြင်းပင်။

မေမေ ပြောပုံအရ ဝေဟင်က နေနေကျောင်း
သားကတ်ကို လာယူပြီးအပြန်မှာ အခုလိုဖြစ်ရတာပင်။
ရန်ငြိုးရန်စ တစ်စုံတစ်ရာမရှိသလို ဘယ်သူရိုက်သွားမှန်း
လဲ လက်သည်မပေါ်။

“ငါတို့ပြန်ဦးမယ် ဝေဟင်။ ညကျရင် အောင်သူ
ဝင်းတို့ လာစောင့်ပေးလိမ့်မယ်။ ဝေဟင်လောဆယ် မင်း
ဆေးရုံမှာပဲ နေရဦးမယ်ထင်တယ်။ မနက်ဖြန် မင်းအမေ
လာမှာပါ”

“သွားမယ်နော်။ အန်တီစောလည်း အဘွား နေ
မကောင်းလို့ မနက်ဖြန်မှ လာလိမ့်မယ်”

“အေးပါ . . . ရပါတယ်”
အားလုံးပြန်သွားတော့မှ သူ ဝေဟင်ကို စပြီး
စကားပြောဖြစ်သည်။

“ဒက်ရာတွေက နည်းနည်းများတော့ ကျောင်း
ပျက်ဦးမှာပဲ”

“စာမေးပွဲအတွက်ပဲ ကျွန်တော် စိတ်ပူတာပါ”

“ဒါနဲ့ မင်းကို ရိုက်သွားတဲ့ကောင်တွေကို မင်း သိလား”

ဝေဟင်က မျက်တောင်လေးပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်ရင်း . . .

“မသိဘူး အစ်ကို။ တစ်ခါမှတောင် မမြင်ဖူးဘူး။ ကျွန်တော့်ကို နေမခရည်းစားလား မေးပြီး ဝိုင်းဆော်ကြတာ”

နိုင်ဇေယျ မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြွတ်လိုက်၏။

“နေမခရည်းစားလားမေးပြီး ရိုက်တယ်ဆိုတော့ မင်းက ဘယ်လိုဖြေလိုက်လို့လဲ”

“ဗျာ”

အူကြောင်ကြောင်နိုင်လှသော ဝေဟင်ပုံစံက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေတာမို့ သူ ဖြေခဲ့မည့်အဖြေကို နိုင်ဇေယျ ရိပ်မိလိုက်သည်။

“မင်းက ဟုတ်တယ်လို့ပြောလို့ အထိုးခံရတာနေ

မှာပေါ့။ နည်းတောင်နည်းသေး။ ဘာလို့မဟုတ်ဘဲပြောတာလဲ”

သူ ဖိဟောက်ပစ်တော့ ဝေဟင် မျက်နှာလေး ငယ်သွားသည်။

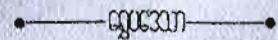
“သူတို့က အရင်စမေးတာပါ။ ခဏ ခဏ မေးကြတာနဲ့ ဟုတ် . . . ဟုတ်တယ်လို့ ပြောလိုက်တာပါ။ အဲမှာပဲ ဘာမပြော ညာမပြော ဝိုင်းရိုက်ကြတာ”

“မင်းကတော့ကွာ . . .”

သူ တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဝေဟင် ပုံစံက ရယ်စရာကောင်းသလို သနားစရာလည်း ကောင်းနေပြန်သည်။ ခုလည်း မလည်ရှုပ်သွားလုပ်လို့ အတီးခံရတာ နေမှာ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခါ နေမခ လက်ချက်တော့ ကင်းမှာမဟုတ်ဆိုတာ သူ ကောင်းကောင်းရိပ်မိလိုက်၏။

“ဒီကိစ္စတွေအားလုံး ငါ တာဝန်ယူတယ်။ မင်းအားငယ်နေမှာစိုးလို့ မင်းအမေကို မှာလိုက်တာ။ လူကြီးနော်

တော့ စိတ်ပူနေမလားမသိဘူး”

“ရောက်လာရင်တော့ အမေက ကျွန်တော် ရန် ဖြစ်ထားတယ်ပဲထင်မှာ”

“ငါတို့ရှင်းပြမှာပေါ့။ မတော်တဆဖြစ်တာ ဘာ ညာ လိမ်ပြောရမှာပေါ့ကွာ”

“အမေက ယုံပါ့မလား အစ်ကို။ ဒဏ်ရာက တစ် ကိုယ်လုံး သူပုန်အထောင်းခံရသလားလို့ မေးမှာပဲ”

ဝေဟင်ရဲ့ရှုံ့မဲ့အပြောကြောင့် သူ ရယ်ချင်သွားမိ သည်။ အင်း . . . ဝေဟင်ရေ . . .

မင်းအဖြစ်ကလည်း သူပုန်အထောင်းခံရတာ ထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်။

နေနေက မင်းထင်ထားတာထက်ကို ဆယ်ဆ လောက် ဆိုးတယ်။ သူ့အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ ငါက ကိုယ်တွေ့ပဲ။

အခန်း (၂၀)

သတင်းကြားကြားချင်း နေ အံ့ဩထိတ်လန့်သွား မိသည်။ မယုံနိုင်သလိုလည်း ဖြစ်မိ၏။ သေများသွားရင် ဆိုတဲ့ ကြောက်လန့်စိတ်ကနေ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်၊ ဝေဟင်ကို သနားတဲ့စိတ်တွေပါ ဝင်လာရသည်။

ဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ပေမယ့် ဒီလောက်အထိ ပြင်းထန်သွားစေဖို့ မရည်ရွယ်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပင်။ ဒုက္ခပါပဲ။ သူ့ဆီမှာ နေကျောင်းသားကတ်။

အားလုံးရှုပ်ကုန်တော့မှာပဲ။ ဒီလိုဖြစ်ရတာ နေ့
ကြောင့်ဆိုတာ ဖေဖေ၊ မေမေတို့သိရင် နေ့ကို ဘယ်
လောက်စိတ်ဆိုးမလဲ။

ကိုကို သိသွားရင်ရော . . .

အို . . . ဘာမှတွေးရဲရောမရှိပါလား။

နေ အိမ်သို့ပြန်သာလာရသည်။ ရင်တထိတ်
ထိတ်နှင့် ဘုရားတလာခဲ့ရ၏။

အိမ်ရောက်တော့လည်း အရင်လို ဧည့်ခန်းထဲက
နေ ကော့တော့ ကော့တော့ဖြတ်မလျှောက်ရဲတာမို့ ဘေး
တံခါးကနေ အသာလေးဝင်လာရသည်။ အိမ်ထဲရောက်
ရောက်ချင်း ဧည့်ခန်းထဲမှ ဖေဖေနဲ့မေမေရဲ့ အချေအတင်
စကားပြောသံတွေကို ကြားရတာမို့ ရေခဲသေတ္တာထဲက
ရေဘူးတစ်ဘူးထုတ်ပြီး နံရံမှာ ကျောလေးမှိုကပ်ကာ
အသာနားစွင့်နေလိုက်သည်။

မေမေရဲ့ တအင့်အင့် ငိုရွှိက်သံကို ကြားလိုက်ရ
တော့ နေ ပိုပြီး မျက်လုံးပြူးသွားမိ၏။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။

“သေချာတယ် ကို။ အဲ့ကလေးဟာ ကျွန်မသား
လေးပဲ။ စတွေ့ကတည်းက သွေးစကားပြောတာ ဖြစ်မှာ။
ကျွန်မ သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်း သားလေးအရင်းလိုထင်မိတာ”

“မဟုတ်သေးဘူးကွာ။ မင်းက အစွဲအလမ်းတစ်ခု
ဝင်သွားရင် အဲလိုဖြစ်ကုန်ရော။ မင်းဘက်ကထင်တာ တစ်
ခုနဲ့ ကိုယ့်သားလို တပ်အပ်ပြောလို့ ရမလား။ ပြီးတော့ သား
က မလှချို့နဲ့အတူ မီးထဲပါသွားတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး . . . အဲဒီတုန်းက သွေးပူပြီး ထင်ရာ
ဆွဲတွေးခဲ့ကြတာ။ တကယ်တော့ ကျွန်မသားလေး မသေ
ဘူး။ မယုံရင် ကို သေချာလိုက်ကြည့်။ သားငယ်လေးက
သားကြီးနဲ့မတူဘူး။ အသားညှိတယ်။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း
သူ့အဘိုးနဲ့တူလာတာ။ အဲ့နေ့က အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်တွေး
ကြည့်ရင် သားက သေသွားတာမဟုတ်ဘူး။ ပျောက်သွား
တာ။ သားကို မလှချို့ ခိုးသွားတာ”

“မဖြစ်နိုင်တာ မိန်းမရယ်။ မလှချို့က သူ့သမီး”

အရင်းကို မီးတွေထဲမှာ ပစ်ထားခဲ့ပြီး ကိုယ်တို့သားကို ခေါ်ထုတ်သွားပါ့မလားကွ”

“ဒါကတော့ သူ့သမီးကောင်းစားစေချင်လို့ ကလေးချင်း လဲသွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ပြီးတော့ မလှချို့ရဲ့ အမျိုးတွေနယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်။ ဘယ်မှာလဲဆိုတာပဲ အတိအကျမသိတာ။ သိရင် သားကို ဒီထက်စောပြီး တွေ့ရမှာ။ အခု ဒီကလေးအမေနာမည်က ဒေါ်လှပိုတဲ့ ဒီထက်တိုက်ဆိုင်တာ ဘာရှိဦးမလဲ”

မေမေ့စကားတွေ ရုတ်တရက်နားမလည်ပေမယ့် ကလေးချင်းလဲတယ်ဆိုတဲ့စကားနဲ့ သူ့သမီး၊ ကိုယ်တို့ သားစတဲ့ စကားတွေကြောင့် နေ့ရင်ထဲ လှုပ်ရှားနေမိလေသည်။

“ကဲ . . . အဲဒါတွေ အေးအေးဆေးဆေးမှ ပြောပါမိန်းမရယ်။ သမီး နေနေ ပြန်လာလို့ ကြားသွားရင် မကောင်းဘူး။ မင်းရဲ့သား ဟုတ်ရင် ပြန်ရရစေမယ်”

“ကျွန်မကလည်း ရအောင်ခေါ်မှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါး ကျွန်မရင်ကွဲမတတ် ခံစားခဲ့ရတာ။ ကလေးရဲ့အမေ

ဒေါ်လှပိုဆိုတာ မလှချို့ပဲနေမှာ။ သူ့ရောက်လာရင် အားလုံးအဖြူအမည်းကွဲပြားသွားမှာပဲ။ ကျွန်မမှာ ကိုယ့်သွေးမဟုတ်ဘဲ ကျန်ခဲ့တဲ့ကလေးကို ရင်နှင့်နှင်နဲ့ စောင့်ရှောက်မွေးမြူခဲ့ရတာ။ သားလေးကတော့ ဘယ်လိုဘဝမှာ ဘယ်လိုနေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ် မသိဘူး . . . အဟင့် . . . ဟင့်”

နေ့ရင်ထဲ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားမိသည်။

လက်ထဲက ရေဘူးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိတာမို့ အေးစက်နေတဲ့ဓာတ်က လက်ဖဝါးကနေ ရင်ထဲအထိ ပျံ့နှံ့စိမ့်ဝင်သွားသလိုပင်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းခနဲဖိကိုက်ပြီး မျက်လွှာအချမှာ မျက်ရည်ပူတွေက တပေါက်ပေါက် လိမ့်ပြိုကျလာသည်။

“ဒါတွေ ပြန်ပြောမနေပါနဲ့တော့ကွာ။ သမီးလေးမှာလည်း ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး။ မသိနားမလည်တဲ့ကလေးတွေကို ယိုးမယ်ဖွဲ့လို့မရဘူး။ သမီးက ကိုယ်တို့လက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းတဲ့ တို့ကလေးပဲ။ သမီးနဲ့ကိုယ်တို့ ရေစက်ပါခဲ့တယ်လို့ပဲ သတ်မှတ်ရမယ်။ အခုနေ မလှချို့က သူ့သမီးပါ”

ဆိုပြီး နေနေ့ကို တောင်းရင် မင်း ပြန်ပေးနိုင်မလား။ အဲဒါလည်း ထည့်စဉ်းစားဦး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မသားကိုတော့ ပြန်ရမှဖြစ်မယ်။ သားကိုမရရင် ကျွန်မ သေမှာပဲ”

ဖေဖေနဲ့မေမေရဲ့စကားတွေကို နေ မကြားရက်နိုင်စွာ နားတွေကို ပိတ်ထားမိသည်။

ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေတာကတော့ ဘယ်လိုမှ ပြေပျောက်တိုးတိတ်မသွားပါချေ။

ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ နေက ဖေဖေနဲ့မေမေရဲ့ သမီးရင်းမဟုတ်ဘူးတဲ့။

နေအနံ့တာတွေကို ခံခဲ့တဲ့ ကိုကိုကရော နေ့ကိုညီမအရင်းမဟုတ်မှန်း သိခဲ့လား။

ငယ်တုန်းကမို့ မသိဘူးပဲထား။ အခု သိချင်သိနေမှာပေါ့။ နေက ကလေးချင်း အလဲခံရတာတဲ့။

နေ့ဘဝကြီးက ဆိုးလိုက်တာ။ နေ့အမေရင်းက ဒီလောက် ရက်စက်တဲ့လူလား။

မေမေတို့ရဲ့သားကရော ဘယ်မှာလဲ။ အခုပြန်တွေ့ပြီဆိုတော့ နေက ဘယ်သွားရမှာလဲ။

ကလေးခိုးသွားတဲ့ နေ့မိဘရင်းတွေဆီ ပြန်ရမှာပေါ့။ ကံတရားက ရက်စက်လိုက်တာ။

ဟင်အင်း... နေ ဘယ်မှမသွားဘူး။

နေက ဖေဖေနဲ့ မေမေရဲ့သမီးရင်းပါ။ ကိုကိုရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေးပါ။ နေ... ဒီမိသားစုကို မခွဲနိုင်ဘူး။

ယောက်ယက်ခတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့ အတွေးနဲ့အတူ နေ အခန်းထဲပြေးဝင်ကာ ငိုကြွေးလိုက်မိ၏။ မျက်ရည်နဲ့

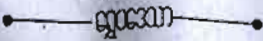
ဆေးကြောပေမယ့် ဝမ်းနည်းခြင်းက ပြောင်စင်မသွားပါချေ။

အခန်း (၂၁)

ဝေဟင်ကို ဆေးရုံမှာ အစစအရာရာ ဂရုစိုက်ပေး
ခဲ့သည့်အတွက် ဒေါ်လှဝိုက် နိုင်ဇေယျတို့ မိသားစုကို
ကျေးဇူးတင်စကား အထပ်ထပ်ဆိုနေရှာသည်။

ဒေါ်မော်မော်ဆွေကတော့ သူမ မမြင်ဖူးသည့်
ဝေဟင်အမေ ရိုးရိုးသားသား တောသူမကြီးကိုကြည့်ကာ
ကလေးအကြောင်း ဘယ်ကစမေးရမှန်းမသိအောင် စိတ်
လှုပ်ရှားလျက်ရှိလေသည်။

မေမေ အမူအရာပျက်နေတာကို နိုင်ဇေယျလည်း
ကောင်းစွာရိပ်မိလိုက်သည်။

“ဒီက အစ်မကြီးကို ကျွန်မ တစ်ခုလောက်မေးပါ
ရစေရင်”

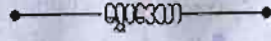
ဒေါ်မော်မော်ဆွေအသံတွေက တုန်နေ၏။ ဒေါ်လှ
ဝိုက် နားမလည်နိုင်စွာ ငေးကြည့်နေရှာသည်။

“ဒီကလေးက အစ်မကြီးရဲ့သားအရင်းပဲလား”

ဒေါ်လှဝိုက်မှာ ဟန်မဆောင်တတ်သော တောသူပီပီ
ရုတ်ခြည်းပင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကို
မဖုံးမိနိုင်ရှာ။ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းတော့ညိတ်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီက ညီမကြီးက ဘာလို့များမေး
ရတာတုန်း။ ဝေဟင်က ကျုပ်သားပါ”

သည်လိုပိတ်ပြောလိုက်တော့ ဘဲဥ အစရှာမရ
သလို ဖြစ်သွားတော့တာမို့ ဒေါ်မော်မော်ဆွေ ဝမ်းနည်း
မျက်ရည်စို့ချင်လာသည်။ တစ်ဖက်သားကို အတင်းလည်း
တွန်းမမေးရဲချေ။ သည်တော့ စကားပရိယာယ်ကြွယ်ကြွယ်

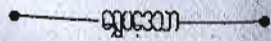
နှင့် ဇာတ်ကြောင်းလှန်ပြုမှ ဖြစ်တော့မည်။

တကယ်အမှန်ဆို သူ့သွေး ကိုယ့်သွေး ကိုယ်ချင်း
တတတ်ရမှာပေါ့။

“ကျွန်မက သားပျောက်သွားကတည်းက အရွေး
တစ်ပိုင်းဖြစ်နေရတာပါ အစ်မကြီးရယ်။ ကျွန်မသားလေး
ဟာ စုလောက်ဆို ဝေဟင်အရွယ်ပေါ့”

“ဖြစ်ရလေ . . . ဘယ်အရွယ်က ပျောက်သွား
တာလဲ”

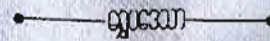
“အခါလည်သားလောက်ကတည်းက ပျောက်
သွားတာပါ။ ဖြစ်ပုံက ဒီလို အစ်မကြီးရေ. . . ကျွန်မတို့
မိသားစုအရင်နေခဲ့တဲ့ ရပ်ကွက်လေးမှာ မီးလောင်တော့
အိမ်မှာကလေးတွေအဖေလည်း မရှိဘူး။ သားကြီးက မူကြို
မှာ။ သားငယ်လေးနဲ့ ကျွန်မပဲရှိတယ်။ အဲဒီအချိန် အိမ်မှာ
အဝတ်လာလာလျှော်ပေးတဲ့ မလှချိုရောက်လာတယ်။
သူ့မှာလည်း သားနဲ့ရွယ်တူ သမီးလေးရှိတယ်။ သူ့အိမ်မှာ
ကလေးကြည့်မယ့်သူ ဘယ်သူမှမရှိဘူးဆိုပြီး အဝတ်လိုက်

လျှော်တိုင်း ကျောပိုးပြီးခေါ်ခေါ်သွားတာ။ အဲနေ့က ကလေး
လည်း ပါလာတယ်။ သူ့ရောက်ပြီး အတော်လေးကြာတော့
ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က မီးလန့်တော့တာပဲ”

ဒေါ်မော်မော်ဆွေက စို့နေတဲ့မျက်ရည်ကို လက်
ကိုင်ပဝါနှင့်တို့သုတ်ရင်း စကားကို ခဏဖြတ်ထားသည်။

“မီး . . . မီးဆိုတော့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း
ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ပူထူသွားတယ်။ သားကြီးကလည်း
မူကြိုကျောင်း ပို့ထားရတာလေ။ အဲဒီမှာ မလှချိုကလည်း
အစ်မရေ . . . ကျွန်မတို့ရပ်ကွက်ဘက်ကလို့ ပြောပြီး လည်
တဆန်ဆန်နဲ့ပေါ့။ ကျွန်မကလည်း ကလေးဖောက်ကပ်နေ
တော့ သူ့ကို အိမ်မှာ သားငယ်ကို ခဏကြည့်ပေးပါဦးဆိုပြီး
ထွက်လာခဲ့တာ။ မီးက ဟိုဘက်ရပ်ကွက်မှာ အတော်လေး
လောင်လိုက်ပေမယ့် ကျွန်မတို့ဘက် ရောက်မလာဘူး။
သားကြီးခေါ်ပြီး အိမ်ထဲလည်းဝင်ရော မလှချိုရော သား
လေးပါ မရှိတော့ဘူး . . . အဟင် . . . ဟီး . . . ကျွန်မ
ဘဝက မပဋ္ဌာအတိုင်းပါပဲ အစ်မကြီးရယ်”

ဒေါ်မော်မော်ဆွေက စကားအဆုံး ရှုံးပွဲချင်လိုက်တာမို့ ဒေါ်လှပိုင်မမျှာ ငြိမ်သက်နားထောင်နေရာမှ ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရှာလေတော့၏။

“နောက်ဖေးခန်းဝင်ကြည့်တော့ စားပွဲပေါ်မှာ သူ့သမီးလေးကို အိပ်ပျော်ရက်သားတွေရတော့ ဟိုနား ဒီနား ခဏထွက်သွားတာပဲ။ ပြန်လာမယ်ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်တွေသာ ကုန်သွားရော ပြန်မလာတော့ဘူး။ ကျန်ခဲ့တဲ့ သူ့ကလေးကို ကျွန်မသမီးရင်းလေးလို စောင့်ရှောက်ထားပါတယ်။ တစ်နေ့ မလှချို့ ကျွန်မသားလေးကို လာပြန်ပို့မယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ပေါ့ အစ်မကြီးရယ်။ ဝေဟင်္ဂကို မြင်လိုက်တော့ ကျွန်မစိတ်ထဲ သားလေးပဲလို့ ခံစားလိုက်ရတယ်။ အဲဒါကြောင့် မေးရတာပါ”

မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ပူဆွေးသောကကို မိခင်ချင်းသာ နားလည်နိုင်တာမို့ ဒေါ်မော်မော်ဆွေရဲ့စကားတွေကို နားထောင်ပြီး ဒေါ်လှပိုင် မျက်ရည်ပိုင်းလာလေသည်။

အစတော့ မျက်ရည်ကို တဘက်နဲ့တိုတိုပြီး မျက်

ရည်သိမ်းသည်။ နောက်တော့ ဝမ်းပန်းတနည်းကို ငိုချလိုက်လေတော့၏။

“ကျုပ် အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောပါ့မယ်။ လှချို့ ကျုပ်ညီမရင်းပါ။ ဝေဟင်္ဂကလည်း မိလှချို့နဲ့ပါလာတဲ့ ကလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်သားရင်းလို စောင့်ရှောက်မွေးမြူခဲ့တာ ဘုရားသိ၊ နတ် သိပါတော်။ ဒီနေ့အထိ မွေးစားသားလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ တစ်ခွန်းမဟဖူးပါဘူး”

ဒေါ်လှပိုင်က မျက်ရည်တွေဖြိုင်ဖြိုင်ကျရင်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ဝန်ခံလေတော့၏။

“ဒါတွေ ဘယ်တော့မှ အမြစ်မဖော်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပေမယ့် ညီမကြီးလို အမေရင်းရဲ့သောကကို ကိုယ်ချင်းစာလို့ရယ်၊ ပြီးတော့ လှချို့ရဲ့သမီး ကျုပ်တူမရင်းလေးရိုနေသေးတာကို သိလိုက်ရလို့ရယ် မဖြစ်မနေ ဖွင့်ပြောရမှာပါ။ ကျုပ်ညီမ လှချို့ရယ်လေ ကလေးတစ်ဖက်က ပိုက်ပြီး ရွာကို ပေါက်ချလာတယ်။ သင်းက ခြို့က လက်သမားလုပ်တဲ့ သူများယောက်ျားနဲ့ ကြိုက်ပြီး လိုက်သူတို့မှာ

တည်းက ရွာကို ခြေဦးလှည့်တော့တာ မဟုတ်ဘူး။ ရောက်
လာတော့လည်း ဖုတ်ပူမီးတိုက်နဲ့။ သင်း ဒုက္ခရောက်လာပြီ
ဆိုတာတော့ တွက်လိုက်မိပြီးသား။ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ
ယောက်ျားကလည်း သင်းကိုပစ်ပြီး သားကြီးမယားကြီးဆီ
ပြန်သွားပြီ။ ကလေးကိုတောင် ဘာမှမထောက်ပံ့လို့ သူ
ဘာသာ ကြုံရာလုပ်စားနေရတယ်တဲ့။ လက်ထဲက ညည်း
ကလေးလား မေးလိုက်တော့ ကြက်ကြီးလည်လိမ်သလို
ဝိုင်းပြီး တအောင့်နေတော့ ချုံးပွဲချင်တော့တာပဲ။ ကလေးက
သူ့ကလေးမဟုတ်ဘူးတဲ့။ ကျုပ်လည်း ရင်ထိတ်သွားတာ
ပေါ့။ ဟဲ့ . . . မိလှချို ဘယ်လိုဖြစ်လာပြီတုန်းဆိုတော့ သူ
က ဖြစ်လာပုံကို ပြောတော့တာပဲလေ။ သူ့ဖြစ်ပုံက ဒီလိုတဲ့”

— ဂျူဒေယာ —

အခန်း (၂၂)

အိမ်ရှေ့နှံမီးဖိုဆောင်ကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
လျှောက်ရင်း အိမ်ကို စိတ်ပူနေမိသည်။

ဒုက္ခပါပဲ။ အိမ်မှာ နေ့ခင်းရပ်ကွက်ထဲလည်ရောင်း
ဖို့ ကန်စွန်းဥပြုတ်ထားခဲ့တာ မီးတောင် မသတ်ခဲ့ရဘူး။ မီး
က ဘယ်ကစလောင်တာလဲ။

ငါ့အိမ်လေးမပါပါစေနဲ့။

လှချို ယောက်ယက်ခတ်ပူပန်နေမိတာမို့ ကလေး

— ဂျူဒေယာ —

သွားကြိုသည့် မမော်မော်ဆွေကိုပဲ မျှော်နေရသည်။

ငါ့အိမ်လေးကို ပြေးကြည့်ရင် ကောင်းမလားဆို တဲ့အတွေးကလည်း ခေါင်းထဲ ခဏ ခဏ ဝင်သည်။

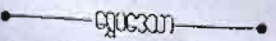
ဒါပေမဲ့ လှချိုကို ယုံကြည်စိတ်ချလို့ တစ်အိမ်လုံး အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ ပြည့်နက်နေသည့် တိုက်ကြီးကို ဒီ အတိုင်းပစ်ကာ စိတ်ချလက်ချ ထွက်သွားသော အလုပ်ရှင် ကိုလည်း အားနာရသည်။ ပြီးတော့ အပ်ထားခဲ့သည့် ကလေးက ရှိသေးသည်။

“ဟယ် . . . ကလေးဆိုမှ သတိရတယ်။ ငါ့သမီး လေး ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်”

ကျောမှာပိုးထားသည့်ကလေးကို အဝတ်လျှော် ဘုန်းက နောက်ဖေးစားပွဲပေါ်မှာ တင်ပြီး သိပ်ထားခဲ့တာ သတိရပြီး သွားကြည့်တော့ သမီးက လက်မလေး ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပြီး အိပ်ပျော်နေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် . . .

“ဝါး . . . ဝါး . . . အီး”

“ဟော်တော့ ကလေးငိုနေပြီ”

အိမ်ရှေ့စဉ့်ခန်းဆီ ပြန်ပြေးရပြန်သည်။ ကလေး

က ဆိုတာပေါ်မှာ လူးလို့မို့နေ၏။

“အို . . . အေး . . . အေး . . . တိတ်ပါသားရယ်။

အံ့မယ် . . . သေးတွေလည်း ရွဲလို့ပါလား”

ကလေးကို ကောက်ချီလိုက်တော့ ကလေးက လှချိုကို သူ့အမေမဟုတ်မှန်းသိသည်နှင့် တဝါးဝါး အော် ငိုပြန်သည်။

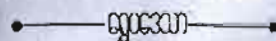
“ဪ . . . တိတ်ပါ ကလေးရဲ့။ နင့်အမေလာပါ တော့မယ်။ အေး . . . အေး . . . မေကြီးရေ လာပါတော့”

နှုတ်ကတတွတ်တွတ်ချောရင်း သေးစိုဘောင်းဘီ ကိုချွတ်ကာ ဘောင်းဘီလဲပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကလေးကို ချီကာ အိမ်ရှေ့ထွက်တော့ မီးက အညွန့်ကျိုးပုံ မရ။ တစ်လမ်းလုံးပြေးလွှားနေကြတာ မြင်ရလေသည်။

“ဟိုဘက်ရပ်ကွက်တော့ တော်တော်ပါသွားပြီ။

ဒီဘက်လမ်းကို ကူးလာလိမ့်မယ်”

လူတစ်ယောက်ရဲ့အော်သံက လှချိုကို ပူထူလန့်

ဖျပ်သွားစေသည်။

ဒုက္ခပဲ။ ငါ့အိမ်လေး . . . ငါ့အိမ်လေးတော့ ပါပြီ ထင်တယ်။

“ဝါး . . . ဝါး . . . မေ . . . မေ . . . ဝါး”

“ဟယ် . . . နင်ကတစ်မျိုး။ အသံပြန် ငါ့သမီး တော့ နိုးတော့မှာပဲ”

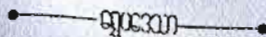
“ဝါး . . . အီး . . . မေမေ”

“အေး . . . အေး . . . လာတော့မယ်။ လာတော့ မယ်နော်”

လှချိုမှာ ကလေးကို မာန်လိုက် ချော့လိုက်နှင့် ဘယ်လိုမှမရသည့်အဆုံး သမီးကို ထည့်ပိုးနေကျ အဝတ် ပိုင်းထဲထည့်ပိုးကာ ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်လိုက်တော့မှ အငို တိတ်သွားသည်။

“အစ်မကလည်း ကြာလိုက်တာ”

လှချို လည်ပင်းရှည်နေမိသလို ရင်တွေလည်း ပူ နေသည်။ ခဏနေတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သဘောထားပြီး

ကလေးကို ကျောပိုးရက်စာနီးလန်းနှင့် လမ်းပေါ် ပြေးထွက် ခဲ့သည်။

အိမ်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်တော့ လှူရိုနေ သယောင် ဟန်မပျက်မို့ ခဏတဖြုတ်ဟု သဘောထားကာ မိမိကိုရင်ကွက်ဘက် သုတ်ခြေတင်လာမိသည်။

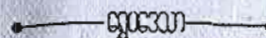
“မီး . . . မီးက ဘယ်အပိုင်းပါသွားတာလဲဟင်”

အနီးရှိလူကြီးကပ်ယောက်ကို မေးကြည့်တော့ လှချိုတို့နေသည့် ဆင်းရဲသားအိမ်စုလေးတွေဘက် လက် ညှိုးညွှန်ပြသည်။

“ဟိုဘက်က ပျံကျချေးသည်တွေ အိမ်တန်းဖြစ် မှာပေါ့။ စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ နေ့ခင်းကြောင်တောင် ဟိုဟာ ဒီဟာ ကြော်ကြ ချက်ကြလို့ လောင်တာဖြစ်မှာ”

လှချို အသာလေးခေါင်းငုံ့ထွက်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲ မှာတော့ ဟိုက အညွန့်ကိုးစမီးတောက်ကြီး လှချိုဆီ ဟုတ် ခနဲ ကူးလာသလားမှတ်ရသည်။

ဒါဆို လှချိုတို့အပိုင်း လောင်သွားပြီပေါ့။ လှချို

အိမ်လေးပါသွားပြီပေါ့။

ခြေလှမ်းတွေက ကတုန်ကယင် ယိမ်းထိုးနေပေမယ့် ငါ့အိမ် ငါ့ဟာဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်ခွဲကြောင့် မီးလောင်တစပြင်မီသို့ စိုက်စိုက်ပါအောင် လျှောက်လာခဲ့၏။

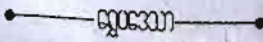
မီးသတ်ဌာနက ကားတွေ ဝိုင်းထားပြီး လူအုပ်ကြီးက ဒီဘက်မှာ အထဲကို ဝင်ခွင့်မရ။

ကလေးငိုသံ၊ လူကြီးတွေရဲ့အော်ဟစ်သံနဲ့အတူ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်မို့ အိမ်စုတ်တွေဆီက ဝါးလုံးပေါက်သံတွေက တဖျောင်းဖျောင်း တဒိုင်းဒိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ငရဲပွက်သလို ဆူညံနေသည်။

“ဘယ်က . . . ဘယ်ကစလောင်လိုက်တာလဲဟင်”

“အတိအကျတော့ သိပါဘူးတော်။ ကျုပ်တို့က ဒီဘက်ထိပ်က အရောင်ခံရတာ။ ဟိုးဘက်ထိပ်ကအိမ်ကလို့ ပြောတာပဲ”

“ဘုရား . . . ဘုရား”

လှချို ဘုရားတလိုက်မိ၏။ ဟိုးဘက်ထိပ်ဆို လှချိုတို့အိမ်စုပဲ။

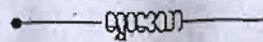
လှချိုရဲ့ကန်စွန်းဥပြုတ်အိုးကြီးကပဲ စတာလား။ မတင်ထွေးရဲ့ အကြော်ဖိုကပဲ စတာလား။

ဒီအချိန် အကြော်ကြော်တဲ့အချိန်မဟုတ်တော့ ငါ့အိမ်က ဖြစ်ဖို့ပဲ များတာပေါ့။

ဟော . . . ဟိုမှာ လှချိုတို့အိမ်နားက အာကျယ်မအေးရီ။ သူ့နားသွားရင်တော့ အတိအကျသိရမှာပဲ။

ပုဆိုးပိုင်းကို ခေါင်းဆောင်းပြီး ကလေးကြီးပိုးလျက် တရွေ့ရွေ့တိုးသွားတော့ အေးရီနဲ့ လူတစ်စုပြောသော စကားတွေကို လှချိုအကျယ်ကြီး ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“ဒါ . . . ဟိုကောင်မ လှချိုအိမ်ကစတာ ကိုလေးကြိုင်ရဲ့၊ ဗိုင်းဒါမက ဒီအချိန် အဝတ်လည်လျှော်နေတာ။ သူ့အိမ် ဘာအိုးတင်ခဲ့သလဲမှ မသိတာ။ ကောင်မ တွေ့လို့ကတော့ အသေပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ငါတို့လည်း မကျေနပ်ဘူး။ သင်းကို တွေ့ရင် အမှုန်ကြိတ်ပစ်မယ်”

“ခုလောက်ဆို ပြေးပြီပေါ့ဗျာ”

“အေး... ပြေးရင်ပြေး။ မပြေးလို့မိရင် အသေပဲ”

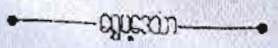
“ဘုရား... ဘုရား”

လှချို ဘုရားတလိုက်ရပြန်သည်။ ခေါင်းငုံ့ထား ရင်းမှ မျက်ရည်တွေ တလိမ့်လိမ့်ကျလာသည်။

မကြားဝံ့မနာသာ ကြိမ်းမောင်းသံတွေနဲ့ ဝေးရာ လှချို စွတ်ရွတ်ပြေးလာခဲ့သည်။

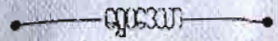
ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာဆက်နေရင် ကြေကွဲဒေါသဖြစ် နေတဲ့ စရိုက်ကြမ်းရပ်ကွက်သားတွေလက်ချက်နဲ့ လှချို အသက်နဲ့ကိုယ် အိုးစားကွဲရတော့မည်။

ငါ့အိမ် ငါ့ဥစ္စာဆိုတဲ့ဇော ကွာကျသွားတော့ ငါ့ အသက် ငါ့ခန္ဓာဆိုတဲ့ဇောက ကပ်လာတာမို့ ဘာမှသတိ မရနိုင်။ ကျောမှာပိုးလျက်ပါလာသောကလေးကို သမီးပဲဟု ထင်မှတ်မှားစိတ်က လှချိုဘဝကို ချာချာလည်သွားစေ

တော့၏။

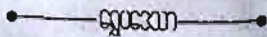
နောက်ဆုံး လှချိုဇာတိရပ်ရွာသို့ပဲ ပြန်ရတော့ သည်။ သမီးကတော့ သူစိမ်းလက်မှာကျန်ရစ်ခဲ့ရှာ၏။ အသက်မှ ချမ်းသာရာရရုံလား လှချိုမသိ။ ကြာတော့ ဒီစိတ် နဲ့ပဲ လှချို လုံးပါးပါးရရှာတော့၏။

အခန်း (၂၃)

ဘဝဆိုတာ ကံဇာတ်ဆရာရဲ့အလိုကျ နေပေးရတဲ့ ကြိုးဆွဲအရုပ်တွေပါလားလို့ အားလုံး အံ့ဩနေစဉ် ဝေဟင်ကတော့ အလှည့်အပြောင်းကြမ်းလွန်းသည့် လောကဓံကို ထိတ်လန့်သလိုလည်း ဖြစ်မိ၏။

ကိုနိုင်ဇေယျက သူ့လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး
“မင်းက ငါ့ညီလေးတဲ့ ဝေဟင်”
ဟုပြောတုန်းက သူ အံ့ဩဝမ်းသာသလို ဖြစ်သွား

ရပေမယ့် အမေပြောပြတဲ့ အတိတ်အကြောင်းတွေ သိလိုက်ရမှ ပြဇာတ်ဆန်လွန်းတဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မယုံနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားရသည်။

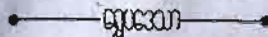
ရုတ်တရက် အမေလို့လက်ခံလို့မရသေးသည့် အနှိတ်မော်မော်ဆွေက ဧဟေ့ကို ဖက်ပြီးငိုသည်။ နိုင်ဇေယျကလည်း ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်နေသည်။

သူတို့ရဲ့မျက်ရည်တွေက ပီတိမျက်ရည်ဆိုတာ သူနားလည်လိုက်၏။

အခန်းထောင့်ကရံမှာ ကုပ်ကုပ်လေးထိုင်နေတဲ့ တောကအမေကတော့ အသံမထွက် မျက်ရည်လေးတစမ်းစမ်းနှင့် ကျိတ်ရှိုက်နေရှာသည်။ အမေ့ကိုကြည့်ပြီး ဝေဟင်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိ၏။

“အမေ . . . အမေက ကျွန်တော့်ရဲ့ကျွေးအမေပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အမြဲရှိနေတဲ့ ထာဝရအမေပါ။ အမေနဲ့ပဲကျွန်တော် နေမယ်”

ဒေါ်လှဝိုက ခေါင်းကိုတွင်တွင်ယမ်း၏။ ပြီးတော့

ဒေါ်မော်မော်ဆွေနှင့် ဦးမျိုးဝေကို ကြည့်ကာ . . .

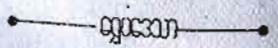
“ကျုပ် သားကို တစ်ခါတည်းအပ်ခဲ့မယ်။ ကျုပ်ရွာ ပဲကျုပ်ပြန်ပါရစေ။ ဝေဟင်က ကျုပ်လက်ထဲမှာ တစ်သက် လုံး ဆင်းရဲနွမ်းပါးသွားမှာ မလိုချင်ဘူး။ ဒီလောက်ဒုက္ခတွေ ရောက်ခဲ့တာကိုပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်လို့ မဆုံးဘူး။ ရှင်တို့ ကလေးကို ပြန်ယူပါ”

ဟုပြောလိုက်တော့ ဝေဟင် မျက်ရည်တွေ ချက် ချင်းလျှံကျလာသည်။

“အမေ ဘယ်မှမသွားပါနဲ့ဗျာ။ ရွာပြန်ရင် ကျွန် တော်လည်း လိုက်မယ်။ ကျွန်တော့်ကိုပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ တဲ့အမေ့ကို တစ်လှည့် လုပ်ကျွေးပါရစေ”

ဒေါ်လှပိုက ဝေဟင်ခေါင်းကို ပွတ်သပ်ရင်း ပီတိ မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းရင်း ပြုံးကြည့်ကာ . . .

“အမေ . . . လူလေးကို ဒီလိုဘဝမျိုးဖြစ်စေချင် တာ။ ဒီလောက်ဆို အမေ ကျေနပ်ပြီ သားရယ်။ သား နေရစ်ခဲ့တော့။ အမေတော့ ကိုယ့်ဝေ့ကိုယ့်မျိုးတွေရှိတဲ့ ရွာ

ပဲ ပြန်မယ်။ ဒီမှာ ဘယ်လောက်ပြည့်စုံပြည့်စုံ အမေက တောမှာမွေးတဲ့ တောသူပါ။ ချောင်းထဲ လယ်ထဲကလေးကို ရှုရမှ အမေ အသက်ရှည်မှာပါ သားရယ်။ ငါ့သား လွမ်းရင် အမေ့ကို လာတွေ့လှည့်။ အမေနဲ့တော့ အတူလိုက်မနေနဲ့ တော့ကွယ်။ အမေ ပြန်မယ်”

“အမေ”

ဝေဟင်က ရှိုက်သံနှင့်ခေါ်ရင်း ဒေါ်လှပိုကို ဖက် ထားသည်။

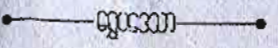
“ကြီးကြီး . . . နေ ကြီးကြီးနဲ့ တောကိုလိုက်ခဲ့ မယ်”

“အို . . . သမီး”

“ညီမလေး”

အဝတ်အစားအိတ်ကို ဆွဲလျက် အခန်းဝမှာ ပေါ် လာသော နေမခကြောင့် အားလုံး အံ့ဩသွားသည်။ နိုင်ဇေ ယျက သူမထံသို့ လျှောက်သွားကာ . . .

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ နေနေ။ ညီမလေးက”

ဘယ်ကိုလိုက်မှာလဲ

ဟု မေးလိုက်တော့ နေမခက ခေါင်းငုံ့လျက် မျက်ရည်ကျသည်။

ဒေါ်မော်မော်ဆွေက သမီးဖြစ်သူကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာကြည့်ပြီး ခေါင်းယမ်း၏။

“မသွားပါနဲ့ သမီးရယ်။ ပစ္စည်းတစ်ခုမှားယူသလို ရော့အင့်ဆိုပြီး ပြန်လဲရအောင် သမီးတို့က သက်မဲ့အရပ်လေးတွေမှ မဟုတ်တာ။ မေမေတို့ သမီးကို မခွဲနိုင်ပါဘူး ကွယ်”

ဝေဟင်လည်း နေမခကို စိတ်မကောင်းဖြစ်စွာ ဝေးကြည့်နေမိသည်။ သူမကတော့ တစ်ချိန်က မောက်မာရင့်သီးခဲ့တာတွေအတွက် ရင်မဆိုင်ရဲလောက်အောင် သိမ်ငယ်ရက်ရွံ့နေရာသည်။ သူမကိုကြည့်ပြီး နိုင်ဇေယျက သက်ပြင်းချ၏။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ညီမအေး... ကန်မှန်း မသိ... လေးကိုယ်စား

အရပ်ကလေးတစ်ရပ် အသစ်ရလိုက်သလို အစားထိုးအတိုးချ ချစ်ခဲ့ရတာမို့ ဆိုးသမျှတွေကိုတိတ်မှိတ်သည်းခံကာ အလိုလိုက်ခဲ့ရသည်။

ဘယ်တုန်းကမှ မွေးစားသမီးလို့ထုတ်မပြောရက်လောက်အောင် သူမလေးကို အမြတ်တနိုး ဂရုစိုက်ခဲ့သည်။ သူ့အပေါ် ဘယ်လောက်ပြန်ရိုင်းရိုင်း အမြစ်မမြင်ခဲ့တာတွေ အားလုံးက ညီမရင်းနှင့် မြူတစ်မှုန်စာတောင် မခြားနားခဲ့ပါ။

ဒါတွေအတွက် သူမ အားနာနေလိမ့်မည်။ အနေရခက်စွာ ဝမ်းနည်းအားငယ်နေလိမ့်မည်ဆိုတာ သူတို့အားလုံး နားလည်လိုက်မိကြသည်။

“နေ့ဘဝမှန်ကို သိလိုက်ပြီးကတည်းက နေက ဖေဖေ၊ မေမေတို့ရဲ့ အချိန်နဲ့ မတန်မရာတဲ့ ကလေးဆိုတာ နားလည်လိုက်ပြီးသားပါ။ နေ ကြီးကြီးနဲ့လိုက်သွားပါရစေ”

“မဟုတ်တာ သမီးရယ်။ ဖေဖေတို့ သမီးကို မထည့်လိုက်နဲ့ ဘူး။ သမီးက ဖေဖေတို့ရဲ့သမီးလေးအဖြစ် နေသားကျနေမှ ထွက်မသွားပါနဲ့”

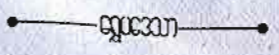
ဒေါ်လှပိုကတော့ တစ်ခွန်းမှဝင်မပြော။ တစ်သွေး
တစ်မွှေးလှနေသော တူမချောကလေးကို ကိုယ့်သွေးသား
ပါလားဆိုတဲ့အသိနဲ့သာ ခပ်နင့်နင့်စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

စိတ်ထဲကတော့ ဪ... မိလှချို ညည်းသမီး
ကတော့ ရှေ့ပင်မှာ အနားကောင်းလိုက်တာ။ ရွှေကျေးလုံး
လုံးကို ဖြစ်လို့။ သမီးစိတ်နဲ့ တပိန်ပိန်တလိန်လိန် အသေ
စောသွားတဲ့ ညည်းကို သေရာကနေ အော်ခေါ်နှိုးပြီး ပြချင်
တော့တယ်ဟု ညည်းညူတွေးတောမိရင်း မျက်ရည်လည်
လာရလေသည်။

“နေမှာလည်း သွေးသားရင်းချာဆွေမျိုးတွေရှိနေ
တာ သိလိုက်ရပြီပဲ။ ဖေဖေနဲ့မေမေရင်ကို ခြေစုံကန်တာ
မဟုတ်ပါဘူး။ နေ အမေရင်းတစ်ယောက်လုံး ခေါင်းချာသွား
တဲ့ ဇာတိရွာလေးကိုတော့ နေသွားပါရစေ”

ဖေဖေက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညီတံပြီး သက်ပြင်း
ချအံ။

“အေးလေ . . . စိတ်ပြေလက်ပြောက်သဘောနဲ့

ခဏတစ်ဖြုတ် အလည်သွားတာမျိုးဆိုရင်တော့ ဖေဖေ
ခွင့်ပြုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးက ဖေဖေတို့သမီးနော်။ အချိန်
တန်ရင် အိမ်ပြန်လာရမယ်”

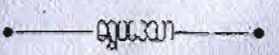
နေမခဏ ခေါင်းညိတ်သည်။

နိုင်ဇေယျက ဝေဟင်မျက်နှာကို အမိပွယ်တစ်
မျိုးနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ဝေဟင်ကတော့ အရင်ကအတိုင်း
နေမခကိုရိုန်ကြောက်နေသည့်ပုံနှင့် မဝံ့မရဲ လှမ်းခေါ်သည်။

“နေ . . . နေမခ”

သူမက ခေါင်းလေးမော့သည်ဆိုရုံ မော့ကြည့်
သည်။ သူမဘက်က လွန်ခဲ့မိက်မှားခဲ့သမျှတွေက နှုတ်နဲ့
တောင်းပန်လို့ ပြေသင့်တာတွေ မဟုတ်တာမို့ ဝေဟင်ကို
မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲလောက်အောင် သိမ်ငယ်ရွက်ရွံ့နေမိ
သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဟုတ်လှပြီအထင်နဲ့ မာနတွေ
တံခွန်ထူခဲ့သမျှ အကျနာခဲ့ရသည့်အပြစ်ကို တွေးမိတိုင်း
နောင်တရလို့မဆုံး ကြေကွဲလို့မဆုံး။

ဝေဟင်ဟာ ဖေဖေနဲ့မေမေရဲ့သားအရင်းဆိုတာ သိခဲ့ရင် နေ မော်တောင်ကြည့်ရဲခဲ့မှာမဟုတ်။ ရတော့ ခြေဖဝါးအောက်က သံတစ်ပွင့်လောက်မှ တန်ဖိုးမထားနိုင်မှီ ချ ဆက်ဆံခဲ့တာတွေအတွက် ယူကျုံးမရဖြစ်ရသည်။

“ဟို . . . ရွာကို အမေနဲ့လိုက်မယ်ဆို စာမေးပွဲ ပြီးမှ လိုက်သွားပါလား။ ကျွန်တော်လည်း စာမေးပွဲဖြေပြီး ရွာကိုသွားမှာ”

ဝေဟင်စကားကြောင့် လူကြီးတွေက တစ် ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးကြသည်။

“ဟုတ်သားပဲ။ ကလေးတွေက စာဖြေရသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ စာမေးပွဲပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး သွားကြ၊ အကြာကြီးတော့မရဘူးနော်။ မေမေ့ဆီလည်း ပြန်ခဲ့ရမယ်”

မေမေ့စကားကြောင့် နေမေမျက်နှာလေးက လန်းဆန်းသွားသလို ထင်လိုက်ရသည်။ ဝေဟင်ကတော့ အခုထိ သူ့ကို ဘာတွေအတွက်မှန်းမသိ အားနာမိတာမို့ ရဲရဲမကြည့်ရဲဘဲ မိုးကြည့်နေရဆဲ။

သူမကလည်း ဝေဟင်အပေါ် မှားခဲ့မိတာဟေ့ ကြောင့် ရင်မဆိုင်ရဲ။

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အရိပ်အကဲကို လူကြီးတွေက မသိပေမယ့် နိုင်ဇေယျကတော့ ကောင်းကောင်းသဘော ပေါက်မိလေသည်။

“ကဲ . . . ကဲ . . . သမီးလည်း သမီးမေမေပြော တဲ့အတိုင်း စာမေးပွဲပြီးမှ ရွာကိုလာခဲ့ကြ။ သားက လိုက်ဖို့ လိုက်ပေါ့။ အမေကတော့ ပြန်နှင့်မယ်”

“အမေ . . . အမေက ပြန်တော့မလို့လား”

ဝေဟင်စကားကြောင့် ဒေါ်လှဝိုက် ပြုံးကြည့်ရင်း

“အမေ ရွာကိုပဲပြန်မယ်။ စာမေးပွဲပြီးရင် ငါ့သား လာမယ် မဟုတ်လား”

ဟုဆိုလိုက်တာမို့ ဝေဟင်လည်း စိတ်ကျေနပ် သွားရတော့၏။ ဖေဖေနဲ့မေမေကလည်း ပီတိတွေ စိမ့်ဝင် သော အပြုံးမျက်နှာကိုယ်စီနှင့် ဝေဟင်ကိုကြည့်နေကြလေ သည်။

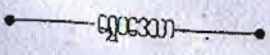
အခန်း (၂၄)

“တောက် . . . ဒီအချိန်ဆို ရွာကို မော်တော်နဲ့ သွားရတာ အခုဦးက မရွာတော့ လမ်းလျှောက်ရပြီ”

ပုဆိုးတိုတိုဝတ်လျက် အထုပ်အပိုးတွေ စုကိုင်ဆွဲကာ ရှေ့မှလျှောက်သွားသော ဝေဟင်ကိုကြည့်ပြီး နေ ပြုံးလိုက်မိ၏။

“အခု မိုးရွာထားတယ်လေ”

“အခုရွာတဲ့ မိုးက လမ်းပျက်ရုံသပ်သပ်ပဲ။

ဆိုင်ကယ်လည်း စီးလို့မရ၊ မော်တော်လည်း မရနဲ့။ နေလျှောက်တတ်ရဲ့လား . . . ဟာ”

သူက နေ့ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး တအံ့တဩဖြစ်သွားပုံနှင့် မျက်လုံးကြီးပြူးကြည့်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီတာရိုးကို ဒီဖိနပ်ကြီး မချွတ်ဘဲ လျှောက်လာတာလား”

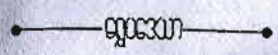
“အင်း . . . လေ”

နေက စကတ်ရှည်ကိုမရင်း သုံးလက်မဒေါက်ကို ကန်သင်းရိုးပေါ်မှာ မချွတ်ဘဲ ခနော်ခနဲထိန်းလျှောက်လာတာမို့ သူက အံ့ဩနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ချော်လဲလိမ့်မယ်၊ ဖိနပ်ချွတ်”

“ဟင့်အင်း . . . နေ ဘယ်တုန်းကမှ ဖိနပ်မပါဘဲ မသွားဖူးဘူး။ ဖိနပ်ကြီးမကိုင်ချင်ဘူး။ လက်လည်း မအားဘူး”

ဝေဟင်က အဝတ်အိတ်တွေကို ဘယ်ညာပုခွံ

နှစ်ဖက်လုံးမှာ စလွယ်သိုင်းထားလျက် သူမကို ခါးထောက်
ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလေသည်။ ထို့နောက် နေ ရှိရာသို့
ပြန်လျှောက်လာကာ . . .

“ချွတ်လိုက် . . . အဲဒီနပ် ကျွန်တော် ကိုင်ခဲ့မယ်”

“အာ . . . မဟုတ်တာ။ နေ ငရဲကြီးမှာပေါ့။ ရပါ
တယ်။ ဒီအတိုင်းပဲလျှောက်မယ်”

“မရဘူး။ ချော်လဲရင် ဟိုဘက်ကပယ်မြောင်းထဲ
ကျသွားလိမ့်မယ်”

“နေ ရေကူးတတ်တယ်”

ဝေဟင်က ပြုံးယောင်ယောင်ဖြစ်သွားပြီး . . .

“မျှော့တွယ်ရင်ရော ဈေးတတ်သလား”

ဟု မေးလေသည်။

“ဟင်”

မျှော့ဟူသောအသံကြောင့် နေက စကတ်ကို
မရင်း သူမမြေထောက်တွေကို အထိတ်တလန့်ပြန်ဝံ့ကြည့်
သည်။

“မျှော့ . . . မျှော့ဆိုတာ ကျွတ်လား”

“မျှော့ပါဆိုမှ ကျွတ်ဖြစ်မလား။ မျှော့ပဲပေါ့။ ကျွတ်
ထက်အကောင်ကြီးတယ်။ ကျွဲမျှော့ဆို ကျွန်တော့်လက်ညှိုး
လောက်ရှိတယ်”

နေ နာခေါင်းလေးရွံ့လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ လမ်း
ဘေး မြက်ချုံတွေဆီ လျှောက်ကြည့်သည်။

“မကြောက်ပါနဲ့။ မျှော့က ရေထဲမှာပဲနေတာ”

“ရေခန်းသွားရင်ရော”

“နွံ့ထဲမှာ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင်ပတ်ပြီး လုံး
ထွေးနေတယ်တဲ့”

“ရွံ့စရာကြီးပဲ”

နေက ရွံ့ရှုကြောက်ရွံ့ဟန်နှင့် ရင်ဘတ်ကလေး
ဖိပြီး မျက်နှာမဲ့တော့ ဝေပ င်က ရယ်သည်။ ပြီးမှ . . .

“ကျွန်တော်လည်း မမြင်ဖူးဘူး။ သူများပြောတာ”

ဟုဆိုလေသည်။ နေက အကျင့်ပါနေကျအတိုင်း
သူ့ကို မျက်စောင်းပိတ်ထိုးရင်း ဖိုပစ်လိုက်မိပြီးမှ အားနာသ

လို ဖြစ်သွားရသည်။

တခြားလူတွေနဲ့မတူဘဲ စိတ်သဘောထား ဖြူစင် ပြည့်ဝသော ဝေဟင်္ဂကို ခင်မင်လေးစားသွားပေမယ့် ဝေဟင်္ဂကတော့ သူမကို ရှိန်နေသည်။ အရင်ကအတိုင်း သူမကို အောက်ကျိုပေးဆက်ဆံတာတွေ မြင်ရတော့ နေ ဘယ်လိုမှ စိတ်မကောင်းနိုင်ချေ။

ထူးဆန်းတာတစ်ခုက နေကို ရိုးသားသန့်စင်စွာ ခေါ်ပြောဆက်ဆံပြီး တည်ငြိမ်နေသည့် သူ့အမူအရာတွေပဲ ဖြစ်၏။

“ကဲပါ . . . ပိုးပါးတုန်း လျှောက်ရအောင် ဖိနပ် ချွတ်ပါ”

နေ ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာပဲကိုင်လိုက် သည်။

“ကျွန်တော်ကိုင်ပေးမယ်လေ”

“ရပါတယ်။ နေ ငရဲကြီးနေပါ့မယ်”

ဝေဟင်္ဂက တွေးတွေးဆဆပုံစံနှင့် သူမကိုကြည့်

နေရင်းမှ . . .

“နေနဲ့ကျွန်တော် ဘယ်သူ့အသက်ကြီးသလဲ ဟင်”

ဟု ထမေးလိုက်လေသည်။

“ဘယ်သိမလဲ။ အတူတူလောက်ရှိမှာပေါ့။ ကွာ လည်း လလောက်ပါပဲ”

သူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး ဆက် လျှောက်သွား၏။ ငြိမ်သက်သွေးအေးလွန်းနေသောဝေဟင်္ဂ ကို ကြည့်ပြီး နေ မချင့်မရဲဖြစ်လာမိ၏။

“ဝေဟင်”

“ပြောလေ”

“နေကို စိတ်မဆိုးဘူးလားဟင်”

သူက ပြုံးလျက်ခေါင်းယမ်းပြသည်။ သူ့အပြုံးက ပကတိ ကြည်လင်သန့်စင်ကာ ကရုဏာအပြည့်အဝရှိ သော လူရိုးလူအေးကလေးရဲ့ အပြုံးမျိုးဖြစ်တာ နေ သတိ ထားမိလိုက်သည်။

“မုန်းရောမမုန်းဘူးလား”

သူမရဲ့နောက်ထပ်မေးခွန်းကြောင့် သူက ရယ်မောရင်း . . .

“ဘာတွေမေးနေတာလဲ။ နေ့ကို ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မမုန်းဘူး”

“အဲဒါဆို ဝေဟင်္ဂကို ဒုက္ခပေးမိတဲ့အကြောင်း ပြန်ပြောချင်တယ်။ နားထောင်မလား ဟင်”

“အင်း”

နေ အားတုံ့အားနာနှင့်ပင် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြလိုက်တော့ သူက ပြုံးစေ့စေ့လုပ်နေရာမှ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ထရယ်လေသည်။ ပြီးတော့ . . .

“နေ စိတ်မဆိုးဘူးလို့ ကတိပေးရင် ကျွန်တော်လည်း တစ်ခုပြောပြချင်တယ်”

“မဆိုးပါဘူး။ ပြောပါ”

သူက ဆံပင်တိုတိုထောင်ထောင်တွေထဲ လက်ထိုးထည့်ရင်း ဘယ်ကစပြောရမုန်းမသိပုံနှင့် အတန်ကြာ

ငြိမ်သက်နေသေးသည်။ ပြီးမှ မျက်နှာကိုလက်နှင့်တစ်ချက်ပွတ်သပ်ကာ . . .

“ကျွန်တော် ပြောရမှာ ရှက်နေတယ်။ ပြီးတော့ နေ့ကိုလည်း အားနာတယ်”

“ပြောပါ . . . ဘာမှအားမနာနဲ့။ နေ ဘာကိုမှ စိတ်ထဲ မထားဘူး”

“အဲ . . . အဲဒါဆို ပြောမယ်နော်။ ကျွန်တော်လေ နေပေးထားတဲ့ပိုက်ဆံတစ်ထောင်ကို သိမ်းထားတယ်”

“နေပေးတဲ့ပိုက်ဆံ။ နေ မပေးဖူးပါဘူး”

“နေ မေ့နေလို့ပါ။ စံပယ်ပန်းဖိုးဆိုပြီး ပေးသွားတာလေ”

“ဪ . . . ပြီးတော့ရော”

“နေ့ကျောင်းသားကတိသွားယူတုန်းက အရိုက်ခံရတာလေ။ အဲဒါ ကျွန်တော့်အဖြစ်ပဲ”

“ဟယ် . . . ဟုတ်လို့လား”

နေက မျက်လုံးလေးအဝိုင်းသားဖြစ်သွားရှာသည်။

“ဟုတ်တယ် . . . သူတို့က ကျွန်တော့်ကို မေး
တယ်၊ မင်းက နေမခရည်းစားလားတဲ့”

“အဲဒီတော့ . . . ”

“ကျွန်တော်က . . . ကျွန်တော်ကလေး . . . ဟုတ်
တယ်လို့ ဖြေလိုက်တာ။ အဲမှာတင် ဝိုင်းရိုက်ကြတာပဲ”

ပြောပြီးသည်နှင့် ဝေဟင် ခေါင်းငုံ့ကာ ရှေ့သို့ ဆင်
သုတ်သုတ် ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

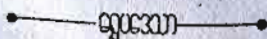
နေက နှုတ်ခမ်းရှေ့မှာ လက်ကလေးကာပြီး
တံခပ်ခပ်ရယ်နေ၏။ သူလည်း မလုံမလဲဖြစ်ကာ ရော
ယောင်ရယ်မိလေသည်။

“ရှင်ကတော့ တကယ်ပဲ ဝေဟင်၊ အခု ရှင်
ပြောလိုက်တာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ သိရဲ့လား”

ဝေဟင်က ခေါင်းကုပ်ပြီး . . .

“အင်း . . . သိပါတယ်။ နေ စိတ်မဆိုးဘူး မှတ်
လား”

“အံ . . . မယ်”

“အစ်ကိုကိုတော့ ပြန်မတိုင်နဲ့နော်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“သူက ကျွန်တော့်ကိုပြောဖူးတယ်ဗျ။ သူ့ညီမက
ကျွန်တော်ညီမပဲတဲ့။ ညီမလေးလိုပဲ စောင့်ရှောက်ရမယ်တဲ့။
အခုလည်း နေက ကျွန်တော်ညီမလေးပဲလေ”

နေက ပျက်စိုးလေးပင့်ကာ အသံထွက်အောင်
ရယ်သည်။

“ဒါဆို . . . ရှင်က နေ့ကို မချစ်တော့ဘူးပေါ့”

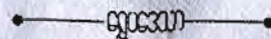
“ဟင့်အင်း . . . ကျွန်တော် နေ့ကို ချစ်ပါတယ်။

ညီမလေးလိုရော ချစ်သူလိုရော”

“အံ . . . မာ ရှင်က ရှင်တို့ရွာနားရောက်လာပြီ
ဆိုပြီး သတ္တိတွေရှိလာတယ်ပေါ့ . . . ဟုတ်လား။ အဲရွာမှာ
နေအမျိုးတွေချည်းပဲဆိုတာ မမေ့နဲ့နော်”

ဝေဟင်ကလည်း အားကျမခံ။

“ကျွန်တော်က အဲရွာသားဆိုတာလည်း မမေ့နဲ့
ဦးလေ”

“ဒီတော့ ရှင်က ဘာလုပ်ချင်လဲ . . . အမေ့”

ပြောရင်း နေ့ ခြေထောက်က ကန်သင်းဘောင်
က ကုန်းကျင်းထဲ ချော်ကျသွားတာမို့ သူ ကမန်းကတန်း
လှမ်းဆွဲထားလိုက်ရသည်။ ရေမြောင်းထဲကျသွားမှာ
ကြောက်တာနဲ့ အလန်တကြားလှမ်းဖက်ထားတဲ့ နေ့ကို
ဝေဟင်ကလည်း စိုးရိမ်တကြီး ထွေးပွေ့ထားသည်။

စက္ကန့်အတော်ကြာ မျက်ဝန်းချင်းဆုံသွားသည်။

အနောက်တောင်ဆီက မိုးစက်မိုးပေါက်တွေ
အော်ဟစ်ပြေးလွှားလာသည်။ မိုးသံလေသံတွေထဲမှာပဲ . .

တစ်ယောက်ချီ ရင်ခုန်သံကို တစ်ယောက်က

အကျယ်ကြီးကြားနေရ၏။

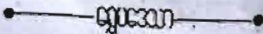

“ဟေး . . . ကိုရင်”

အသံတစ်ခုကြောင့် နေက အလန်တကြား ရုန်း
ထွက်သည်။

“ဟာ . . . မမိုးမြို့က လိုက်လာတယ်”

ဪ . . . ဟင်္သာတထွန်းရင်သီချင်းကို ဟိုဘက်

ရွာစပါးရိတ်အဖွဲ့က ဖွင့်နေတာကိုး။

“အဲဒါ . . . ဘာလဲဟင်”

“သီချင်းပါ။ အသည်းနသည် ဖြည်းဖြည်းမှန်းတဲ့။

မကြားဖူးဘူးလား”

နေက နှာခေါင်းလေးရှုံ့ပြီးခေါင်းခါသည်။ ဝေဟင်

က သူမမျက်နှာလေးကို တစ်မိမိကြည့်ပြီး ရယ်မောမိ
သည်။

နေရယ် . . . ဒီသီချင်းထဲကလိုပဲ တောသား

ကျွန်တော့်အသည်းက နပါတယ်။ အခုဆို လယ်ကွင်းထဲမှာ
မြဲရောင်စိမ်းစိမ်း စိုက်ခင်းတွေကနေ ရွှေရောင်စပါးတွေ
အဖြစ် ပြောင်းလဲကုန်ပြီ။

နေ့ အသည်းစိမ်းလေးလည်း အရောင်ပြောင်း
သင့်ပါပြီနော်။

